

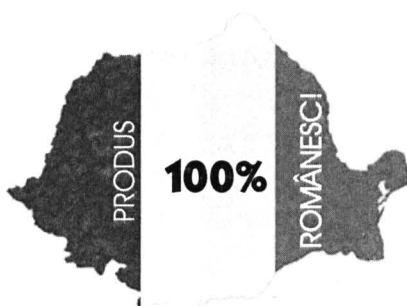
OVIDIU VITAN

Vendetta lui UCIGĂ-L TOACA

Colecția Science-Fiction # 6

Editura PAVCON

VENDETTA LUI UCIGĂ-L TOACA

Citește românește!

*Susține autorii români prin cumpărarea
cărților lor și promovarea acestora
în rândul prietenilor tăi!*

C o l e c Ț i a S c i e n c e - F i c t i o n

Ovidiu Vitan
VENDETTA LUI UCIGĂ-L TOACA

© 2016, Ovidiu Vitan
© 2016, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VITAN, OVIDIU

VENDETTA LUI UCIGĂ-L TOACA / Ovidiu Vitan
- București: Pavcon, 2016
ISBN 978-606-94222-2-9

821.135.1-32

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.: 031-100.80.70
0723.26.90.40
office@pavcon.ro
www.selfcoach.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorului de copyright.

Redactor: Florentina Pavel
Editor: Constantin Pavel

ISBN 978-606-94222-2-9

OVIDIU VITAN

**VENDETTA LUI
UCIGĂ-L TOACA**

Editura PAVCON
București, România, 2016

În *Colecția Science-Fiction* au apărut:

- #1 – **Extra-Terestrul**, de Constantin D. Pavel
- #2 – **Secretul emisferei**, de Traian Bădulescu
- #3 – **Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța**, de Ovidiu Vitan
- #4 – **Scornituri spăimântătoare**, de Cătălin Pavel
- #5 – **Rangkook** (*seria detectivului deCase – 1*),
de Constantin D. Pavel
- #6 – **Vendetta lui Ucigă-l Toaca**, de Ovidiu Vitan

DOSARELE X-MAS

“N-am fost în viața mea la New York”, tastă Klaus cu năduf. Avea nouă ani și o indignare cât el de mare. “Tatăl meu se duce acolo în fiecare an, dar pe mine nu mă ia niciodată. Susține absurda idee c-aș fi prea mic!” “Și la mine e la fel”, îi răspunse corespondenta sa din Europa, care avea zece ani, o mutriță afurisită și o minte sclipitoare. “Dar anul acesta am de gând să văd Bucureștiul fără să-i mai cer voie tatălui meu. De pildă, mă voi ascunde în containerul de marfă. Conform unui studiu, comis-voiajorii dezvoltă un soi de blocaj psihic față de mărfurile pe care le tot plimbă de colo-colo, așa că nu m-ar mira chiar să mă prezinte drept aspirator!”

Ciudat, își spuse Klaus după ce încheie dialogul, privind pe geam către orașul ale cărui lumini sclipeau sub el. Exact la o evadare mă gândisem și eu. Oare de ce nu m-or lăsa ai mei să vizitez New York-ul?

...În aceeași după-amiază, cobora singur pe străzile metropolei. Așteptase ca tatăl său să plece către Los Angeles, apoi venise aici, în New York-ul la care visase întotdeauna. Dar ceea ce îl frapă încă de la bun început se

dovedi a fi faptul că nu era nimeni pe stradă. Viața se desfășura, probabil, în interiorul clădirilor acoperite cu reclame luminoase – dar afară, în aer liber, nu era nimeni. Deschise ușa primului magazin întâlnit în cale și intră – nici aici nu era nimeni. Să fi nimerit în timpul pauzei de masă?

Ieși destul de intrigat și intră într-un cinematograful, unde rula un film. În sală era întuneric, iar dinozaurii de pe ecran făceau un scandal monstru. Ceva nu era însă în regulă și, când ochii i se mai obișnuiră cu întunericul, descoperi că *în sală nu era nici țipenie de om*. Îl luă cu fiori reci pe șira spinării. Ieși în fugă și cercetă două supermagazine, șase apartamente și un post de poliție – și nicăieri nu găsi pe nimeni! Becurile și lifturile funcționau, calculatoarele afișau promptul, iar semafoarele dirijau circulația – dar New York-ul era un oraș complet pustiu. Însăpăimântat de-a binelea, o rupse la fugă către covor. Pe drum însă, rămase stană de piatră. Dintr-o reclamă uriașă, tatăl său îi zâmbea, întinzându-i o cutie de cola. Era îmbrăcat în costumul roșu de comis-voiajor, avea containerul în spate, burdușit cu marfă, iar ace de zăpadă îi sclipeau în barba lungă și albă. "*Dacă Santa Claus bea cola, tu de ce n-ai bea?*", suna textul reclamei.

Klaus nu-și aminti când ajunsese la covorul fermecat, sărise pe el și își luase zborul spre casă.

..."Am o veste senzațională", îi tastă el prietenei sale. "În New York nu mai trăiește nimeni! În fiecare an, de

Crăciun, tata face degeaba drumul ăla, cu sacul în spate, călare pe mobil. Nu pricep și pace de ce îmi bagă în cap, încă de când eram mic, că într-o zi o să-i iau locul, pentru a le livra marfa oamenilor, o dată pe an. Bănuiesc că m-a mințit de la bun început, știa clar că în oraș nu mai este nimeni. Și totuși, am văzut acolo o reclamă cu tatăl meu. Pe el îl cheamă Claus Santa, iar pe mine Klaus Santa, dar acolo era scris invers, Santa Claus. Nu mai înțeleg nimic. Pentru cine e reclama, dacă oameni nu sunt?!”

“Se vede că ești cu un an mai mic decât mine”, îi răspunse micuța domnișoară Crăciun, care era obraznică în mod natural. “Explicația îmi apare simplă. Părinții noștri ne pregătesc să devenim următoarea generație de Moși Crăciun – *și nu vor ca noi să știm că oamenii nu există!* În fiecare an, la 24 decembrie, tatăl meu părăsește Kogaionul pentru a împărți, în orașe, cadouri de Crăciun. Se pare însă că există o conspirație a tăcerii – noi, copiii, nu trebuie să aflăm că darurile de Crăciun reprezintă doar o tradiție frumoasă și nimic altceva. Am mai făcut și eu niște investigații. Oamenii au existat, se pare, în alte vremuri. De ce au dispărut, nu știu. Poate că domnul Crăciun și domnul Santa le-au pus grenade în ciorapii agățați de șemineu!”

...Klaus Santa, amețit, cobora scările palatului dintre ghețari, făcându-și loc printre elfii vioi; îl auzise pe tatăl său sosind cu vehiculul său zburător (model performant, de 9 RP, mai bun decât cel de 6 RP al domnului Crăciun).

Tatăl lui Klaus își dădu jos din mobil burta mare și barba ca de nea.

— Ho, ho, ho, fiule..., începu el, dar se opri când văzu expresia întunecată a micuțului Klaus Santa.

— Am aflat, tată, spuse acesta direct. Acum știu – oamenii nu există!

Peter Pan și cei șapte pitici, care tocmai treceau întâmplător prin zonă, îl auziră pe Klaus și se opriră, ascultând atenți.

— Îmi pare rău, fiule, spuse Santa Claus și-l luă pe genunchi pe fiul său. Vine un moment când visele copilăriei se spulberă, când afli că lumea e mult mai urâtă decât părea. Dacă ai aflat secretul lui Moș Crăciun, se poate considera că nu mai ești un copil, ci ai început să devii adult.

Dick Sand și micuțul Gabe Singer se alăturară și ei grupului de copii adunați în jurul lui Santa Claus.

— De ce au murit oamenii?

— Odinioară era altfel, oftă Santa Claus. Oamenii existau cu adevărat, iar noi trăiam numai în imaginația lor. La un moment dat însă, din păcate, s-au autodistrus. De ce și cum, nu știu, chiar nu știu. Din fericire însă, *visele lor nu au murit. Visele lor suntem chiar noi.* Eu, tu, prietenii tăi Puck și Luke Skywalker, Făt-Frumos și chiar domnii Lönnrot sau Karamazov, vecinii noștri de vizavi. Noi suntem reali acum și trebuie să ducem mai departe moștenirea oamenilor.

“...moștenirea oamenilor. Exact așa mi-a spus tatăl meu!”, încheie Klaus de tastat. “Prostuțule. Nu-ți dai seama că te-a mințit? De ce ți-a pomenit de Luke și Puck, dar i-a omis pe dragoni, alieni, lupul Fenrir, Bau-Bau, Mr. Hyde?!” “De ce?!” “Deoarece ți-a ascuns exact miezul problemei, tăntălău yankeu”, îi scrise fetița de peste mări și țări, căreia tocmai îi funcționa mintea din plin, descoperind pe măsură ce raționa. “Știi de ce au dispărut oamenii?” “De ce?” repetă Klaus încordat. “S-au autodistrus, într-adevăr. Dar știi cum? Din cauza propriei lor minți, din cauza propriei imaginații. *Din cauza noastră. Noi i-am exterminat!* Poate **nu** tatăl meu, nu al tău, nu Pere Noël sau Saint Niklaas; dar sigur **da** armata de zombi, de Normani Bates, extraterestri, blobi, Corli, strigoi, Leviathani și balauri.”

“Dar e absurd! Noi sau balaurii nu existam decât în imaginația lor!” “Exact. *Imaginația lor i-a distrus!* Uite, de ce crezi că au dispărut dinozaurii?” “De ce?!” repetă exasperat Klaus, amețit de viteza cu care literele tastate de față apăreau pe monitorul de cleștar. “Pentru că dinozaurii erau tălâmbi, inferiori, nu aveau imaginație. *Practic, în mințile lor strâmte noi eram în curs de dispariție!* Ca să ne salvăm, i-am exterminat cumva; apoi a apărut omul, care ne-a convenit de minune. Imaginația sa debordantă închipuia monștri sângeroși numai privind din gura peșterii afară, în întuneric, *unde nu era absolut nimic!* Înțelegi? Chiar ei ne-au furnizat armele împotriva lor! Vasilisci,

vampiri, Ixtli, zmei, Fiara din Gevaudan... O parte dintre noi existam deja atunci când au apărut oamenii. Desigur, oamenii au crezut că noi toți suntem creația lor. Se pare, de altfel, că au trăit și oameni care au întrezărit adevărul. Sunt convinsă că ai auzit basmele cu Jung, de pildă, nu?..." "Bine, și atunci de ce să-i fi exterminat?!" ... Dar limbarița fetei secă brusc în acel punct: "Stai că tocmai m-a strigat tati, are treabă cu mine. brb!"

Klaus se duse glonț la tatăl său, îi expuse rapid problema și-l somă să recunoască de ce i-au exterminat pe oameni.

— Mă tem că ești destul de mare ca să înțelegi, oftă din nou Santa Claus. Vezi tu, noi, cei născuți din mintea oamenilor, ne împărțim în două categorii: cei blânzi, ca mine sau zânele, și cei răi, ca dragonii. Omul a fost întotdeauna fecund în materie de monștri și ființe fantastice. Apoi însă, la un moment dat, a început să ne nege. A început să spună că nu existăm. Ei își învățau copiii că noi nu existăm. Că nu există monștrii de sub pat, nu există fantomele, nu există nici măcar Moș Crăciun!

— Înțeleg că nu voiau să existe monștri... Dar ce aveau cu Moș Crăciun?!

— Ce aveau cu Moș Crăciun? Dar ce aveau cu elfii? Ce aveau cu îngerii?...

"Rasism ontologic, cum ar spune domnișoara Crăciun", zâmbi pentru sine Klaus.

— Așa că într-un an, sătui de necredința lor, am vorbit cu Moș Crăciun, Pere Noël, Sinterklaas, Tomte, Bozicek și toți ceilalți și, pur și simplu, *nu am mai dus cadourile*.

— Și oamenii s-au supărat? întrebă Klaus puțin amuzat.

— Supărarea a fost cea mai mică problemă a lor, spuse lugubru Santa Claus. Când au văzut că nu mai ducem cadouri copiilor, monștrii au crezut că nu ne mai pasă de oameni. Și... *au atacat*. Oamenii nu s-au putut apăra: ei aveau arme pentru oameni. În mai puțin de o zi, omenirea a dispărut. Unul dintre ultimii oameni, rănit mortal de un Predator, mi-a șoptit, înainte să piară: "Până acum mi-a părut rău mereu că n-am avut mai mulți bani în viață sau o mașină grozavă... Acum, însă, îmi pare rău că nu am crezut mai mult în Moș Crăciun!".

Claus și Klaus Santa tăcură multă vreme, privind către orizontul în amurg...

MIKROBIOKRATOS

În fiecare dimineață, indiferent de anotimp, Union Square se umplea de grupuri de bărbați nebărbieriți, prost îmbrăcați și, în general, dispuși să facă orice pentru câțiva dolari. În jur de ora șase începeau să apară camioane sau dubițe din care coborau tipi bine hrăniți și atent îmbrăcați, ce alegeau mici grupuri de șomeri pentru a le oferi câte o slujbă de o zi sau două, în schimbul unor sume modeste. În general, prestațiile acestor nefericiți vizau activități epuizante sau desfășurate în condiții execrabile; nu o dată, oamenii grangurilor din oraș recrutau câte doi-trei bărbați mai impunători pentru a călca în picioare vreun rival sau pentru a convinge vreun datornic să-și plătească "tributul".

Zilierii erau cam întotdeauna aceiași, motiv pentru care se cunoșteau între ei destul de bine. Gary McLeid, de exemplu, venea în Union Square de aproape un an, zi de zi, rămânând rar fără slujbă. Mic de statură, dar foarte solid, un conglomerat de mușchi oțeliți, îndeplinise cele mai ingrate sarcini – de la sortat metale din gunoaie, la cărat moloz pe șantier, de la curățat closete prin orașelele

învecinate, la aratul câmpului pe ploaie și grindină, iar nu o dată acceptase chiar și însărcinări din partea celor din "gang". Șomerii îl respectau datorită forței sale, spunându-i McLeid Debarasorul.

— Hei, McLeid, ce-ai mai făcut ieri? îl mai întreba câte unul.

— Fleacuri, Johnny! Am poftit respectuos vreo trei domni gălăgioși să iasă din bordelul lui Sam și, ca să vadă câtă grijă le port, până-n stradă nici n-au atins podeaua...

Ultima zi norocoasă fusese în urmă cu o săptămână. Thunder Robson, cel ce organiza meciuri de box, îi oferise 200 de dolari pentru a se lăsa snopit în bătaie în fața unui imbecil pe care l-ar fi doborât, altfel, fără prea multă bătaie de cap. Oricum, banii erau bani și timp de cinci zile McLeid nu mai dăduse prin Union Square. Ieri apăruse din nou, dar vânătaia de sub ochiul drept nu-l avantajase în fața celor ce căutau brațe de muncă. Își băuse și ultimii bani, iar astăzi aștepta cu nerăbdare mașina Italianului, cel care, vorba băieților, avea scris pe frunte "închisoare", iar pe mână "biștari".

— Pariez pe un dolar că Italianul nu vine azi, îi spuse Milovici, un lungan deșirat, cu fața boțită după beția din noaptea precedentă.

— Ce-ți veni? – mormăi McLeid.

— Ieri am trecut pe lângă barul lui și am văzut patru mașini de la secția a 11-a, care nu cred că veniseră acolo să-și umfle cauciucurile!

— La naiba, blestemă McLeid printre dinți și scoase o țigară din pachet.

— Hei, Mil, ai un foc?

— Îhî!

McLeid tocmai se apleca să-și aprindă țigara, când se auzi strigat. Ezită o clipă, apoi o aprinse totuși și-l privi pe lungan în ochi. Milovici se încruntă abia perceptibil.

— Rowley, șuieră el, fără să-și miște buzele.

— *Shit*, zise calm McLeid și se întoarse. Sergentul Matt Rowley, de la secția a 11-a, îi făcu semn să se apropie. McLeid păși alene, cu mâinile în buzunarele scurtei de piele. Ajuns lângă masivul polițist, se opri, cu țigara atârându-i între buze.

— Cum o mai duci, McLeid?

— Nu mai prost decât de obicei.

— Nu cumva mai rău?

McLeid oftă și trase din țigară.

— Să fim serioși, *sarge*. Nu-mi spune că ți-ai pierdut somnul din cauza mea!?

— Nu fi prost, McLeid! Ascultă-mă: ieri l-au ridicat pe Italian...

— Pe cine? făcu McLeid senin.

— Pe Italian, făcu Rowley apăsător. Lasă figurile astea de prost gust, Debarasorule. Aș putea accepta că n-o cunoști pe mă-ta, dar nu și pe Italian. Ei bine, azi dimineață Mike Rogoff a fost găsit împușcat, într-un șanț cu apă. Ce-ai de zis despre asta?

McLeid păli, căci știrea era gravă. El și Rogoff fuseseră angajați de Italian, cu trei luni în urmă, să bată "peștii" unor târfe de pe Alaska Road – oameni de-ai lui Lousy Miller, rivalul Italianului, ce intenționaseră să "lucreze" în teritoriul acestuia din urmă. Debarasorul se mulțumise să-i desfigureze, Rogoff însă, un rus brutal și alcoolic, îl bătuse pe unul dintre ei până îl omorâse. Pe moment, treaba se mușamalizase datorită protecției și puterii Italianului, însă o dată ce acesta fusese săltat, se părea că Lousy Miller își începuse răzbunarea. Mai grav era că aflase și poliția de afacerea cu "peștele" mort. Oare Rowley știa că el "lucrăse" cu Rogoff sau doar îl bănuia?

— N-am nimic de zis, *sarge*. Nu știi despre ce vorbești.

— McLeid, n-are rost să faci pe prostul. De ce vrei să-l acoperi pe Lousy Miller? Sau nu te tentează să apuci și ziua de mâine?

— De ce m-ar tenta, *sarge*? făcu calm, Debarasorul. Ce-mi poate aduce? O altă tonă de bălegar? Un alt kilometru de șină de cale ferată de cărat în spinare? Rahat!

— OK, eu nu mai insist. Nu am dovezi împotriva ta, dar știu că cel care a fost atunci cu Rogoff era un tip îndesat și cu pumnul greu. Oare cine să fi fost? Kim Basinger?!

Sergentul Rowley îl mai privi câteva clipe, apoi se răsuci, urcă în mașină și plecă. McLeid rămase acolo, în picioare, cu țigara arzându-i între degete. O aruncă și se întoarse către locul în care Milovici și un bătrânel simpat, Bunicul Wilson, se ocupau de o sticlă de brandy.

— Ce-i, Gary? Necazuri?

— Nu, voia să mă înfieze! Ă... băieți, eu m-am cărat. Și nu cred că mai apar pe-aici prea curând.

— De ce? întrebă Milovici atent. Ai necazuri mari?

— Mda, cam așa s-ar zice. Baftă și să ne vedem cu bine, Mil! Sănătate, Bunicule Wilson. Dă-mi să machesc și eu o gură și v-am lăsat.

— Gary, ai nevoie de ajutor?

— Nu, stați liniștiți. Doar să spuneți că nu m-ați văzut, în caz că întreabă de mine oamenii lui Lousy.

— Lousy Miller? Deci el e pe urmele tale?!...

McLeid încuviință din cap, le înapoie sticla, apoi – privind în toate părțile – porni către centru. Gorilele lui Lousy puteau apărea din clipă în clipă, și asta nu-i convenea. Traversă strada, dar odată ajuns dincolo, se opri și se întoarse în direcția celor doi prieteni. Ezită un moment, nu prea lung. Porni înapoi și se apropie de Milovici și Wilson, care-l priveau curioși.

— Bunicule Wilson, mai ții minte cumva telefonul Doctorului?

Bătrânul se opri din băut și-l privi pieziș.

— Dumnezeuule, McLeid, ce-ți veni?

— Am nevoie de bani, Bunicule. Am mare nevoie...

— Ești nebun, omule! Vrei să te lași fiert de dementul ăla?

— Nu prea am încotro... Hai, spune-mi telefonul Doctorului!

— Despre ce-i vorba? întrebă Milovici, care era complet pe dinafară.

— Gary McLeid și-a pierdut mințile! Vrea să ajungă cobai!

— La naiba, Bunicule, nu pricepi că-mi trebuie numărul ăla?

— Așa au zis și alții, da' niciunul nu s-a mai întors să ne spună ce-a făcut. Nu ți se pare dubios?

— De ce? Ce vrea Doctorul ăla? întrebă lunganul.

— Dracu' știe, exclamă bătrânul. Experiențe și chestii d-astea. Patru inși au acceptat și niciunul nu s-a mai întors. Iar Doctorul are față de nebun!

— Poate s-au îmbogățit..., încercă Milovici.

— S-au îmbogățit, Mil, Doctorul ăsta...

— Ajunge cu vorbăria, se enervă McLeid. Killerii lui Lousy pot apărea oricând și vouă vă arde de ăia patru! Zi-mi, naibii, numărul!

— Tu ai vrut-o, Gary McLeid! îl preveni Bunicul Wilson. Ascultă, e simplu: 234-2344. *God bless you, man!*

— Mersi, Bunicule. Am plecat.

Debarasorul se deplasă rapid la metrou și merse cu el până la marginea orașului. Intră într-un bar și se duse direct la telefon. Se scotoci după o fisă, o găsi în cele din urmă și, fără ezitare, o introduse în fantă. Moneda zornăi în aparat, în vreme ce McLeid forma numărul.

— Da? răspunse o voce feminină.

— Aș dori să vorbesc cu... cu Doctorul.

— Cu cine avem onoarea?

— Mă numesc Harris... Telefonu-l știu din Union Square.

Mă-nvârt adesea pe-acolo.

Vocea de la celălalt capăt al firului făcu o pauză.

— Ce doriți, de fapt, domnule Harris?

— Vreau să vorbesc cu Doctorul. Am nevoie de bani.

Urgent. Accept orice...

— Prea bine, domnule Harris. Iată cum facem...

În seara aceleiași zile, McLeid-Harris se întâlnește cu doctorul Smith – un bătrânel uscățiv, cu părul vâlvoi și privirea puțin cam fixă, altfel foarte inteligent – și cu profesorul Jones – care nu era nici el mai tânăr, în schimb avea statura unui fost baschetbalist, e-adevărat, acum slab și puțin adus de spate.

— Domnule Harris, îi spuse Doctorul, voi încerca să vă vorbesc cât se poate de deschis, păstrând însă discreția asupra unor anumite aspecte... cel puțin deocamdată. Așadar, eu și profesorul Jones ne ocupăm cu diferite cercetări de avangardă, parte din ele neaprobată de comisiile de specialitate ale guvernului, cum s-ar spune, lucrăm în secret și pe cont propriu. Nu obligăm pe nimeni să se ofere pentru experimente și nici nu lucrăm cu cei care nu respectă tăcerea.

— Domnule doctor, de ce îmi spuneți toate astea? De ce mi le spuneți tocmai mie, un oarecare de pe stradă?

— Mă bucur că mi-ați pus aceste întrebări. În acest fel îmi va fi mai ușor să vă avertizez că putem elimina sau discredita pe oricine își încalcă angajamentul, fără să pară că vă ameninț. V-am spus, vreau numai să fiu sincer.

— Perfect! Și despre ce experiențe e vorba?

— Aici depinde de câți bani vrei să câștigi și de ce poți să faci, răspunse profesorul Jones, care până atunci tăcuse. Lui McLeid acesta i se păru de la bun început anti-patic.

— Ce onorarii oferiți? se interesă el.

— Nu avem un tarif fix, râse doctorul Smith. Întotdeauna lucrăm prin consens.

— Atunci, vă rog, spuneți-mi care este cea mai dificilă și mai periculoasă experiență. Fac orice!

— Sunteți sigur?

— Hm, dacă e vorba să-mi tăiați capul...

— De ce, socotești asta un lucru dificil? interveni iarăși profesorul Jones. McLeid se încruntă, vrând să riposteze, dar Doctorul i-o luă înainte izbucnind în râs.

— Dragă domnule Harris, Jones glumește, referindu-se la experiențele noastre privind transplantul craniului... dar nu vă speriați, nu e vorba de așa ceva. Mă gândeam... dragă Jones, mă gândeam la dinozauri... știi, cu problema asta rezolvăm și problema cealaltă...

Profesorul dădu evaziv din mână, fără să zică nimic. McLeid se uită la doctorul Smith; acesta afișase un zâmbet încurajator și, după câteva clipe, continuă:

— Domnule Harris, în urmă cu mai multe milioane de ani, cu mult înainte de apariția omului, Pământul era dominat de niște reptile uriașe, numite dinozauri...

— Da, și au dispărut acum 65 de milioane de ani...

— Exact, făcu Jones, încântat și, totodată puțin uimit. Văd că nu sunteți deloc surprins de problemă!...

— Domnule doctor, nu mă judecați după situația în care mă aflu acum... sunt silit să fac asta, și altele, mai risicante, dar înainte de a decădea atât am fost un bun elev și, mai apoi, un destul de bun student. Am studiat ingineria timp de trei ani, după care am fost prins cu droguri și exmatriculat definitiv.

— Regret asta, domnule Harris, dar mă bucur că putem dialoga la un nivel mai înalt... După cum ziceam, extincția dinozaurilor a avut loc la sfârșitul Cretacicului. Cauza masivului dezastru este necunoscută, deși supozițiile nu lipsesc: un meteorit care a provocat o iarnă prelungită, o cometă, un virus, un exces de calciu care a betonat ouăle dinozaurilor sau, dimpotrivă, o carență acută ce le-a distrus scheletul... Nimeni nu știe adevărul în afară de bunul Dumnezeu. Noi, însă, vrem să aflăm care a fost adevărata cauză, dincolo de toate ipotezele și speculațiile; de aceea, am descoperit o modalitate de a ne deplasa în timp...

— Glumiți! exclamă McLeid.

— Deloc! Este un lucru real deja. Și chiar mă mir că nu a fost descoperit până acum, după cât s-a scris pe tema asta. Ceea ce ne interesează este să trimitem în Cretacic

un complex laborator automat, care să înregistreze tot ce ar avea legătură cu moartea dinozaurilor; factori chimici, fizici, meteorologici, climaterici, biologici, ecologici, tectonici și orice s-ar mai putea pune pe seama dispariției lor. Laboratorul are în el tot ce-i trebuie, de la camere video și termometre până la instalații de sinteză și chiar un microreactor nuclear.

— Și atunci, eu... eu ce rost mai am?

— Rolul dumneavoastră este de a supraveghea tot acest complicat mecanism de la pupitrul de control, ajutat de un computer. Laboratorul lucrează singur, știe cu precizie ce trebuie să facă. Dumneavoastră numai îi dați indicații printr-o tastatură, în caz că senzorii semnalizează vreo defecțiune; de asemenea, trebuie supravegheate operațiunile de reîmbarcare a tuturor obiectelor împrăștiate pe teren, pentru că nu trebuie să lăsăm acolo nici măcar un ac. Știți, faptul că ați studiat ingineria vă avantajează foarte mult, ca și pe noi, de altfel, deși oricum va trebui să parcurgeți un curs intensiv de o săptămână, absolut necesar.

— O săptămână?! Mie îmi trebuie banii chiar mâine!

— Dacă sunteți dispus să vă bizuiți pe discreția și loialitatea mea, v-aș putea ajuta cu plăcere și în această problemă!

— Domnilor, uite care e problema! Voi fi sincer. Am făcut o prostie acum ceva timp și, în momentul de față, o puternică bandă din oraș îmi vrea capul. Dacă nu plec mâine dimineață, mai târziu nu mai apuc.

— Nicio problemă, domnule Harris. Vă putem găzdui până atunci... N-aveți nicio grijă.

— Asta n-ar fi rău, aprecie falsul Harris. Ei, și-acum – care-i prețul?

Doctorul Smith gesticulă evaziv, în timp ce se ridică din nou, făcând câțiva pași prin cameră.

— Nu ne-am gândit niciodată la un preț anume... dar cred că suma de 100.000 de dolari ar fi întru totul convenabilă. Ce ziceți?

Deși pe fața sa nu se putu citi nimic, McLeid fu surprins de suma exagerat de mare, la care nu se așteptase sub nicio formă. Totodată, își aminti cuvintele Bunicului Wilson: "Cine ar da atâția bani unor prăpădiți ca noi?"

— Este o sumă ce impune respect. Și nu cred să aveți ceva împotrivă dacă vă rog să-mi expuneți, cu precizie, și riscurile. Pentru atâția bani, riscul trebuie să fie enorm.

— Mda, sigur, există și un oarecare risc. Însă banii vă vor răsplăti nu atât activitatea și expunerea la vreo primejdie, cât discreția.

— Totuși, care este riscul?

— Teoretic, e unul infim și constă în posibilitatea de a ajunge în alt timp decât cel preconizat sau, mai rău, de a nu mai nimeri înapoi, în timpul din care ați plecat... Dar, vă repet, calculele sunt foarte precise, iar probabilitatea amintită e extrem de redusă.

— A mai făcut cineva acest drum?

— Nu, răspunse sec profesorul Jones. Nu-ți vom ascunde acest lucru. Am trimis obiecte în trecut – camere

video, de exemplu, sau cinci dolari pe o distanță de vreo 60 de ani, necesari doctorului Smith pentru a-și cumpăra dulciuri, copil fiind, dar niciodată oameni!

McLeid nu-și dădea seama dacă bătrânul profesor râde de el ori nu, dar nu avea încotro – trebuia să accepte orice. Totuși, mai încercă ceva, în ideea de a ști cu precizie pe ce poziții se situează.

— Mă gândeam la un lucru, domnule profesor, zise el. Ce credeți că s-ar întâmpla dacă aş nimeri înapoi nu la timpul stabilit, ci acum, și aş refuza oferta dumneavoastră?

— Ai face o mare greșeală, răspunse liniștit bătrânul savant. Unu – pentru că, oricum, drumul îl vei fi făcut deja și, deci, te vei fi expus la riscul de care te temi; doi – pentru că vei fi nevoit să te reîntorci în stradă, unde vei fi luat în primire de cei care te vânează. Ce părere ai?...

O săptămână mai târziu, Gary McLeid pășea în interiorul cabinei temporale – un tub de dimensiuni impresionante, așezat la baza unei sofisticate instalații tehnice, încă o dată mai înaltă și mai lată decât tubul, din care răsăreau tot felul de aparate, conducte nichelate și cabluri. Tot acest complex era amplasat în centrul unui câmp de forță produs de un generator; cei doi bătrâni savanți nu aveau altceva de făcut decât să acționeze câmp-

pul de forță pentru a-l face suficient de intens încât să deformeze timpul și, astfel, laboratorul să se strecoare de-a lungul acestuia, ca un puștan alunecând în jos pe o balustradă, dar nu un etaj, ci 65.000.000 de ani, până în străfundul istoriei.

— Cum e, Gary? întrebă în microfon doctorul Smith.

— Nici acasă nu mă simțeam mai bine!

— Perfect, văd că-n ce privește moralul, e-n regulă. Atunci... baftă! Ne vedem peste o secundă!

— O secundă de șase luni, nu? Rămâneți cu bine!

McLeid stătea în picioare, cu o țigară în mână, și privea prin hublou către cei doi savanți, așezați în fața computerului. Văzu degetul doctorului apăsând o tastă, apoi, în același loc, o ferigă în hublou, iar în spatele ei jungla cretacică se undui sub rafalele unui vânt destul de puternic.

— Pân-aici e bine, vorbi McLeid cu glas tare. Să sperăm că Lousy Miller nu bate până-n Cretacic, ce zici, bătrâne Harris?

Primise instrucțiuni să nu părăsească "palatul", cum îl denumise, decât în caz de forță majoră, dorind să nu se creeze vreo ocazie de a schimba istoria cunoscută, datorită vreunui fapt aparent insignifiant: literatura și filmele SF ofereau destule avertismente în acest sens, iar McLeid le înțelegea.

Se simțea bine, deocamdată. Nu-i strica o mică vacanță gratuită, care – pe deasupra – se mai lăsa și cu un teanc

de bani la care nici nu visase vreodată! Mulțumi în gând dinozaurilor că avuseseră amabilitatea s-o mierlească pentru ca lumea să-și bată capul de ce-or fi făcut-o, iar el să scoată un ban cinstit; mulțumi celor doi oameni de știință, sergentului Rowley și chiar lui Lousy Miller – în fond, dacă n-ar fi fost acesta, cine știe ca bolovani ar fi cărat acum în schimbul câtorva dolari prăpădiți... În fine, dă-i naibii de bani, încă n-au apărut, și nici sergentul, nici ticălosul de Miller, nici măcar Adam... Deocamdată singurul om de pe Pământ este Gary McLeid, zis Debarasorul, zis Gary Harris... refugiatul din Cuaternar.

Laboratorul se pusese pe lucru încă din prima clipă. Două zile nu se ocupase decât cu analiza probelor de sol și aer, dar după aceasta totul începu să fie mai interesant; complexul lansă automat baloane de heliu, rachete cu parașută, mici elicoptere telecomandate, roboței autopropulsați și alte asemenea bijuterii tehnice, care nu "iertau" nimic.

Prin hubloul panoramic ce se întindea de la un capăt la altul al "palatului" nu se vedea mare lucru, deoarece acesta nimerise chiar lângă un dâmb înalt, dar McLeid deplasă uriașa construcție câteva zeci de metri mai la sud, oferindu-și o priveliște absolut magnifică spre poalele dealului pe care se afla – într-o vale largă, acoperită de vegetație și traversată de un râu destul de lat, în timp ce în depărtări se distingea piscul impunător al unui munte.

Reptilele mișunau atotputernice, însă laboratorul nimerise într-o zonă puțin frecventată de acestea; oricum,

McLeid le putea admira oricând, preluând imagini de la nenumăratele camere video amplasate în împrejurimi, pe o rază de mai multe zeci de kilometri. Lucrul îl fascinase la început, căci privea mișcările greoaie ale Plesiosaurilor sau Megatheriumilor, gesturile agile, de șopârlă, ale Tiranozaurilor, zborul – nefiresc parcă – al Pteranodonilor, lilieci uriași și amenințători, inconștiența lor animalică, și toate acestea îi dădeau senzația că are loc un eveniment fantastic, că cineva a montat un show paleontologic pentru el, că ia parte la o mare minune a naturii, desfășurată în strânsă legătură cu sosirea lui aici... bineînțeles, însă, nu era vorba de nicio minune, sau – având în vedere că laboratorul rupea logica peisajului preistoric – minunea era chiar acest habitacul și omul aflat în interiorul său... Totul era firesc, natural, AȘA SE ÎNTÂAMPLASERĂ LUCRURILE, iar el, omul venit din anul 1981 al erei lui Hristos, era pur și simplu obișnuit cu alte priveliști, altă realitate, altă lume parcă...

Familiarizat cu problematica extincției, văzu de la bun început că nicio perdea de fum nu acoperea cerul, consecință a vreunei erupții vulcanice cataclismice sau a prăbușirii vreunui meteorit de proporții; niciun gaz toxic nu otrăvea atmosfera, ca urmare a vizitei nefaste a vreunei comete; mult invocatul iridiu nu deranja pe nimeni, puii spulberau găoacele fără jenă, iar dinozauri în atele încă nu zărise...

Și atunci, care să fi fost, totuși, motivul ce urma să-iucidă? Extincția cea mare nu începuse încă, era clar. Estimările computerului, care aduna încontinuu informații de la aparatura din teren, ordonându-le și coroborându-le, nu indicau câtuși de puțin o mortalitate alarmantă, nici măcar una ușor crescută peste o limită sesizabilă. Trebuia să mai aștepte...

Pentru timpul liber, McLeid avea la bord vreo două sute de casete video și cam tot atâtea audio, de cea mai bună calitate. Epuiză stocul după nici patru luni. Citi și tot ce luase cu el. Începu să-și raționalizeze țigările ce se împutinau îngrijorător, apoi lăsă baltă și exercițiile fizice la cele câteva aparate de forță din cabină. Cel mai mult deplânse, însă, lipsa alcoolului. Avea momente când ar fi băut în neștire... păcat că doctorul Smith și profesorul Jones îi interziseseră categoric să ia cu el băutură, oricât insistase pentru asta.

În rest, avea sarcina ca de patru ori pe zi să ceară informații computerului și să ruleze programe de control, lucru care nu-i lua prea mult timp.

După o lună și ceva avu prima ocazie de a ieși în aer liber – și, totodată, de a înfrunta prima dificultate majoră. O alunecare de teren surpase parțial malul râului, blocându-i cursul și acoperind o mică porțiune de junglă în care se afla amplasată o cameră video. Pierderea acesteia, în sine, n-ar fi contat, partea proastă era că nu putea rămâne acolo – cine știe cum se conserva și peste zeci de

milioane de ani cineva ar putea da de ea, și e greu de zis cam ce-ar spune la vederea ei, mai ales dacă evenimentul ar avea loc mai aproape de anul 1981, prin secolul XIX, de pildă. Consecințele ar putea fi incredibile... Televiziunea ar putea lua o cu totul altă turnură, cine știe, poate domnul și doamna McLeid n-ar mai fi avut motiv să stea fascinați în fața primului televizor pe care îl cumpăraseră, în vara aceea a lui '54 (având în vedere că, în noua variantă a Istoriei, televiziunea se extinsese încă din vremea primului război mondial, când lumea urmărea îngrozită reportajele de la Ypres și Mărășești) și, deoarece n-au mai stat până la ora unu noaptea în fața televizorului, ea n-ar mai fi uitat să-și ia pilula anticoncepțională, dar oricum ar fi făcut dragoste cu domnul McLeid, însă n-ar mai fi rămas gravidă, iar Gary nu s-ar mai fi născut, sau poate ar fi apărut mai târziu și n-ar mai fi fost el...

Genul acesta de speculații ajunsese să-l obsedeze, de aceea se străduise să le lase baltă și să se concentreze asupra recuperării camerei video. Zbură cu elicopterul până la locul calamității, unde masa enormă de pământ, bolovani și copaci se prăbușise la vale, iar apele transformaseră totul într-o mlaștină greu de abordat. Camera emitea un bip-bip continuu, ce-i permise lui McLeid să identifice cu precizie locul în care se afla: la vreo cinci metri adâncime, sub noroi, într-o poziție greu de atins. Se luptă mult cu mâlul, ca și cu apa ce curgea pe alocuri în firișoare mai mari sau mai mici, iar după câteva ore cupa

instalației de săpat se vede că lovi camera, căci aceasta își întrerupse brusc emisia.

— Fir-ar să fie, exclamă McLeid, epuizat. Dacă se duce și mai la fund e pierdută!

Intră chiar el în groapă și, murdărindu-se din cap până-n picioare, reuși să dea de cameră și de tija de susținere. Legă cablul de aceasta din urmă, se urcă cu mare greutate la loc în carlingă, așa murdar cum era, și acționează troliul care smulse aparatul din noroi. Împreună cu instalația de săpat, îl băgă în cala elicopterului, pe care îl pilotă spre "palat". Odată ajuns acolo, primul lucru pe care-l făcu fu să-și dea jos combinezonul plin de noroi și să-și admire fața și părul, care erau la fel de negre; oftând, amână puțin spălatul camerei și al excavatorului pentru a face o baie într-un mic lac din apropiere, cercetat în prealabil și declarat "fără pericole". Întârzie aproape o jumătate de oră, bălăcindu-se și înotând în voie, bucuros că scăpase din cușcă, înșelându-și – chiar și numai pentru scurt timp – autoprizionieratul. Când ieși din apă era ora trei după-amiază și soarele încă ardea. Obosit cum era, se trânti pe o pătură, gol-puşcă, și închise ochii, hotărât să doarmă o oră...

Avu un vis urât: se făcea că zbura cu elicopterul și că era atacat de un șarpe gigantic căruia îi reteza capul cu

elicea, dar sângele reptilei țâșnea inundând carlinga și înecându-l... Se trezi brusc, văzu că totul e în regulă, râse și se ridică. Dar...

— Îhh, făcu el cu scârbă, observând pe picior trei lipitori grase, inelate, care-i sugeau sânguincioase sângele. Le smulse și le aruncă la loc în apă, după care intră repede să-și dezinfecteze locurile unde fusese mușcat. Puse deasupra un pansament impermeabil, apoi, numai în slip și în ghetete sale cu numele unei feline fantastice (pentru că încă nu exista), spălă instalația de săpat, videocamera dezgropată și carlinga cu ajutorul unui jet puternic de apă, încheindu-și astfel victorios misiunea.

Mai trecură încă patru luni... Începuse să se plictisească de moarte, în schimb Marea Extincție se lăsa așteptată. Să fi fost oare greșite calculele celor doi savanți? Aceștia vorbiseră de o precizie de 1 la 10.000, ceea ce însemna 650 de ani, cu alte cuvinte exista riscul ca dispariția actualilor stăpânitori ai Pământului să se producă cu peste o jumătate de mileniu mai târziu... deci, PREA târziu!

Cadavrele reptilelor erau analizate complex, pe toate planurile, cu cea mai mare atenție, iar datele, stocate în memoria computerului; mostre prelevate din corpurile lor erau puse la congelat pentru a fi duse înapoi în viitor, la fel cu diverse eșantioane vegetale și minerale. Lui McLeid îi părea rău că venise prea devreme, pentru că misteriosul motiv al extincției devenise o adevărată obsesie și pentru el. Privea siguranța și seninătatea cu care di-

nozaurii își desfășurau existența, încerca să le evalueze numărul total, probabil mai mare decât cel al oamenilor anului 1981 după Hristos, și nu putea realiza că mai mult sau mai puțin brusc, miliardele de reptile, acum înțesând peisajul, vor înceta să mai existe. Lumea acestui sfârșit de Cretacic era la fel de greu de imaginat fără dinozauri ca și lumea vremurilor sale fără cele cinci miliarde de Homo Sapiens.

Timpul pe care-l mai avea de petrecut în preistorie se apropia de sfârșit. O parte din McLeid tânjea după civilizație, după o femeie fără prejudecăți în materie de sex, o sticlă de brandy franțuzesc, un prieten cu care să schimbe o vorbă, eventual după înghesuiala dintr-un mare oraș, în care să se scufunde cu voluptate; în schimb, cealaltă parte din el ura ideea de a se întoarce în mijlocul societății rele, rapace, distrugătoare și murdare a sfârșitului de secol XX; de aici, din timpurile acestea liniștite, învăluite într-o atmosferă curată, la adăpost de primejdii și de boli, nume ca Mafia, Kremlin și Vietnam, realități ca foamea, comunismul sau malaria reprezentau ceva de domeniul imposibilului, ca și cum le-ar fi auzit de la un nebun, un psihopat care-ar fi perorat absurdități. Avea momente când îl încerca un inexplicabil sentiment de vinovăție știind că aceste lucruri distrugătoare vor apărea, totuși, spre a otrăvi viața normală a omenirii, și că el n-a făcut nimic să le împiedice.

Dar ce putea face?

Nimic, bineînțeles...

Vedea timpul ca pe un fluviu, așa cum și-l imaginează omul, de obicei, făcând greșeala de a-l concepe sub aspect material, de unde și concepția eronată că mersul în timp este imposibil, datorată logicii materialiste; dar oamenii adesea au comis eroarea de a interpreta fenomene aparent inexplicabile numai prin reducerea lor la explicații bazate pe cunoștințele deja existente, în loc să procedeze exact invers: analizând mai bine noile fenomene, să câștige cunoștințe pe baza cărora să poată explica în mod corect acele lucruri aparent imposibile din punct de vedere clasic, iar civilizația umană ca pe o barcă dusă de curent. Nimeni însă nu poate ști când vine cascada unui război sau vârtejul unei catastrofe naturale; el singur – Gary McLeid – e capabil să vadă aceste pericole... dar din păcate, nu poate face nimic. Este singur împotriva a 65.000.000 de ani, a spiritului de concurență absolut necesar supraviețuirii, a acceselor de furie ale naturii și, ca o încununare, a cozii Diavolului...

Ros de gânduri, se puse pe lucru. Trebuia să supravegheze strângerea tuturor obiectelor și aparatelor împrăștiate pe continent, acțiune care dură trei săptămâni și care se dovedi destul de dificilă, deoarece, în câteva rânduri, minielicopterele se defectaseră și nu mai puteau zburau înapoi, iar în alte locuri emițătoarele sondelor se descărcaseră din pricina umezelii și fusese nevoit să le caute cu detectorul de metale... Se văzu pus în situația de a face o

sumedenie de drumuri, care însă nu-l deranjează foarte mult, având în vedere lunile petrecute în "palat". Admiră de aproape splendidele și fascinantele reptile, sperie pterodactilii cu propriul său pterodactil metalic și se chinuie neconținut să-și dea seama ce i-ar putea decima atât de tragic și de eficient pe acești sărmani stăpâni ai planetei.

Cu numai două zile înainte de plecare, când absolut tot ce descărcase laboratorul stătea iarăși în cala acestuia, McLeid călcă pentru prima dată consemnul, simțind nevoia să iasă din cușcă, dar nu în interesul misiunii, ci, pur și simplu, pentru a mai face o plimbare în mijlocul "prietenilor" săi, pe care, în mod sigur, nu-i va mai vedea niciodată, decât – poate – în albume paleontologice. Luă elicopterul și survolă regiunea la mică înălțime, coborând pe marginea unui lac foarte întins. Era numai în pantaloni, ghete și tricou. Fumă o țigară la malul lacului, privind asfințitul soarelui care colora totul într-o lumină sângerie. Zâmbi la gândul că poimăine poate va trece prin același loc, pe o stradă sau printr-un parc, fără să știe. Îi veni o idee stranie: cine avea o mai mare trecere în ochii Creatorului? După câte se părea, iată, aceștia din urmă au căzut în dizgrația divină; ei, care se potriveau de minune în sânul Naturii, pe care nu o deranjau și nu o încurcau cu nimic; și asta în favoarea omului – creatură orgolioasă, crudă, războinică, aflată într-un permanent conflict cu Natura, pe care încerca întruna s-o schimbe, s-o pervertească, s-o anihileze, începând cu defrișările

masive, ucigașe, trecând prin poluare și până la ultima limită, modificarea celui mai sensibil lucru primit de la Natură, corpul omenesc: operațiile de schimbare a sexului, de pildă.

Aruncă țigara și se urcă în elicopter, plecând la "palat". A doua zi, la ora prânzului, trebuia să aibă loc marea călătorie, escaladarea muntelui temporal; urma să se cațere prin crăpăturile secolelor, să se agațe de colțurile mileniilor și să cucerească, în cele din urmă, cota finală, de 65.000.000 de ani, a piscului 1981. Din fericire, era mai greu de gândit decât de făcut; practic, nu trebuia decât să stea în "palat" la ora 12 p.m. fix, când cei doi bătrâni și geniali savanți aveau să acționeze câmpul de forță care urma să aspire laboratorul în viitor. La 11:59 deschise ușa "palatului" și, cu țigara între buze, luă din grămadă un os de reptilă, cules cu câteva zile în urmă. Privind ceasul, așteptă scurgerea clipelor. La momentul critic, când mai era doar o secundă, mâna sa zvâcni drept în subsolul din Halloween's Road, rostogolindu-se pe podea. Cei doi oameni de știință tresăriră puternic, căci nu se așteptau la una ca asta, iar McLeid pufni în râs, amuzându-se de mica răzbunare în fața profesorului, dar bucuros că totul se sfârșise cu bine. Pășii afară, în atmosfera brusc familiară a secolului XX.

— Totul e-n regulă, domnilor?

— Ba bine că nu! răspunse fericit Doctorul și respiră ușurat.

Chiar a doua zi, o vastă activitate de interpretare a datelor stocate în memoria computerului debută sub supravegherea profesorului Jones, asistat de câțiva colaboratori credincioși. În paralel, doctorul Smith asculta avid relatarea lui McLeid, privirea sa fiind mai haotică și mai fixă ca niciodată. Debarasorul îi prezentă și înregistrările realizate la fața locului, explicându-i amănunțit fiecare cadru, fiecare eveniment. Doctorul nu ezită să-i facă lui McLeid tot felul de analize și investigații, pentru a vedea ce efect avusese călătoria asupra lui, și constată că nicio influență negativă nu se făcuse simțită. Țesuturile sale erau extraordinar de bine oxigenate, organismul funcționând sânguincios. Mai slăbise vreo două kilograme, e-adevărat, iar la contactul cu aerul poluat al Cuaternarului târziu tuși puțin, însă, în rest, totul era perfect.

— Ești sănătos tun, Gary. Te invidiez pentru condiția fizică.

Debarasorul mai stătu vreo lună cu cei doi savanți și colaboratorii acestora, într-o vilă din apropierea marelui oraș, la adăpost de Lousy Miller și cu senzația reconfortantă a unui cec – vulgar de consistent – în buzunar. Fu o lună de vis, în care McLeid își făcu de cap, sub privirile îngăduitoare ale gazdelor sale. Femei, băutură, mâncăruri rafinate, orgii nocturne, nimic nu scăpă neîncercat. Și, în fond, merita. Din disperare sau nu, actul său fusese unul de curaj și, pe deasupra, bine dus la capăt.

— Domnule profesor, îi spuse într-o zi McLeid savantului cel ursuz, iertați-mă dacă vă pun o întrebare personală, dar... ați făcut cumva baschet în tinerețe?

— Nu, Harris, am jucat țințar, mormăi Jones, concentrat asupra muncii sale.

Debarasorul făcu un gest de disperare și strânse mâna doctorului Smith.

— Mi-a făcut plăcere, domnule doctor. Dacă vreodată vă hotărâți să mai faceți vreo călătorie, dacă, știu eu, doriți un poster original cu Elena din Troia sau să-i dați peste mână lui Lee Harvey Oswald, vă stau la dispoziție. Un telefon și sunt aici.

— Mulțumesc, dragul meu, dar în mod sigur mai e destul timp până la următorul salt peste ani. Știi și tu de câtă energie e nevoie și nu cred că vom reuși s-o obținem prea curând, fără a alerta autoritățile. Cine știe dacă mai apuc ziua aceea, sunt bătrân, Gary, băiatule! Am 79 de ani! Poate Jones să te mai ajute, el n-are decât 71...

— Profesorul Jones?... Hm, știți doar că nu prea mă înghite..., șopti el.

— O, exagerezi! Jones e băiat bun, dar cam morocănos, răspunse doctorul pe același ton.

— Mă rog... La revedere, doctore.

— Rămâi cu bine, Gary.

— Vă salut, domnule profesor!

— Salut, Harris, rosti bătrânul fără să se întoarcă, dar vizibil ușurat că scapă de el.

McLeid gesticulă demonstrativ în direcția doctorului, apoi plecă, arborând mina lipsită de griji a omului care are în bancă un cont cu 5 zerouri în coadă.

Rămași singuri, cei doi savanți oftară, iar profesorul se întoarse către colegul său.

— Jim, tu ți-ai risca viața pentru o sută de mii?

— Ce-ți veni?

— Răspunde-mi, te rog, da sau nu?

— Eu, personal, la etatea mea, nu. Cât despre Harris, după cum vezi, a fost fericit să petreacă o vacanță pentru această sumă.

— Bun. Dar, spune-mi, ce-ai zice dacă cineva s-ar juca cu viața ta pentru aceeași sumă?

— Oh, Jones, cred că ți-ai pierdut mințile. Ce naiba-ți veni, așa, deodată?!

— Dragă Jim, uite care-i treaba... Mie, acest Harris nu mi-a plăcut de la bun început. Fața oacheșă, pumnii de boxer de mână a șaptea, chestia cu drogurile în școală și încurcăturile cu Mafia... toate acestea nu sună deloc bine. Și totuși, am avut o tresărire interioară, amintindu-mi cum a apărut din trecut, zâmbitor și pus pe glume.

— Dar de ce?

— Ții minte ce zicea despre reptilele văzute, că parcă îi era milă de ele, cum tiranizau atotputernice lumea, fără să știe că numai în câțiva ani, sau zeci de ani, vor fi toate hrană pentru viermi? Ei bine, într-o situație cel puțin la fel de gravă a fost și el, și încă mai este, dar n-a știut, nu știe, și e la fel de inconștient ca și ele.

— Ce vrei să spui cu asta? Întrebă intrigat și interesat Doctorul.

— Aruncă o privire la monitor, Jim.

Degetele profesorului alunecară peste tastatură și un grafic apărură pe ecran.

— Uite. Prima lună: rata mortalității dinozaurilor pare normală și o socotim 100%. Luna a treia urcă la 102%. Mă rog, să zicem că a fost un accident. Luna a patra: 103%, Luna a cincea: 105%, Luna a șasea: 108%. La plecarea lui Harris, rata mortalității era, deci, cu aproape o zecime superioară celei de la sosirea sa.

— Vrei să spui că extincția începuse?... Nu te arunca, Jones. Poate fi o simplă epidemie.

— Jim, chiar este o epidemie.

— Ei, vezi?!

— Da, dar nu știi totul. Nu este vorba de una obișnuită, ci de decese cauzate de motive atât de diverse, încât ai senzația că, brusc, au izbucnit mai multe epidemii în același timp.

— Imposibil!

— Bineînțeles. Tocmai asta mi-am spus și eu: probabilitatea ca două epidemii majore să aibă loc în același timp este extrem de mică, iar când e vorba nu de două, ci de douăzeci, atunci obligatoriu trebuie să existe un cât de mic factor comun. De ce unii dintre dinozauri piereau de infecții ale aparatului respirator, în mod normal puțin periculoase, alții de la răni infectate, iar o a treia categorie

de la un simplu deranjament stomacal? Ei, care aveau stomacuri așa de rezistente? Niciun virus, oricât ar fi el de puternic, nu poate acoperi un spectru atât de larg de afecțiuni. M-am gândit la un moment dat că, dintr-un motiv misterios, atmosfera s-ar fi suprasaturat de microbi și viruși – o proliferare dementială a acestora, ce ar fi ridicat în mod spectaculos și radical rata îmbolnăvirilor... Dar așa ceva nu s-a petrecut, aparatura ar fi sesizat imediat un eveniment de o asemenea amploare! Și atunci am găsit altă explicație, mult mai plauzibilă: brusc, dinozaurii rămăseseră fără nicio apărare în fața agenților patogeni...

— Sistemul imunitar?

— Exact, încuviință grav Jones. Înțelegi? Este vorba despre un virus perfid. Nu dărmă zidurile cetăților, se strecoară înăuntru și omoară paznicii, deschizând apoi poarta dușmanilor, până și celor mai slabi.

— Stai puțin, făcu doctorul Smith. Am auzit despre cazuri – extrem de rare – în care anumiți copii s-au născut fără putința de a se apăra în fața microbilor, datorită unor sisteme imunitare ineficiente, moarte... Dar era vorba despre excepții, un caz la o sută de milioane sau cam așa ceva. Aici, însă, a fost implicată o întreagă specie!

— Uită de MUTAȚIILE JONES-SMITH! zise tăios profesorul. Și atunci colegul său înlemni. Da, da, am impresia că ele sunt de vină. Cred că ele au creat o nouă ciumă!

— Și Harris?...

— Nu știu. Când plecase de aici era perfect sănătos. În definitiv, era om, nu dinozaur... Dar altceva mi-a dat de

bănuie, asta ca să nu zic că mi s-a făcut părul măciucă! Privește aici, Jim!

Profesorul deschise o mapă și scoase din ea o revistă cu coperte colorate, pe care o răsfoi rapid.

— "Los Angeles Scientific Tribune", spuse el, numărul de săptămâna aceasta. Citește acest articol...

— Glumești?

— Nu glumesc. Fă, doar, ce te-am rugat!

Încă nedumerit, doctorul citi repede articolul respectiv.

— Acum ce-ai de zis? întrebă Jones, când colegul său termină lectura.

— Habar n-am... Aparent, lucrurile au câte ceva în comun, e-adevărat... dar, de fapt, ce legătură poate exista între o boală din zilele noastre, ce se ia prin contact sexual și sânge, și o epidemie de epidemii din Cretacic?

— Există, Jim. Și, culmea, cei ce au realizat-o suntem noi!

Cercetările continuă. Profesorul Jones se interesează despre noul virus aflat în atenția specialiștilor, denumit HIV, precum și despre victimele sale, cărora odiosul microorganism le dădea lovitura sub centură, distrugându-le capacitatea de a-și anihila dușmanii. Pur și simplu, HIV lega victima de-un par în mijlocul bacteriilor feroase și

necruțătoare, al bacililor agresivi și al virușilor nesătui. Efectul lui HIV asupra organismului se numea Sindromul Imunodeficienței Dobândite, sau SIDA, *AIDS*, și profesorul se mira că cercetările specialiștilor din întreaga lume nu-i găsiseră încă niciun antidot.

— Oricum, e o chestie de luni de zile, zicea el. Ca mâine-i gata!

Era, după cum știți, anul 1981...

Timpul trecea. Cu Gary vorbeau o dată la câteva luni. Se instalase în Marea Britanie și o ducea bine, afacerile îi mergeau excelent. Era cam supărat că pierduse puțin în greutate și nu reușea să pună la loc, dar având în vedere viața lejeră pe care o trăia, în huzur și îndestulare, uită repede de această grijă.

— Smith, nu crezi că ar trebui să-l chemăm și să-i facem niște analize?

— Nu cred, răspunse Doctorul. N-are nimic, deocamdată, de ce să-l speriem degeaba?

— Nu uita că a scăzut în greutate, Jim.

— Ei, și? Nu e concludent. Hai, Frank, las-o baltă. Exagerezi.

Lunile treceau pe nesimțite. În 1983 încetă din viață Rock Hudson, actorul preferat al doctorului Smith, doborât de necruțătorul HIV. Din bărbatul falnic ce aprinsese inimile femeilor (și, din păcate, nu numai ale lor), starul ajunsese un biet moșneag, slab și neputincios.

— Nici acum nu vrei să-l chemăm pe Harris?

— Ascultă, Frank, hai să fim practici. Chiar dacă-l chemăm și-i facem analize și le verificăm și vedem că are SIDA, ei bine, cu ce ne alegem din asta? Sau pe el cu ce-l ajutăm că știe ce are?!

— Stai liniștit, că nu-i spunem nimic!

— Asta-i bună! Îl crezi atât de redus mintal încât să nu-și dea seama că ceva nu e în regulă, dacă-i facem analizele așa, pe nepusă masă? Plus că, acum, până și copiii au aflat de SIDA. Îți zic eu ce iese din asta, ne dă în judecată că l-am îmbolnăvit, asta o să facă, și nu cred că-ți convine.

— Treaba ta, dar pariez pe 100.000, cât i-am dat și lui, că în mai puțin de o lună o să ne sune, c-o falcă-n cer și una-n pământ. Te prinzi?

În decembrie 1982, Ștefan Troțuș, un tânăr medic bucureștean, reuși să evadeze din Republica Socialistă România, pușcăria de model asiatic a latinității est-europene. Curajosul fugar trecu granița cu mare greutate, urmărit de grănicerii care-l împușcară în picior. Ajuns, totuși, în Iugoslavia, fu preluat de autoritățile de acolo și transportat în lagărul german de la Dreiskirchen, unde stătu trei luni, la capătul cărora făcu rost de bani îngrijind copilul unuia dintre polițiștii nemți. Așa reuși să plece în Anglia, unde primi azil politic, dar nu se putu angaja ca

medic, fiind tânăr și lipsit de experiență (fugise la începutul stagiaturii). Pe deasupra, șchiopăta ușor din cauza rănii de la picior. Până la urmă găsi un anunț promițător și, astfel, ajunse față în față cu Gary Harris – numele sub care McLeid-Debarasorul era cunoscut în Marea Britanie. Acesta îi oferă un post bine plătit în Statele Unite, ca medic plin, în schimbul unor mici servicii. Tânărul Steven Trotus primi bucuros și peste două luni era angajat la laboratoarele Smith-Jones, în urma unui concurs pe care îl câștigă atât datorită cunoștințelor sale teoretice, cât și grație faptului că bătrânii savanți căutau oameni discreți și, dacă se poate, străini, fără prea multe legături cu SUA.

Într-una din zilele ploioase ale începutului primăverii lui 1987, Gary McLeid-Harris primi raportul ultrasecret al doctorului Trotus cu privire la activitatea patronilor săi. Îl citi dând din cap a înțelegere, apoi goli paharul de brandy. După asta vorbi în interfon cu secretara sa:

— Karen?

— Da, domnule?

— Reține-mi, te rog, două bilete pentru New York la zborul de mâine dimineață, și anunță-l pe Wellstone!

Când majordomul îi pofti în casă pe cei doi bărbați, aceștia se prezentară: Harris și Wellstone. Așteptară câteva minute, la capătul cărora profesorul Jones și doctorul

Smith apărură cu mers precipitat. Deși știau despre cine e vorba, bătrânii avură un șoc văzându-l pe fostul lor asociat.

— Bună ziua, domnilor, îi salută acesta. Vi-l prezint pe domnul Wellstone.

După formalitățile de rigoare, se așezară din nou, în fața unor pahare cu băutură fină, de care însă nu se atinse niciunul dintre ei.

— Cum o mai duceți, domnule doctor Smith? Văd că arătați la fel de bine ca acum șase ani!

— Exagerezi, Gary, bâigui doctorul, dar sclipirea aceea dubioasă din ochii săi, care-l făcuse pe Bunicul Willson să-l califice drept "nebun", nu se stinsese.

— Și nici dumneavoastră, domnule profesor, nu arătați prea rău. De fapt, sunteți neschimbat... Mă bucur pentru amândoi! Oricum, nici eu nu sunt mai prejos, ba chiar m-am mai îngrășat puțin, ce ziceți?!

Gary McLeid slăbise îngrozitor, aproape 30 de kilograme, și tocmai de aceea fuseseră șocați bătrânii. Mușchii îi atârnavă moi, se trăseseră la față, iar umerii îi erau căzuți.

— Nu-i așa că sunt neschimbat? A, mă rog, că mi-e teamă să nu răcesc sau să nu mă înțep în deget, ca să nu mor, asta-i un fleac! În rest, toate-s bune!

— Ce vrei să spui, Gary? Încercă doctorul să se apere.

— Nu mai faceți pe neștiutorul, domule doctor! Am înțeles de mult că mi-am vândut sănătatea pentru o sută de mii de dolari.

— Dragă Gary, stai puțin, dar... mai întâi spune-mi de ce-ai slăbit în halul ăsta! făcu bătrânul, încercând să atace, sub masca grijii părintești.

— Las-o baltă, Jimmy, se auzi atunci, cu totul surprinzător, glasul lui Jones. De ce nu vrei să mori cu fruntea sus?

McLeid îl privi uimit. Așadar, profesorul era mai omenos decât colegul său? Sau doar ceva mai ramolit?

— Domnule Harris, i se adresă Jones, știm pentru ce ai venit aici. Ești bolnav de SIDA, mai mult ca sigur, și vrei să te răzbuni. Greșesc?

— Nu, domnule profesor. Aveți dreptate. Numai că nu cred că știți în ce anume va consta răzbunarea...

— Nu-i deloc greu de ghicit: viața noastră pentru a dămitala.

— Nu, domnule profesor, zâmbi trist McLeid. N-ar fi prea corect. Deși pe vremuri mi se spunea "Debarasorul", n-am fost niciodată un criminal. Deocamdată vreau să știu cum s-a produs contaminarea și cu ce mă puteți ajuta... În ce va consta răzbunarea, veți afla la sfârșit. Oricum, nu e nevoie să vă chemați gorilele. Revanșa va fi de altă natură: nu vă voi uide! Și acum, vorbiți.

Ultimele trei cuvinte fură rostite pe un ton foarte dur. Privi către Wellstone, care încuviință grav din cap.

— N-are rost să-ți ascundem nimic, începu profesorul. Vei afla tot adevărul. Iată: experiențele referitoare la depasarea în timp – experiențe de mică amploare, cum ar

fi trimiterea unei cutii cu albine zece minute în viitor sau a unei camere video o oră în trecut – ne-au relevat un lucru destul de neplăcut: câmpul de forță ce determina transferul producea adesea mutații asupra materiei vii transferate; din ce motiv, nu știm nici în ziua de azi. Le-am numit MUTAȚIILE JONES-SMITH. De efectul mutagen al câmpului ne-am dat seama cu certitudine cu numai trei zile înainte de sosirea dumitale la noi, cu Mafia pe urme. Îți dai seama, era o ocazie nesperată să găsim un om în stare de orice pentru a-și salva pielea, în stare chiar și de un alt risc. Bănuiești, probabil, că acesta a fost, de fapt, adevăratul motiv al prezenței dumitale la bordul complexului...

— Continuați, domnule profesor, îl îndemnă liniștit McLeid, văzând că bătrânul se oprise, dorind să vadă ce efect au spusele sale asupra ex-cobaiului sacrificat.

— Da, da, șopti profesorul. După încă un moment de tăcere, reluă: ne-am cam certat între noi, dar în cele din urmă curiozitatea a învins și hotărârea de a te trimite în brațele dinozaurilor a rămas valabilă, deși știam foarte bine că poți fi afectat de mutații.

— Numai puțin, făcu McLeid. Mutațiile, oricum, nu cred că m-ar fi afectat pe mine, nu? Nu mi-ar fi făcut capul mai mare sau trei mâini! Bănuiesc că era vorba de urmașii mei...

— Din ce-am observat până acum, n-ar fi fost absolut imposibil să fie vorba chiar de dumneata, oftă profesorul

Jones. Mutațiile îți puteau modifica, chiar și infim, codul genetic, și atunci, la rematerializarea ulterioară saltului în timp, urma să devii altfel... E sinistru, dar adevărat. După ce te-ai întors, te-am luat și te-am examinat pe toate părțile, fără să descoperim ceva schimbat. Am comparat ADN-ul tău de după sosire cu cel de dinainte – ți-am păstrat o șuviță de păr din ziua aceea în care te-ai tuns – și am constatat că erau identice. Totul părea în regulă.

— Și-atunci?

— Și-atunci, oftă iarăși bătrînul savant, n-a trecut mult timp și mi-am dat seama că, totuși, nu era chiar totul în regulă. Cercetam probele prelevate din carnea și sângele reptilelor vii, când am descoperit un virus neobișnuit, necunoscut; în același timp, mai știam și de creșterea ratei mortalității reptilelor cu 8% în numai patru luni, și ne-am amintit de un articol publicat în "Los Angeles Scientific Tribune", referitor la patologia sistemului imunitar, mai precis la cele câteva cazuri existente la acea dată, de dezarmare a acestui sistem fie de către viruși noi, până atunci necunoscuți, fie datorită unei eredități defectuoase. SIDA însă, virusul HIV, nu apăruse încă. Existau niște forme asemănătoare, dar mai puțin viabile, care n-ar fi fost o problemă atât de mare; în scurt timp, însă, HIV a "erupt" aici, în America de Nord, Statele Unite, California, Los Angeles.

Existau, deci, două evenimente: unu, începutul extincției în Cretacic, la două luni după sosirea dumitale acolo,

când reptilele (și numai ele) începuseră să moară pe capete datorită unui virus anume: doi, începutul extincției în Cuaternar, adică această îngrozitoare epidemie a deceniului nouă, SIDA, datorată aceluiași virus, tot la câteva săptămâni sau luni după sosirea dumitale aici. Nu este dubios? Până să ajungi dumitale acolo, virusul nu exista, sau nu sub forma asta; până să te întorci aici, HIV nu exista în acest loc... Și la noi, și în Cretacic, apariția dumitale declanșează genociduri virotice!

Câteva clipe se lăsă o tăcere deplină.

— Explicații ar fi multe, răsuflă greu profesorul Jones. Nu știm nici noi care-i cea corectă... Să fi fost HIV un inofensiv virus din preistorie, căruia prezența câmpului de forță la sosirea complexului i-a produs o mutație ce l-a făcut agresiv, determinându-l să dea iama în bieții dinozauri – coloșiiăștia blindați, insensibili la gloanțe dum-dum, dar vulnerabili în fața unui microorganism? Și pe care dumneata l-ai contactat când ai fost mușcat de lipitori și l-ai adus aici, unde l-ai răspândit bine-mersi în cursul celor câteva săptămâni petrecute în vila noastră, timp în care ai avut nenumărate aventuri sexuale, ții minte?

— În acest caz, suntem victimele dinozaurilor!

— Sau, poate, exact invers, erai gata bolnav de SIDA (acceptând că ea apăruse deja, nimeni nu știe cu precizie care a fost primul caz) și ai dus-o acolo (eventual modificată de câmpul de forță mutagen în privința modalității

de contaminare – în loc de secreții ale corpului, să se ia, să zicem, prin simpla inhalare), provocând un dinozaurucid, o mare catastrofă a Istoriei Planetare, de-și bat capul și acum oamenii de știință invocând ba meteoriți, ba războaie atomice, ba alte asemenea bazaconii! În acest caz, suntem asasinii dinozaurilor!

— Oricum ar fi, domnule profesor, vă aflați amândoi în centrul problemei, asta e clar... Întrebarea este: ce șanse mai am eu? Ce mai pot face? Cum îmi mai pot salva viața? Ce-mi puteți spune, domnule profesor? Ce-mi puteți recomanda, domnule doctor? Cumva alte o sută de mii sau poate o sută de milioane de dolari?

Bătrânul doctor stătuse cu capul plecat tot timpul, în tăcere. Când își ridică privirea, lucirea de nebunie din ochii săi se stinsese, dar parcă și sclipirea de geniu.

— Eu... nu știu... îmi pare rău...

— Domnule Harris, vă voi spune eu cum stă problema, imediat ce vă voi face un control amănunțit...

— Perfect, aprobă McLeid. Wellstone îl privi surprins și, în același timp, îngrijorat.

— Ești sigur, Harris? Dacă este doar o stratagemă pentru a te elimina?

— Nicio grijă, zâmbi sigur pe el McLeid. Apoi chipul îi deveni iarăși sobru, în vreme ce se uita la cei doi savanți. O ultimă întrebare, domnilor. De ce nu mi-ați spus niciodată că e posibil să am SIDA? De ce nu m-ați prevenit că sunt pe punctul de a muri?

Bătrânii nu răspunseră. McLeid, însă, știa prea bine de ce.

— Bun, nu contează. Am însă o propunere. Vedeți dumneavoastră, știu prea bine că nu aveți ce face pentru a mă salva, medicina este încă neputincioasă în acest domeniu. Nu există niciun remediu împotriva HIV. Așa că vă propun un mic târg rezonabil și, în același timp, benefic pentru toți trei. M-am gândit la următorul lucru: eu renunț, momentan, la răzbunare, și nu vă mai prejudiciez în niciun fel. În schimb, dumneavoastră lăsați baltă orice altă preocupare și vă îndreptați cercetările către un singur țel: controlul mutațiilor produse de deplasarea în timp. În acest fel, dacă aveți succes, veți putea obține un remediu împotriva virusului HIV. Pur și simplu, mă plimbați în sus și-n jos prin timp, astfel încât HIV să devină inofensiv. În altă ordine de idei, vreau ca toată activitatea să fie preluată de o persoană desemnată de mine.

— Cum?! tresăriră cei doi bătrâni cercetători.

— Ați auzit bine... Șeful laboratorului, cel ce va moșteni uriașa zestre științifică după moartea dumneavoastră, va fi ales de mine. Nu vă neliștiți, este un om de încredere; bineînțeles, pentru mine..., râse el scurt. E vorba de doctorul Steven Trotus.

— Cine?! sări Smith. Fantastic! Nu l-aș fi crezut în stare de așa ceva!

— Asta am sperat și eu, sincer să fiu. Este capabil și suficient de Om pentru a nu vă lăsa să faceți vreo teribilă

armă biologică sau altceva asemănător. Iar garanția că mă veți asculta mi-o oferă nu numai doctorul Trotus, dar și domnul Wellstone.

— Onorat să colaborez cu dumneavoastră, domnilor, zise acesta, pe un ton plat. Iată cartea mea de vizită!

Bătrânii, depășiți de evenimente, păreau două epave. Zăceau în fotolii, înfrânți, întrebându-se în cel fel i-ar putea constrânge însoțitorul lui Gary.

— Acum vă las, domnilor. Voi reveni mâine.

Cei doi bărbați ieșiră și se urcară în Mercedes-ul lui McLeid, care demară spre hotel.

— Ce zici, Wellstone? M-am descurcat bine?

— Foarte bine. Să sperăm că totul va merge așa cum trebuie... Oricum, îl ai acolo pe Steven, care merită deplină încredere. Știi, Harris – urmă el, după un timp – mă întrebam adineauri dacă nu cumva Dumnezeu ne-a hărăzit aceeași soartă ca și dinozaurilor. Ei stăpâneau lumea, păreau de neclintit, și totuși, în câțiva ani au dispărut cu toții, până la unul. Acum, istoria se repetă: lui Dumnezeu nu-i place nici rasa asta. Pe prima căzută în dizgrație, cea a "uriașilor", a terminat-o rapid – a se vedea Geneza, capitoul 6. Oare cu noi va face la fel? Îmi imaginez cum, într-o bună zi, insectele sau poate peștii se vor întreba: de ce-or fi murit oamenii acum 65.000.000 de ani?

— Dumnezeu n-are nicio vină, Wellstone. Babalâcii ăștia inconștienți sunt cei care poartă toată răspunderea!

— Indirect! Nu uita că tot ce se întâmplă pe Pământ, din voia Domnului se întâmplă. Și apoi, de ce-ar mai fi scris

în Biblie că El și-a exterminat primele încercări care L-au nemulțumit? Harris, mă întreb – după câte am auzit astăzi – cine pe cine a omorât? Noi pe dinozauri sau dinozaurii pe noi? CINE DE LA CINE A LUAT SIDA?

— Asta, dragul meu Wellstone, zâmbi "Debarasorul" Gary McLeid-Harris, numai microbiologul tău din Paradis știe.

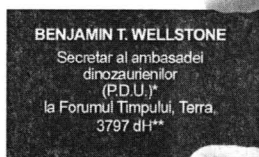

Doctorul Smith și profesorul Jones se ridicară cu greu din fotolii.

— Trotus... N-aș fi crezut, murmură Doctorul. Pe masă, cartea de vizită a lui Wellstone stătea cu fața în jos și colțul rupt protocolar.

— Ce naiba o învârti individul ăsta? se întrebă profesorul, apucând paharul de brandy. Doctorul apucă ușor bucățița de carton și o citi, înnegrindu-se la față, între nervi și stupefacție:

— Incredibil! Citește, Jones...

OMUL CARE A UCIS PENTRU MÂNDRIA RĂNITĂ A LUMII

L-am citit din prima clipă pe bărbos.

A intrat pe ușa barului cu nonșalanța crispată a omului care vrea să pară indiferent, dar, în realitate, este scos din minți de groază. Nu știu dacă ceilalți clienți noctambuli – perechea de porumbei, bețivul cartierului, doi șoferi de taxi – și barmanul, care și-au ridicat ochii spre el o clipă, reluându-și apoi fiecare preocuparea leneșă, și-au dat seama că tipul era suspect. Eu, însă, l-am luat în colimator din prima.

S-a așezat la masa din stânga mea, ștergându-și apa de pe față. Afară ploua de rupea pământul. Tipul era ud leoarcă, din cap până-n picioare, ceea ce denota faptul că venise pe jos – destul de dubios la ora asta din noapte, pe ploaia asta și în cartierul ăsta.

— O vodcă, îi spuse el barmanului. Mare.

Avea în jur de 45 de ani, un început de burtă, ochelari de vedere, iar barba îi era tunsă cu multă grijă. O figură tipică de intelectual, aș putea spune. Și pe deasupra suspect.

Barmanul i-a adus vodca, iar tipul a dat-o pe gât jumătate, înfrigurat. Apoi s-a scotocit prin buzunare și a scos un pachet de țigări mototolit rău. A extras una strâmbă și și-a agățat-o de buze, dar n-a aprins-o. A oftat și a închis ochii câteva clipe. Părea un oftat de ușurare.

La televizor începuseră știrile; barmanul, săltându-și burta impozantă, l-a dat mai tare.

— ...crimă mai puțin obișnuită s-a petrecut astăzi în stația de metrou Universității. Ștefan Dobrescu, un psiholog în vârstă de 52 de ani, a fost asasinat în văzul lumii, pe scara rulantă care coboară la peron, de către o persoană încă neidentificată, care i-a înfipt în spate o seringă cu otravă. Acțiunea agresorului și neobișnuita crimă au fost remarcate numai după ce, ajuns pe peron, Ștefan Dobrescu a căzut, cu seringă înfiptă în plămânul drept. El a decedat în câteva secunde, sub privirile sutelor de călători stupefiați. Poliția a...

În afară de barman, nimeni nu părea foarte interesat de știri. Porumbeii stăteau bot în bot, bețivul mormăia ceva privind absent către sticlele cu băutură din spatele tejghelei, cei doi taximetriști erau mai preocupați de jocul lor de cărți decât de știri, la care doar trăgeau cu ochiul.

În schimb, când m-am uitat din nou la necunoscut, am fost eu însumi șocat. Se făcuse alb ca varul, holbându-se la ecranul televizorului. „Al meu ești!”, mi-am spus, nevainindu-mi să cred.

— Extraordinar, exclamă unul dintre taximetriști, de altfel puțin impresionat de crimă în sine. Doctorii ăștia

nu se mai satură să te omoare pă masa de operație, acum te aleargă cu siringilii pă stradă!

— Da' ce-ai cu doctorii? îl întrebă Doru, barmanul, fumând în spatele tejghelei.

— Am, că m-am operat de bilă anu' trecut și...

— Dumnezeuule, șopti necunoscutul, trecându-și mâna peste față. Taximetristul povestea o idioțenie, iar eu mă uitam spre el ca și cum l-aș fi ascultat, dar trăgeam cu coada ochiului la omul meu. Dacă aveam noroc, puteam umfla o primă.

În bar se pornise o discuție aprinsă pe tema criminalității, a doctorilor care te jupoaie de bani, a corupției, a mafiei la nivel înalt, a vizitei președintelui în SUA, a meciului cu americanii... În tot acest timp, omul meu transpira și părea să fie tot mai aproape de punctul de a exploda. Un om cu o dilemă presantă, își aprinsese în cele din urmă țigara și o consumase din câteva fumuri violente, iar acum își aprindea o a doua, la fel de boțită. Tremura tot de nervi și, când nu mai rezistă, se ridică în picioare și, fără să-l fi rugat nimeni, închise televizorul.

Atunci discuția se opri brusc și toate privirile se îndreptară spre el.

— Îmi cer scuze, îi spuse febril barmanului, care se uita strâmb la el. Îmi pare rău că vă întrerup, continuă omul uitându-se către ceilalți, gesticulând crispat, cu țigara în mână. Vă deranjez numai pentru o singură întrebare: cumva cineva dintre dvs. lucrează în presă sau măcar are

o rudă sau o cunoștință mai apropiată care lucrează în presă? Poate v-am inoportunitat cu... cu întrebarea asta, cu prezența mea... Nu sunt nebun, sunt numai cumplit de presat de timp. Și de... Dacă cineva dintre dvs. ar cunoaște un ziarist demn de încredere...

— S-ar putea să aveți noroc, am rostit eu atunci. Omul se întoarce către mine, privindu-mă pentru prima dată în ochi de când intrase aici.

— Cunoașteți pe cineva? Întrebă el.

— Eu însumi sunt ziarist.

De mai multe ori în armată, de câteva ori pe la gărzi, pe vremea Odiosului, dar și cu alte câteva ocazii, pe la standurile de tir, avusesem prilejul să am de-a face cu o pușcă. Dar niciodată ca acum, la capătul ăsta al puștii.

Dacă n-aveam halucinații, în tufiș se afla un bărbat – același care tocmai îmi ucisese câinele – care îmi înfipsea în coaste țeava unui pistol-mitralieră Kalașnikov AK-47. Într-o seară senină de vară, în parcul de lângă blocul meu, într-un cartier cumsecade din București, în anul 1998! Dacă Dookie n-ar fi zăcut lângă mine într-o baltă de sânge, înjunghiat în ceafă, aș fi zis că tipul cu arma e doar o halucinație.

— Dacă stai cuminte, n-o să pățești nimic, șopti halucinația.

— Ia să vezi tu cum îți bag eu PM-ul pe gât! i-am replicat, pe măsură ce stupefacția mi se transforma în furie. Tipul a tras piedica armei, alene, probabil neconsiderându-mă o amenințare, și-am profitat de clipa aceea pentru a-l izbi fulgerător cu piciorul sub nas. Nu mai făcusem arte marțiale de ani de zile, dar reflexele și tehnica îmi rămăseseră. Căzu grămadă pe spate, cu un icnet, scăpând arma din mâini.

N-am apucat însă să respir. Din întuneric, o huidumă se aruncă la mine. Am parat lovitura de box lovindu-l cu piciorul în șold, frângându-i elanul, apoi am dat cu el de pământ și l-am imobilizat cu un procedeu impecabil de hakko-ryu.

— Ce vreți, mă, nenorociților?! am strigat.

Eram de-acum scos din minți, în plus și ațâțat de doborârea celor doi agresori. Furios însă în primul rând de uciderea absurdă a lui Dookie; l-am eliberat pe atacatorul meu – dar numai pentru a-l întoarce cu spatele la mine și a-l strangula mai bine. Nu de tot, evident, ci doar i-am dat somn câteva minute.

Am ieșit pe alee, apoi pe stradă, cu gândul să opresc un polițist, o mașină de poliție, ceva. Căutând, mintea îmi duduia: ce-aveau cu mine? Ce motiv ar avea cineva să mă ucidă? Sau poate m-au confundat cu altcineva?...

Cel puțin la ultima întrebare am primit un răspuns prompt – și negativ. Nu mă confundaseră, ci țineau morțiș să mă omoare, pe mine personal. Lucru ușor deducti-

bil din faptul că un mare jeep cu bare de protecție ucigașe se năpusti spre mine cu viteză, gata să mă ia cu fulgi cu tot și să mă spulbere.

M-am salvat în ultima clipă, aruncându-mă peste parapetul din beton al intrării la metrou.

Bolidul trecuse atât de aproape de mine și eu trecusem atât de aproape de moarte, încât am sfărâmat oglinda retrovizoare a jeepului cu călcâiul. Am căzut pe trepte, la vreo doi metri mai jos. Jeepul zgârie parapetul, săpând adânc în el, și dispăru în trombă.

Mă lovisem rău la un umăr, dar nu-mi rupsesem nimic. La metrou tocmai închisese, așa că n-aveam nici un martor ocular în apropiere. Înjurând și ținându-mă de umăr, m-am dus spre bloc, pentru a suna la poliție de la mine de-acasă.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Ajuns la etajul doi, unde stăteam, tocmai intram în holul palierului când am văzut doi șmecheri ieșind de la mine din apartament.

— El e, spuse unul dintre ei și se repeziră spre mine. Am intrat în gardă, pentru a mă apăra, dar cel care vorbise scoase de sub haină, din fugă, un Kalașnikov cu pat rabatabil și, jur că e adevărat, trase o rafală spre mine!

Noroc că eu, instinctul de conservare funcționându-mi mai rapid ca mintea, deja făcusem doi pași fulgerători spre trepte și mă aruncasem prin geamul palierului, afară! În urma mea, gloanțele mușcară zidul. Eu am zburat prin aer, într-o ploaie de cioburi și așchii, și am aterizat într-un

pom. Am rupt câteva crengi cu greutatea corpului, în cădere, una mi s-a înfipt între coaste, dar am reușit să mă opresc înainte de-a mă face praf.

Amețit de durere, mi-am dat drumul pe o dubiță parcată lângă bloc, sub pom. I-am îndoit tabla, dar ce-mi mai păsa?! Am sărit jos și am luat-o la fugă șchiopătând, printre blocuri, fără să știu dacă cei doi agresori mă mai urmăreau sau nu. Am alergat cât am putut de mult. Când a început ploaia, mi-a făcut bine.

M-am plimbat puțin prin ploaie, ca să-mi revin...

— ...iar apoi am intrat aici, acum zece minute, încheie necunoscutul.

Toți se uitau la el cu gurile căscate.

— Nu mă credeți, nu-i așa? întrebă el.

— Păi, zi și dumneata... am vorbit eu. Rafale de Kalașnikov în bloc... Ucigași de câini ascunși în bos...

— Știu, știu, sună aiurea, mă întrerupse el. Sincer să fiu, nici eu n-aș crede dacă aș auzi chestia asta de la altul... Dar, la naiba, asta mi s-a întâmplat! Și asta nu e totul, de fapt.

Tipul arăta zguduit rău, ciufulit; își deschise geaca de blugi – tricoul era rupt și murdar, iar o pată de sânge arăta locul unde îl zgâriase craca. Petele de noroi de pe genunchi le văzusem deja. Dar nu despre asta era vorba.

— Mi-ați spus că lucrați la un ziar serios, mi se adresa el. Mă puteți ajuta? Puteți publica tot ce vă spun acum? Cine este redactor-șef?

— Dani Oprea.

— Perfect, aprobă el. O femeie cu adevărat inteligentă. Dar, apropo... aveți cumva și vreo legitimație de la ziar?

— Închipuiți-vă că nu, am ridicat eu din umeri. Stau vizavi, am ieșit la o bere, în miez de noapte...

— Bine. N-are nimic. Acum o să vă explic pe scurt ce cred eu că se întâmplă, oftă necunoscutul.

— De ce vor ăia să vă omoare? nu se mai putu abține porumbița.

— Aș vrea să știu și eu, spuse bărbatul. Habar n-am, în schimb știu de la ce a pornit. Este... e ceva care are legătură cu asasinatul de la metrou.

Așa, așa. Fă-mă să iau prima cea mare! Acum e clar.

— Tu l-ai omorât, tataie, așa-i?

Ne-am uitat cu toții la bețiv. Nu știam că poate lega cu vinte.

— Nu, nu l-am omorât eu, spuse omul. Dimpotrivă, Ștefan Dobrescu era colegul meu.

Bețivul mai ceru o vodcă, dar barmanul îl ignoră, absorbit, ca și ceilalți, de destăinuirea individului.

— Lucram amândoi, în mare secret, la un proiect științific. Fără alte amănunte, o să vă spun doar că, după ani și ani de cercetări, am descoperit, împreună cu Ștefan, o modalitate de a activa o zonă a creierului care este responsabilă cu... hm... cu telepatia.

— Haida-de, exclamă Doru.

— Eu, unul, am auzit destul, spuse unul dintre taximetriști, aruncă o bancnotă pe masă, îl salută pe Doru și ieși. Ceilalți, însă, nu ne-am clintit deloc.

— Nu sunt un exaltat, un nebun, continuă omul meu. Sunt neurochirurg și lucrez de 25 de ani la proiectul ăsta. Ștefan Dobrescu, independent de mine și prin alte mijloace, ajunsese cam la aceleași rezultate – nimic practic adică, doar teorie. Ne-am cunoscut întâmplător în urmă cu vreo trei ani și de atunci lucrăm în secret la o modalitate de a putea trezi darul telepatiei în oameni.

— Da' de ce în secret?!

— Vezi tu... Și eu și el suntem... eram... în fine, oameni de știință serioși, profesioniști respectabili. Numele noastre nu sunt celebre, dar în anumite cercuri suntem, firește, cunoscuți. Dacă profesorii și academicienii de acolo ar fi aflat că ne ocupăm de telepatie, care nu există, pentru că nu e trecută în niciun manual, în niciun tratat, am fi fost catalogați drept semidocti, nebuni, iresponsabili. Adio posturi, adio burse, adio sponsorizări. Ștefan ar fi ajuns să testeze psihologic adolescenți imbecili care devin șoferi, iar eu aș fi ajuns să le pansez capetele sparte prin accidente, la o policlinică de sector. În al doilea rând, nu voiam să ne fure cineva ideea. În al treilea, am studiat telepatia, adesea pe banii și cu tehnica statului, deci, vă închipuiți...

— Și a mers?! sări din nou fata, căzută în extaz.

— A mers, spuse încet neurochirurgul. Am reușit. Am reușit să ne activăm Zona Superman, cum o numisem.

— Adică sunteți telepați?! ciripi porumbița.

— Față de dumneata, da. Dar telepatia asta, cel puțin la nivelul la care am ajuns noi, nu e ca-n filmele sau romanele SF. Metoda e încă imperfectă, cam așa ceva era televiziunea în anii '30. Nu putem citi gândurile cuiva împotriva voinței lui. Dacă aș dori să vă citesc, acum, gândurile...

— Ce greșeală ar fi, mormăi bețivul.

— ...n-aș putea, ci numai dacă și dvs. ați dori și ați ști cum să vă deschideți mintea. Cu Ștefan puteam comunica mental, dar nu oricum, și uneori mesajele nici nu ajungeau la destinație. În fine, în seara aceasta primesc un mesaj telepatic, neprogramat, de la Ștefan. Nu-mi deschisesem mintea, totuși am primit gândurile lui. De ce? Era speriat, iar gândurile lui aveau forță? Devenisem eu mai sensibil? Nu știu. Cert e că mi-a transmis: „George, sunt la metrou, pe scară. Vezi cu telepatia. Vezi...”. Atât. Am încercat să-l contactez după aceea, și telepatic, și la telefon, dar n-am dat de el. Totuși, nu m-am alarmat. Ai un foc?

Doru îi aprinse țigara, care părea și ea făcută din tutun crescut în pădurea Letea. Trase din țigară, savură fumul, îl expiră și spuse:

— Acum știi că erau ultimele lui gânduri, înainte de moarte, dar atunci am crezut că era un mesaj ratat; n-ar fi fost primul.

— Dați-mi voie, am intervenit eu. Când ați făcut însă descoperirea? Când ați devenit telepați?

— Sunt... sunt trei zile de la prima transmisie.

— Deci dvs. descoperiți, în secret, calea spre telepatie, și după trei zile cineva încearcă să vă omoare. Colegul dvs. chiar este ucis. De ce oare?!

— Asta mă macină și pe mine. Fugind de la stația de metrou, am început să bănuiesc că e vorba de cercetările noastre: pe mine au vrut să mă omoare, Ștefan îmi transmisese ceva dubios... iar pe noi ce ne unea?

— Telepatia, exclamă porumbița. (Ne-am uitat la ea ca la un caz fără speranță.)

— Înțeleg, au aflat că stăpânim telepatia. OK. Dar de ce să ne ucidă?! Înțeleg să ne fi furat ideea sau să ne fi răpit, ca să lucrăm pentru ei... Dar de ce să ne omoare?! Și cine? Securitatea, KGB-ul, CIA, Bivolaru, cine?

— Poate, pur și simplu, niște savanți rivali, invidioși că...

— Nuu, nici vorbă, i-o tăie omul taximetristului. Nu se ocupă nimeni de telepatie, cel puțin nu în mod serios și matur, în România. Și apoi, cei care ne-au atacat nu păreau chiar oameni de știință, ce ziceți?! În mod clar lucrăm pentru o agenție de spionaj oarecare, ceva de genul ăsta. Dar, revin, de ce să nu ne fure ideea, măcar ar fi fost logic... De ce să ne ucidă?!

— Cine poate avea interesul să interzică telepatia? Poate asta și voiau, presupuse prietenul fetei.

— Dar e absurd. Telepatia ne-ar ajuta enorm.

— Poate că e ceva legat de bani, sugerează atunci porumbelul. Poate, totuși, avea vreun neuron?

— Bani? râse neurochirurgul. Nu cred. Ironia sorții este că metoda de activare a Zonei Superman fiind simplă și ieftină, noi voiam s-o oferim omenirii pe gratis! Nu urmăream să ne îmbogățim, ci să facem o descoperire științifică epocală. Sigur, ne-am fi umplut oricum de bani – Nobel, reclame, burse, sponsorizări...

— Dar în ce constă metoda de activare?

— E un procedeu relativ simplu, asemănător hipnozei. În cel mult două ore, oricine poate deveni telepat. Dar un medic foarte bun poate rezolva totul în treizeci de minute. Așa că nu-i vorba de bani. Este o organizație, ceva, care nu dorește telepatia...

— Am o idee, am sărit eu. Poate e vorba de un cerc înalt al puterii, gen masonii, care sunt deja telepați și prin asta stăpânesc lumea. Ei ar avea motive să vă ucidă, descoperirea dvs. le strică jucăria...

— Astea sunt speculații, ridică din umeri neurochirurgul. Așa putem face multe scenarii. Dar tipul care l-a omorât pe Ștefan și cretinul care a tras cu kalașnikovul în mine pe palierul blocului nu sunt speculații, sunt reali. Iată de ce susțin ipoteza unei organizații, a unei societăți secrete, a unui serviciu de spionaj, nu știu exact... Cineva care nu dorește telepatia, unul dintre cele mai vechi visuri ale omului...

— Asta e, zise porumbița, cu vocea tremurându-i de emoție și mândrie, pocnind patetic din degete. Telepatia e un vechi vis al omului... Dar ei... Înțelegeți, iubitele?... Ei nu sunt oameni!

— Extratereștri?! făcu iubitul ei ochii mari. Da, așa s-ar lega. Ar avea sens. Extratereștrii vor să ne țină tâmpiți.

— Dacă au început cu voi doi, au reușit, mormăi iarăși bețivul.

— Fiți serioși, se opuse neurochirurgul. Marțieni cu kalașnikoave?!

— Domnule, m-am adresat eu neurochirurgului. N-aș vrea să mă înțelegeți greșit... Dar așa, pentru articol, pentru ziar... Ne-ați putea face o demonstrație de telepatie?

— Mă mir că nu mi-ați cerut asta până acum, zâmbi el obosit. Bine. Rapid. Gândiți-vă la un număr. Mare. Lung. Din multe cifre. Și doriți-vă să-l știu și eu, deschideți-vă mintea. Nu-i exclus să meargă.

Ne-am privit în tăcere câteva clipe. N-am simțit nimic, dar absolut nimic ciudat. La rândul său, nici nu se încrunță la mine, nici nu intră în transă. Doar vorbi, după câteva momente:

— 4447771234554321888. Așa e?!

Îmi dau cuvântul de onoare că m-au trecut fiori de groază. Exact la numărul respectiv mă gândisem! Știam că-mi va ghici gândurile, dar tot a fost sinistru.

— Pe mine, unul, m-ați lămurit, am spus eu, ridicându-mă. Să nu mai pierdem timpul. Vă duc cu mașina la

redacție, poate reușesc să obțin o a doua ediție. Vom vedea.

Ne-am plătit băuturile și am ieșit amândoi în mare grabă. Neurochirurgul se uita în dreapta și-n stânga, parcă așteptându-se să apară agresorii de pe palier, dar era atât de întuneric încât tipii s-ar fi călcat pe picioare unul pe celălalt. Am mers grăbiți în spatele blocului de vizavi, în parcare; acolo, am scos de la brâu pistolul cu amortizor și, de la doi pași, l-am împușcat în cap pe neurochirurg. Omul căzu ca un sac. Cu oasele craniului perforate și creierul făcut zob de cele patru gloanțe, cel care descoperise telepatia zăcea mort, pe asfalt, într-o baltă de sânge.

Of, Doamne, ce creduli mai sunt oamenii când sunt disperați! Bietul naiv, a crezut orbește și că lucrez la ziar și că locuiesc alături... Oftând, mi-am scos celularul și l-am sunat pe șeful meu:

— Alo? Bună dimineața. Sunt Ionescu, de la paza executivă. Puteți chema oamenii de pe teren – l-am găsit pe misteriosul coleg al lui Dobrescu.

M-am uitat încă o dată la cadavrul omului care ar fi putut transforma omenirea, pe gratis, într-o masă de telepați, în cel mult un an.

— S-a rezolvat, i-am spus șefului, cu simplitatea caracteristică a eroului modest, din popor. Tocmai am salvat rețeaua GSM mondială!

NUCLEARTH

“URSS este indestructibilă”.

Kurt Neurand – pacientul din patul de la geam – privea, fără să vadă, aceste cuvinte scrise mare, cu roșu, cu caractere chirilice, pe peretele salonului numărul 2 al spitalului din Jasch. Kurt Neurand fusese adus de pe front mai mult mort decât viu, grav rănit la cap de explozia unei mine, care îi provocase o hemoragie internă craniană, transformându-l într-o legumă. Doar printr-o minune trupul său rezistent nu cedase, ci rămăsese la granița dintre viață și moarte. După câteva operații, i se pronosticaseră încă maximum două săptămâni de trăit; acestea se făcuseră însă trei, apoi patru, apoi mai multe...

Coma nesfârșită, bezna mintală, statul nemișcat în pat îl aduseseră pe Kurt Neurand la greutatea de 40 de kilograme. Electroencefalograful indica o pace mintală asemănătoare cu moartea. Numai o dată la câteva luni, iar în ultimul timp din ce în ce mai des, mintea părea să pâlăie, activitatea curenților cerebrali arătând că pacientul visează, dar starea aceasta nu dura mult și Kurt Neurand recădea în abisul uitării de sine. Rezistând atât de mult

timp în comă, atribuindu-i-se șanse doar statistice de trezire și recuperare, avea, pur și simplu, ghinionul de a-și trăi moartea.

În seara aceea de sâmbătă, pe secția în care se afla Neurand rămăseseră numai doi medici și câteva asistente; unul dintre medici dormea, iar celălalt se afla în salonul soldatului rănit.

— Iar visează Neurand, remarcă doctorul, privind un monitor. Era un bărbat corpulent, înalt, cu fizic mai degrabă de rugbist decât de medic. În ultima vreme – mai spuse el – pare să viseze tot mai mult... ca și cum ar face eforturi să se trezească.

— Credeți? întrebă sceptică asistenta cea nouă. Stă de atâta timp în comă! Cred că i s-a atrofiat creierul cât o nucă. Dacă se va trezi... o să aibă bebele.

Doctorul o privi o clipă, destul de surprins de cinismul ei, total nepotrivit cu vârsta fragedă și cu aspectul de înger neprihănit. O tânără subțire, delicată, blondă, cu ochi mari, albaștri, inocenți, cu degete lungi și fine, piele albă și glas de copil; asocierea cu îngerul era întărită și de halatul ei alb, cu care parcă plutea pe coridoarele spitalului. Singurul lucru care îi putea trăda lipsa de inocență era gura, cărnăasă, senzuală și provocatoare. Nu era prima dată că remarcele ei dure contrastau cu chipul angelic și gesturile blânde. Dr. Balanov pune cinismul asistentei pe seama unor experiențe anterioare neplăcute; în fond, fata venea din București, fosta capitală a Republicii Sovietice Socialiste România, și fusese obligată să apuce drumul Moldovei în urma catastrofei nucleare cauzate de

atentatul terorist de la centrala bulgărească Kozlodui, care pustiise (odată cu Bolgariia) și sudul Rumîniiei, transformase metropola într-un câmp sinistru de clădiri locuite de cadavre și silise milioane de supraviețuitori să se refugieze în Moldova, așa cum se întâmplase și cu alți compatrioți de-ai lor, în urmă cu mai mulți ani, când Vengriia ocupase Transilvaniia. Fata nu povestise niciodată prin ce trecuse în zilele catastrofei, însă era de presupus că, fiind cadru medical, avusese parte de clipe de groază. Dr. Balanov însuși, bărbat în toată firea și medic trecut prin multe, își aducea aminte cu groază imaginile de la televizor, de basculantele pline cu cadavrele celor uciși de radiații (la început, când încă se mai credea că pot fi adunate toate), mallurile-cavou și toate celelalte orori. Probabil că Evghenia Stepanova, asistenta, apucase să vadă destule pe acolo și de aceea duritatea din spusele ei.

— Știi, reluă precaut Balanov, Neurand este un mit aici, ba chiar un loc de pelerinaj... Toți îl privesc ca pe un sfânt!

— Da, am remarcat, oftă tânăra. Dar nu știu dacă e într-adevăr un tip norocos, așa cum spune toată lumea. Cred c-ar zice mersi dacă vreun pelerin s-ar împiedica în cablurile lui...

Deși se străduia s-o înțeleagă, doctorul o găsea uneori de-a dreptul lipsită de suflet pe tânăra Evghenia. Și poate nu era mare lucru duritatea ei, dacă n-ar fi fost atât de frumoasă!

— Mă șochezi câteodată, îi spuse el cu o oarecare undă de iritare în glas. De ce ți-ai ales meseria asta, dacă nu dai doi bani pe un amărât aflat în situația lui?

Evghenia își feri privirea din calea ochilor bărbatului și-i răspunse schimbând vorba:

— Am auzit că, înainte de război, Neurand era actor.

— Da, actor, spuse medicul, încă nelalocul lui. Ar fi vrut să-i spună câteva lucruri dure asistentei, totuși preferă să se abțină. În definitiv, fata era o profesionistă desăvârșită, și asta era tot ce trebuia să-l intereseze.

— Și cum se face că-l mai țin încă rușii?!

— P-poftim? se bâlbâi Balanev, vorbind repede și coborându-și instinctiv vocea.

— Haideți, tovarășe doctor, nu vă temeți! Nu sunt de la KGB!

Doctorul avu o clipă de adevărată stupefacție. Se uită spre ușă, spre salonul de reanimare, apoi din nou către asistentă.

— Uneori am impresia că ești lipsită nu numai de suflet, dar și de... prudență, zise Balanev arătând însă spre tâmplă.

— Stați liniștit, tovarășe doctor, râse fata. Nu mi-e frică de KGB! Îi urăsc, dar nu mă mai tem de ei de când i-am îngrijit pe masa de operație, plini de sânge, horcăind, plângând în hohote, implorând să le fie salvată viața, deși știau și ei că nu mai era posibil... Și de atunci nu mai reprezintă o amenințare pentru mine. Dar dvs.? Vă e frică de ei?

— Frică?... Frica e ca și durerea fizică: un rău necesar. Fără durere, paradoxal, ești foarte vulnerabil...

— Domnule doctor – îl întrerupse asistenta, folosind apelativul de mult uitat –, nu-mi țineți predici! Asta-i lașitate, e teoria lașului care se automotivează. Dumneavoastră nu sunteți nici laș, nici fricos! De ce n-aveți încredere în mine?

— Stepanov, te rog! Dumneata ești tânără, iar eu am copii acasă. Dacă ai fi vorbit așa cu dr. Zaițev, de pildă, acum erai deja la miliție! Și, pe de altă parte, nu cred că...

Discuția periculoasă a celor doi fu însă întreruptă de un apel de la stația de difuzare. Fuseseră aduși trei ofițeri cazaci, răniți în Cecenia. Ocupați până peste cap cu îngrijirea lor, Balanev și Evghenia ratară trezirea efectivă – și miraculoasă – a lui Kurt Neurand.

Acesta își reveni surprinzător de rapid pentru un om aflat în situația lui. Dacă medicii l-ar fi văzut, ar fi rămas, desigur, stupefiați, socotind întâmplarea o minune. Kurt Neurand, pur și simplu, deschise ochii și clipi de câteva ori, ca după un somn ușor de după-amiază. Își clinti încet capul, tuși puțin și chiar se uită în jur. Apoi cineva îi vorbi, în limba rusă. Era un bărbat tânăr, slab, nebărbierit, care îl privea din patul de alături.

— Tavoriști, i se adresă tânărul și adăugă alte câteva cuvinte în rusă.

— Îmi pare rău, nu înțeleg, îi răspunse Neurand. Eu sunt român...

Vecinul său păru mai întâi uluit, apoi de-a dreptul șocat de cuvintele lui Neurand. Ceva nu era în regulă și Neurand nu pricepea ce. Exact atunci, însă, privirea îi căzu pe lozinca stridentă de pe perete. Nu înțelese ce scria acolo cu caractere chirilice, dar recunoscuse un celebru "*four-letter word*", pe care îl credea uitat: **СССР**! Era în URSS?! Imposibil, URSS se destrămase în 1991, pe timpul lui Gorbaciov. Vecinul de pat al lui Kurt Neurand privise febril în toate părțile, iar acum, vizibil angoasat, îi șopti în română:

— Tovarășe... ai uitat că limba oficială a țării noastre este rusa?!

— De ce?! Întrebă stupefiat omul înviat din comă. Unde naiba suntem?

— Cum unde? În Iași. Ascultă... de cât timp ești aici?

— Nu știu... Ultimele amintiri le am de pe front, din toamnă...

— Toamnă? se miră celălalt. Ce lună era, mai ții minte?

— ... poate octombrie, șopti obosit Neurand.

— Octombrie? E limpede, ești aici de anul trecut! Acum e august, 24 august.

"Dumnezeule!", își spuse Neurand. "Sunt aici de aproape un an!"

— Cum ai ajuns aici?

— Frontul, răspunse Neurand. Războiul maghiaro-sârbesc, luptele pentru cucerirea Timișoarei... Probabil că am fost rănit acolo...

— Stai ușor, făcu celălalt. Nu mai înțeleg nimic. Anul trecut n-au fost niciun fel de lupte în Timi...

Apoi înlemni. Îi picase fisa: omul acesta era în comă încă de pe vremea războiului dintre Regatul Serbiei și Vengriia... adică de acum șapte ani!

— Nu știu dacă ar trebui să-ți spun, oftă vecinul lui Neurand, dar luptele de care zici dumneata au avut loc în 1914!

— Glumești, spuse amețit Neurand. "Ăsta-i imbecil. Habar n-are pe ce lume trăiește!" Ascultă, zise el cu glas tare. În 1914 nu era născut nici tata. Eu vorbesc de războiul din 1997...

Celălalt îl privi și mai cruciș.

— Omule, tu ai idee în ce an suntem?

— Cred că... 1998, nu?

— Nici gând! Probabil ai visat, cât ai stat în comă. Suntem în... azi este 24 august 1921!

De data aceasta, Kurt Neurand rămase pe gânduri aproape cinci minute. Înnebunise? Nu, din moment ce își putea pune întrebarea aceasta. Deși, după visele – sau ce-or fi fost – din timpul comei... Dar, mă rog, la visele respective se va gândi mai târziu. De fapt, ce știa sigur? Știa că fusese rănit – deși nu-și amintea și împrejurările – pe front, în toamna lui 1997. Român de origine germană, născut în Transilvania, în orașul Ferdinand (fost Oțelul Roșu), actor de teatru deosebit de talentat și apreciat, cu premii la festivaluri europene, suferise crunt la smulgerea Transilvaniei de către Ungaria, în 1996, și abandonase

teatrul în favoarea Rezistenței. Luptau în munți împotriva stăpânirii și militau contra escaladării conflictului între ungurii și românii transilvăneni.

Apoi izbucnise conflictul dintre Regatul Serbiei – care avea nostalgia Iugoslaviei recent dispărute – și Ungaria recomunistă, iar grupul de partizani lupta – paradoxal – alături de armata maghiară, împotriva celei sârbe, care voia să ocupe teritoriul cucerit de maghiari de la români! O nebunie întreagă, în care nu mai știai cine ți-e prieten și cine ți-e dușman... Apoi fusese rănit.

— Spune-mi, te rog, întrebă Neurand, e cumva România invadată de ruși? Iar “restabilesc puterea populară”?...

— Nu! exclamă celălalt categoric. A intrat de bunăvoie în URSS, în anul 1917. Și nu știu dacă ți-ai dat seama, dar dumneata zaci aici nu din octombrie anul trecut, ci din octombrie de acum 7 ani!

— Șapte ani în comă?!... Cum să stau șapte ani în comă?... Și apoi, îți spun, sunt născut în 1962!

— Exclus! Mai sunt zeci de ani până atunci. Suntem în 1921, în Republica Sovietică Socialistă Rumîniia! Acum taci, vine cineva. Dacă ții la viața dumitale, nu vorbi românește. Și... n-ai discutat nimic cu mine!

Ajunși la patul lui Neurand, Evghenia Stepanova și dr. Balanov îl priviră emoționați și interesați pe omul care învinșese moartea și, la numai câteva minute după trezire, era în stare să vorbească – cum tocmai fuseseră informați de către o asistentă.

— Herr Neurand, i se adresă medicul într-o germană aproximativă, mă auziți? Clipiți o dată, dacă mă auziți!

— Vă aud, șopti stins pacientul scheletic, spre stupefacția celor doi, care se antrenară într-un pasionat dialog pe teme medicale, în limba rusă, pe care Neurand îl întrerupse la un moment dat.

— Doctore, ce se întâmplă? În ce an suntem? 1921, 1997 sau 2004?...

— De ce întrebați?... Ați vorbit cu cineva?

— Am auzit că zac aici de șapte ani... Iar ultimele amintiri le am din 1997...

Medicul și asistenta se priviră, apoi se retraseră câteva clipe, vorbind în șoaptă.

— Evghenia, stai aici și dă-i domnului Neurand toate lămuririle necesare, ca să nu spună, fără să știe, ceva interzis. Eu mă duc să-l țin ocupat pe dr. Zaițev. Nimeni nu trebuie să afle că pacientul nostru preferat este conștient. E ca și picat din Lună... iar lumea noastră ucide oamenii picați din Lună, deveni brusc patetic dr. Balanov și ieși. Asistenta se întoarse la Neurand și îi înconjură patul cu o perdea circulară din material plastic, pentru a fi feriți de ceilalți.

— Ar fi multe de spus, dar nu vreau să vă obosesc prea tare, începu asistenta într-o limbă de mult uitată.

— Deci vorbiți româna?!

— Sigur că da. Sunt româncă. În acte mă numesc Evghenia Stepanova, însă în realitate mă cheamă Eugenia Ștefănescu.

— Iar mie spune-mi, te rog, Kurt. Și, mai ales, spune-mi ce naiba se întâmplă aici! Ne-au cucerit rușii?!

— Da, oftă fata. Ne-au invadat în o mie nouă sute șap... pardon, în anul 2000.

— Nu mai înțeleg nimic! În ce an suntem, pentru numele lui Dumnezeu?!

— În mod normal, în 2004. Oficial, în 1921. Stai să te lămuresc... Când ai fost rănit, în 1997, Transilvania era deja a Ungariei... a Ungariei. Conflictul început în 1991 în fosta Iugoslavie se întinsese, ajungând după șase ani să antreneze și Rusia, Ucraina, Albania, Grecia și alții... Și atunci a intervenit "jandarmul"...

— SUA?!

— Ah, nu... Germania! A acționat mână-n mână cu NATO și UE, dar, odată ajunsă aici, a schimbat tonul. Practic, se născuse al IV-lea Reich! Mai puternic, mult mai civilizat, infinit mai democratic, aducător de pace (în scurt timp, aproape toate conflictele din zonă au încetat) – dar Reich. Cu furie – deși fără violență – au germanizat totul: limba oficială, denumirile geografice, cultura, totul. Au luptat împotriva diferențelor etnice, germanizând două treimi din continent sub masca "unirii pentru pace". Devenise clar că populația acestor țări urma să fie o mână de lucru ieftină și docilă, ușor de momit cu televizoare color și mâncare, o populație care avea să producă și să cheltuiască mult – adică ideală.

După cum era și firesc, Rusia s-a supărat, iar colegii din NATO și UE s-au simțit trași pe sfoară. Situația s-a

deteriorat din nou și, în anul 2000, a căzut ca un trăsnet puciul militar de la Moscova, în urma căruia puterea a căzut în mâna comuniștilor celor mai feroci și mai duri, care au reproclamat URSS – la nici un deceniu după demontarea sa de către Gorbaciov, care, de altfel, a și fost executat – și au stabilit, efectiv, modificarea calendarului firesc, anul 2000, al noii “revoluții populare”, devenind anul 1917, anul fostei revoluții comuniste, cea care – după cum susțin ei – începuse bine, dar se sfârșise prost, și căreia i s-a dat astfel o nouă șansă. Prin șantaj nuclear au recucerit vaste teritorii pierdute din 1991 încoace, iar pe nemți i-au silit să le cedeze Ungaria, Bulgaria și România – și dacă tot își intraseră-n mână – și Grecia.

— Și România?

— Biata de ea, oftă fata. Transilvania este, încă, parte a Republicii Sovietice Socialiste Ungare, iar acum un an și jumătate un atentat terorist la Kozlodui a provocat distrugerea centralei și pustiirea sudului României, până la Carpați. Bucureștiul este un oraș complet pustiu, aparent intact, dar înecat într-un nor radioactiv otrăvitor...

— Dumnezeuule, simt că-mi pierd mințile, șopti Neurand. Nu știu ce să mai cred...

— Te înțeleg, spuse cald asistenta și-și așeză mâna delicată peste brațul lui scheletic. E șocant să afli că...

— Nu, nu-i vorba despre asta, o întrerupse el. E altceva... ceva incredibil. Nu m-aș mira să mă iei drept nebun... E vorba de niște viziuni pe care le-am avut în timpul comei; și nu, nu doar niște simple vise; ceva mai mult decât atât...

Neurand făcu o pauză lungă, de câteva minute, până când fata se temu că efortul de a vorbi l-a epuizat și a adormit la loc sau a leșinat. Când să-l atingă, el începu să povestească, cu glas tremurat și cu ochii închiși.

— ...Erau imagini dintr-o încăpere întunecată, misterioasă. Așezați pe fotolii, cinci oameni, care îmi vorbeau ca și cum m-aș fi aflat acolo, în fața lor. Pe cel mai bătrân dintre ei îl chema Nicolae. M-au prevenit să nu mă sperii de ceea ce mi se întâmplă, deoarece îmi vor binele. Mi-au dezvăluit că sunt grav rănit, că zac în comă pe un pat de spital, iar ei, oameni din viitor, încearcă să mă țină în viață cu ajutorul telepatiei. Mințile lor sondau permanent Fondul – din câte am înțeles, acest termen desemnează totalitatea minților umane, un fel de imens rezervor psihic, întregul din care inconștientul colectiv al lui Jung este doar o parte; un fel de spirit comun la care suntem abonați cu toții, fără să ne dăm seama. Ei au accesat însă acest fond prin telepatie. Mi-au mai spus că timpul ne afectează doar ca persoane fizice, dar că Fondul se află în afara timpului și de aceea minți umane din perioade diferite ale istoriei pot intra în legătură telepatică prin centrala atemporală care este Fondul. Din motive care îmi sunt încă necunoscute, ei au nevoie de cât mai multe minți din trecutul lor capabile să comunice telepatic, și cum în zilele noastre oamenii cu astfel de însușiri sunt rari, încearcă să profite de absolut orice ocazie – chiar și de un pacient în comă. Și, fii atentă, urmează bomba, lucrul care m-a făcut să mă îndoiesc de propria-mi integritate mintală: ei, cei

din viitor, au cu toții harul telepatiei și trăiesc într-o Românie liberă, întreagă, ai cărei locuitori posedă puteri magice, care-i fac invincibili!

Eugenia încercă să se uite la el cât mai puțin neîncrezătoare cu putință. Neurând știa că va avea de-a face cu astfel de reacții, și chiar mai rele, dar trebuia să lupte. Așa era corect – cei din viitor îl salvaseră, redându-i cunoștința, acționând asupra biocâmpului său pentru a-l întări fizic măcar cât să poată vorbi; în schimb, îi ceruseră și ei ceva.

— Știu că presupui că am luat-o razna sau că am avut un vis oarecare în timp ce mă aflu în comă; dar simt că nu e atât de simplu, Eugenia. Ascultă-mă în continuare, te rog. Cei cinci mi-au făcut demonstrații ale harurilor cu care au fost înzestrați. Pot mișca obiectele numai prin forța gândului și, tratându-și propriile corpuri ca pe niște obiecte, au ajuns la levitație. Recepționează emisiunile radio și TV direct mintal, sunt imuni la radiații, simt vibrații pe care noi nici nu le bănuim, sesizează emisia în infraroșu a corpurilor calde, văd în întuneric, hipnoza este un fleac, își îmbunătățesc singuri sistemul imunitar reușind să învingă cancerul sau SIDA, durata media de viață a crescut uluitor, își vindecă singuri fracturile, prevăd viitorul... Și multe altele. Și, pe deasupra, România era întreagă, cu toată Bucovina, Basarabia, Herța, Transilvania, iar ei îmi transmiteau din București, care deci va fi repopulat... Era minunat să vezi că strănepoții vor avea puterile unor zei, când știam câtă mizerie și suferință am lăsat în urmă!

— Este nemaipomenit ce-mi spui, Kurt. Și, sincer, sunt convinsă că ai... să-i zicem, visat tot ceea ce îmi spui. Dar nu crezi că poate fi un simplu vis, o reacție de apărare a unui subconștient chinuit? Cum interpretezi ceea ce ai visat?

— Dar tu cum interpretezi că am stat șapte ani în comă și că imediat după trezire vorbesc lejer și gândesc limpede?

— Tot ce-mi spui mă amețește, recunosc Eugenă. Dumnezeu, ce fericiți ar fi oamenii să te audă vorbind! Din păcate, însă, dacă ai spune așa ceva în public, ai fi arestat și executat pe loc.

— N-ar fi prima dată când mor, încercă Neurand o glumă. Am mai pățit-o o dată și iată că nu m-a ținut prea mult... Ce nu înțeleg este partea mea de convenție. Ei m-au ajutat să ies din comă, iar eu trebuie să le transmit date – cât mai multe date, din toate domeniile. Tehnică, biologie, religie, informatică, arhitectură, literatură, istorie, orice. Au o foame cruntă de informație, pe care eu trebuie s-o citesc, iar ei s-o recepționeze telepatic. Dar de ce le trebuie, dacă fiecare poate fi propriul său automobil, computer sau bulldozer?! Aici se ascunde ceva ce mă neli-niștește. Aaa, și încă ceva. Strănepoții noștri, cei din visul meu, mi-au dat un fel de "adeverință" că lucrurile pe care mi le spun sunt adevărate. Doctorul acela scund și blond, zic ei, va fi... va fi omorât de japonezi.

— Zaițev, omorât de japonezi?! râse fata. Asta-i chiar absurd. Japonia este complet izolată de restul lumii; există

un embargou total asupra ei. Ajunseseră să spargă toate piețele de pe glob – aveau de toate, multe, bune și ieftine, mult superioare restului lumii. Așa că restul lumii a transformat Japonia într-un ghetou de lux... Și nu văd cum ar putea ajunge vreun japonez aici.

— Cu toate astea, eu încă mai cred că am primit un mesaj de la strănepoții noștri, se încăpățână Neurand. Și, indiferent dacă ei îmi ascund ceva sau nu, eu trebuie să-mi respect partea de înțelegere. De cum o să fiu în stare să mă ridic de-aici, mă duc direct în prima bibliotecă publică și le transmit totul!

— S-o crezi tu, oftă Eugenia surâzând trist. Sau poate știi rusa?!

— Rusa?!

— Nu mai există cărți, ziare, tipărituri de orice fel, în română sau în alfabetul latin. Totul e scris în rusă, cu caractere chirilice, de la bilete de autobuz la abecedare.

— Vrei să spui că toată lumea știe rusa?!

— Toată lumea știe rusa, încuviință fata, cu un aer sumbru. Se studiază încă de la grădiniță, pentru adulți există cursuri gratuite și obligatorii, iar mass-media, abilă, maschează cursuri intensive de rusă prin concursuri, filme și emisiuni, de altfel, atractive. Cred că la ora actuală cel puțin o treime din populație este deja mancurtizată prin mass-media, iar ceilalți nu stau nici ei cu mult mai bine. Și, în definitiv, e și normal; gândește-te prin câte au trecut românii numai în ultima jumătate de secol: după 45 de ani de comunism și izolare, dintr-o dată o revoluție sân-

geroasă și apoi opt ani de capitalism făcut de comuniști, precum și invazia modului de viață american adus însă de arabi și turci; după aceea patru ani de germanizare severă și, brusc, o altă schimbare năucitoare: tăvălugul sovietizant. Cred și eu că oamenii sunt complet dezorientați. Spune-i oricui pe stradă că suntem în 2004, nu în 1921, și va fi sincer mirat!

— Fantastic, exclamă Neurand. Prezentul este tragic și sumbru; viitorul, paradisiac. De ce? Oare ce va determina schimbarea asta miraculoasă?!

Se priviră înfiorați, conștienți că urma să se întâmple ceva extraordinar, care va schimba complet fața lumii în bine. Dar ce putea fi atât de puternic – în afară, poate, de a doua venire a lui Iisus?

— Orice român ar fi fericit să te asculte, spuse gânditoare Eugenia. Te-ar privi ca pe un Mesia. Dar e și foarte periculos! Fanaticii căroră URSS-ul le-a dat gratis televizoare color și mașini te-ar denunța fără să clipească...

— Vrei să spui că... tu m-ai ajuta? Întrebă Neurand, care prinsese din zbor aluzia. Ți-ai risca libertatea sau viața pentru asta?

— Bineînțeles, răspunse fata cu seriozitate, dar ca și cum ar fi răspuns la întrebarea cât fac doi și cu doi. De fapt, chiar mă întrebam pe cine am putea conta, cine e român-român pe-aici... Unul ar fi, din start, Balanov...

— Medicul?

— Vasile Bălan, confirmă fata. Este exact omul care ne trebuie. Are familie, știu, dar sunt convinsă că ne va ajuta.

— Ar mai fi și pacientul din dreapta mea, adăugă Neurand după o scurtă ezitare. Mi-a vorbit în română.

— Deci e român? Probabil că-l cheama Mitroi; în acte este Mitroșkin. De asemenea, mai cunosc un redactor de la un post TV pirat care...

Deodată, Evghenia fu întreruptă de o bufnitură și de un zgomot puternic de sticlă spartă, în salonul de alături. În același timp, lumina se stinse, pâlpâi câteva clipe, apoi se aprinse din nou, odată cu țipetele unor asistente. Fata se ridică speriată și ieși în fugă din mica rezervă improvizată pentru Kurt Neurand. Din cauza perdelei, acesta nu putea vedea ce se întâmplă, dar auzi exclamații de stupeoare și un plânset de femeie. Nu pricepea nici ce se vorbea, deoarece toți discutau în rusă.

Când Evghenia apăru din nou, era albă la față. Se așeză pe scaun.

— Kurt... mă tem că previziunile tale... sau cel puțin aia cu dr. Zaițev... tare mi-e teamă că nu sunt... mă rog... reale! Zaițev nu va mai putea fi ucis de japonezi, pentru că tocmai a murit!

— Poftim?!

— Îngrozitor, suspină fata. Am văzut oameni care au murit împușcați, tăiați, iradiați... dar așa o moarte stupidă n-am mai văzut!

— Asta înseamnă că... nu aveau dreptate?... șopti Neurand. Să fi fost doar o iluzie, un vis?...

Evghenia, cu lacrimi în ochi, își țină capul în palme, fără să mai spună nimic.

— Dar ce a pățit Zaițev?... întrebă Kurt.

— S-a curentat încercând să repare un cablu la un electrocardiograf. Nu e prima dată când umblă la aparate... Cine naiba l-o fi pus?! Doar știa că...

— Numai puțin, o întrerupse Neurand emoționat și febril, ca și cum ar fi avut o revelație, uitându-se către aparatul de lângă patul său. Cardiograful la care a umblat Zaițev era ca al meu?

— Eegheul? Sigur! Sunt toate la fel...

Asistenta se interupse brusc și simți că o trec fiori reci de groază.

— ...Nippon Elektro, completă Neurand.

Plecând împreună din clădirea spitalului, la ieșirea din tură, Evghenia îi reproduse lui Balanev conversația avută cu Neurand.

— Ce ziceți de toată povestea asta? îl chestionă ea la sfârșit. Pe mine, vă mărturisesc, m-a dat peste cap...

— Nu e nimic ieșit din comun, paranormal, supranatural sau de neexplicat științific ca un pacient revenit din comă să relateze diverse viziuni, pe care el le socotește reale, spuse Balanev, prudent ca întotdeauna.

— Dar atunci de Zaițev ce mai ziceți?!

— Nici clarviziunile nu sunt ceva de neacceptat. Poate că Neurand are harul acesta și a presimțit că Zaițev va muri curentat de un aparat japonez. Nu văd nimic senzațional aici.

Ascultând explicațiile plauzibile ale medicului, Evghenia se simți parcă puțin dezamăgită. Dacă, într-adevăr, viitorul incredibil prezis de Neurand era doar iluzia unui om bolnav?! Gândul acesta îi dădu fiori – pentru că îi răpea speranța.

— Domnule doctor Bălan, izbucni deodată asistenta, furioasă mai mult pe propria-i îndoială decât pe reținerile medicului. E mai puțin important dacă noi credem sau nu că Neurand chiar a dialogat telepatic, și pe deasupra în timp, cu strănepoții noștri care vor fi niște supraoameni invincibili! Ceea ce contează este dacă veți dori să împrăștiati vestea și altora! De unde știm că eliberarea Rumîniiei nu va porni chiar de la noi trei?

Se opriră, privindu-se. Doctorul se zbătea între teama pentru prezentul copiilor săi și grija față de viitorul acestora.

— Haideți, domnule doctor! Haideți să încercăm măcar. În felul ăsta eu îmi voi răscumpăra păcatul de a-l fi judecat greșit pe Neurand, iar dumneavoastră îmi veți dovedi că nu sunteți laș.

Porniră mai departe, pășind gânditori. După o vreme, Balanov trase aer în piept și o întrebă:

— Te-ai gândit la ceva anume?

— Da. În trenul care ne evacua din Buharest, după atentatul de la Kozlodui, în demența aceea, am cunoscut un redactor de la un post de televiziune pirat, din acelea mobile care, când pot, transmit emisiuni antisovietice. Omul mi-a luat un interviu și mi-a explicat un complicat

sistem de a lua legătura cu el, în caz că aş avea ceva interesant de relatat. Aş putea vorbi cu el...

— Poate că e o nebulă ce fac, oftă Balanov, dar... caută-l şi invită-l la spital într-un weekend, când voi fi eu de serviciu. În altă ordine de idei, cine mai ştie de Neurand, în afară de noi doi?

— Kaghebiştul spitalului, cel puţin ăsta oficial, nu ştie; Zaiţev probabil aflase, dar nu a mai apucat să-i spună. Raisa, asistenta care ne-a anunţat că s-a trezit, a plecat direct în concediu la sfârşitul turei. I-am spus să ţină secretă întâmplarea, dacă nu vrea să fie interogată de KGB şi să-şi mai piardă şi concediul; sper c-am speriat-o bine. Măcar chestia cu concediul! Pentru oricine altcineva decât pentru noi, Kurt îşi induce o stare cataleptică asemănătoare cu coma. Ah, şi mai ştie cineva, tot un român. Vecinul său de salon, Mitruşkin...

— Mitruşkin! exclamă dr. Balanov, oprindu-se brusc. Dar ăsta e miliţian!

Au urmat săptămâni febrile. Mitruşkin ieşi din spital chiar a doua zi, iar medicul şi asistenta erau îngroziţi – pentru ei înşişi, dar şi pentru ce ar fi pierdut românii dacă Neurand nu apuca să le vorbească despre viitorul lor minunat. "Să sperăm că Mitruşkin e mai mult român decât miliţian", spunea Evghenia. "S-o crezi tu", i-o întorcea Balanov. "A şi uitat că l-am salvat de la moarte!" Timp de o lună nu se întâmplă nimic, deşi se simţeau spionaţi în permanenţă. Veni şi redactorul de la postul TV pirat Ochiul Dreptăţii, înregistrează pe video vreo două ore de

convorbiri cu profetul anchilozat, ajunse cu bine la postul său aflat într-un avion, difuză caseta, care produse vâlvă, dar nici urmă de descindere brutală a KGB-ului. Probabil sovieticii erau curioși să vadă dacă Neurand chiar avea capacități paranormale, după cum presupunea Evghenia. Și ea și dr. Balanev îi aduceau lui Kurt, pe furiș, manuale, albume, romane sau tratate din diverse domenii, pe care Neurand le transmitea strănepoților. Când nu-i puteau aduce cărți, medicul, pur și simplu, îi vorbea, împărtășindu-i cunoștințele sale în materie de medicină și chimie.

În fiecare noapte, grupuri de oameni veneau pe furiș la spital și se rugau sub zidurile acestuia, invocând căldura și energia omului ținut pe patul de la reanimare. Credința oamenilor era alimentată și de faptul că Neurand făcea mici profeții care se adevereau întocmai, iar de câteva ori persoane bolnave care se rugaseră sub fereastra salonului în care se afla Sfântul – cum îl denumiseră – susțineau că plecaseră acasă vindecate, ceea ce sporea interesul oamenilor pentru enigmaticul profet, care-i învăța că în curând vor fi liberi și puternici. Până și dr. Balanev începuse să creadă necondiționat că Neurand nu avusese un simplu vis, ci undeva în viitor există cineva care – într-un mod pe care refuza să și-l explice – se află în legătură cu cel mai vechi pacient al spitalului. Și, tot mai acaparat de enigma evenimentului care urma să întoarcă radical situația omenirii, îl ruga mereu pe Kurt să afle de la interlocutorii săi din viitor despre ce era vorba.

— Încă nu vor să-mi spună, suna invariabil răspunsul lui Neurand. Susțin ba că e greu de explicat în două cuvinte, ba că nu suntem încă pregătiți să înțelegem. Dar ce n-aș da să mă aflu și eu acolo, în paradisul acela din viitor!

...Anul 2078. Ioan conducea masiva autoblindată pe drumul îngust practicat între mormanele de moloz. Era aproape întuneric, dar farurile puternice ale autovehiculului luminau drumul ca-n palmă. Siluetele fantomatice ale resturilor de clădiri, ale tramvaielor proiectate sute de metri prin aer de suflul exploziei atomice și înfipite în fațadele blocurilor care mai rămăseseră în picioare, stâlpii de beton frânți și atârând de pe grămezile de dărâmături, epavele mașinilor carbonizate, toate acestea se profilau sinistru în dreapta și-n stânga drumului dintre ruine. Ajuns lângă ceea ce ținea minte că fusese odată hotelul Intercontinental, Ioan coborî și se opri în fața unei uși metalice, un acces în subsolul hotelului înfipt în pământ de puterea deflagrației. Deschise ușa și păși în gol.

Sub el se căsca un hău întunecat, de câteva zeci de metri adâncime, în care Ioan, cu toată vârsta sa înaintată, începu să coboare ușor, controlându-și puterea de levitație. O siluetă firavă, încotoșmănită în costumul antiradiații și cu masca de gaze pe chip, plutind către fundul

puțului. De câte ori venea aici pentru a se întâlni cu colegii săi, îl încerca un sentiment de furie mută privind imensul câmp de ruine bătut de vânturi și praf radioactiv, murdărit de ploile zilnice de cenușă, ținut în beznă de norii groși, grei și otrăvitori, care nu se mai destrămaseră complet de zeci și zeci de ani, de la cel de al treilea război mondial... Și așa era tot Pământul! Ioan nu se consolase niciodată cu situația, ba, dimpotrivă, revolta și disperarea sa creșteau. O civilizație genială, sensibilă, valoroasă, în care intraseră morbiile crimei și ai lăcomiei, distrugând-o. Ioan își aducea aminte înfiorătoarele momente ale cataclismului care schimbase brutal evoluția omenirii. Avu-se loc în ultima zi a anului 2004. Ioan, pe atunci tânăr, se afla în metrou, în drum spre casă. Criza mondială izbucnise de câteva zile, odată cu distrugerea Tel Avivului de către arabi și cu invadarea Finlandei, Norvegiei și a Poloniei de către Armata Roșie sovietică. Pe deasupra, un submarin atomic rusesc dispăruse în mod suspect în Triunghiul Bermudelor, iar Washingtonul fusese somat să-și recunoască amestecul în această afacere. Și deși se sperase în victoria rațiunii, fără niciun anunț prealabil conflictul final izbucnise, demența distrugerii punând stăpânire pe tot globul. Trenul în care era Ioan se oprise neobișnuit de mult într-o stație în care tocmai intrase. Pasagerii fuseseră calmi la început, însă când flashuri orbitoare le răniră ochii, solul începu să vibreze tot mai violent și se auziră bubuituri înfundate, dar tot mai puternice, înțeleseseră tragicul adevăr și intrară în panică. Trenul

porni exact în clipa în care un torent de foc, dărâmături și mașini contorsionate răbufnea în stație dinspre exterior; prinse viteză afundându-se în tunelul care se zbătea în toate direcțiile, iar bucăți de beton și pământ cădeau pe acoperișul vagoanelor și spulberau geamurile... Urmă un șoc și mai violent, iar Ioan zbură prin vagon, în beznă și haos. Intraseră cu toată viteza într-un alt tren, deraiat. Răsunau urlete acoperite la intervale neregulate de detunăturile ce veneau de afară, totul pe fondul unui val de căldură înăbușitor. Atunci avusese primele senzații ciudate; auzea mii și mii de glasuri, ca și cum s-ar fi aflat pe o câmpie plină de oameni înspăimântați. Simțea arsuri și lovituri, auzea blesteme și rugăciuni, îi apăreau în fața ochilor imagini de coșmar, zgârie-nori dispărând în bulgări de foc și poduri uriașe smulse din pământ și zburând dezmembrate peste orașe în flăcări...

Viziunile încetară și cineva îl ajută să iasă de sub cadavre. Ioan era ud de transpirație, lovit peste tot, avea sânge pe față și dureri în tot corpul, dar măcar era în viață. Aerul, fierbinte și sufocant, aproape că nu mai putea fi respirat. Toți supraviețuitorii se adunară într-o porțiune mai puțin afectată a trenului. În timp ce încerca să ajute un rănit, auzi, uimit, un radio: "...guvernului au decretat starea de urgență. Se pare că orașele țării au fost distruse în proporție de cel puțin 80 la sută...", apoi o mulțime de texte asemănătoare, în alte limbi; nu reuși însă să localizeze aparatul și, mai ales, să înțeleagă cum putea funcționa sub pământ.

Tunelul se dovedi a fi surpat în ambele părți, făcându-i prizonierii unei porțiuni de câteva sute de metri, dar salvându-i de la o moarte sigură în cuptorul radioactiv de afară. Șirul surprizelor lui Ioan continuă nu după mult timp. Fără să fie sigur dacă, de fapt, nu murise și se afla pe lumea cealaltă, reuși să scoată toate cioburile înfipite în fața unui bărbat, dar fără să le atingă, numai uitându-se la ele, apoi ridică un bolovan de câteva sute de kilograme, de asemenea, fără contact fizic... și fără să știe exact cum. În curând, supraviețuitorii realizează că pot comunica telepatic, au darul telechineziei, al vindecării, al levitației... Erau haruri minunate, dar în condițiile date îi umplură de spaimă. Ce se întâmpla cu ei?...

Au fost salvați de un comando militar, care îi transportă, prin tunel, într-un adăpost antiatomic. Anii trecură; civilizația umană nu mai exista. Ioan înțelesese deja că viziunile avute după exploziile nucleare fuseseră telepactice, iar radioul din vagon fusese chiar creierul său, care captase și decodificase emisiunile unor posturi încă neatinse.

Dar de ce? Erau efectele nebănuite ale unei arme psihotronice ultrasecrete? Nimeni nu știa. Cert este că pruncii născuți după război moșteneau aceste capacități extraordinare, ba chiar păreau și mai înzestrați: erau complet imuni la radiații, capabili să vindece orice boală și să vadă în întuneric, se dezvoltau mult mai rapid, ca în povești... Și, totuși, care era motivul acestei minunate transformări sosite prea târziu? Odată cu trecerea anilor, apărură voci

care susțineau că lumea nu fusese victima unui război absurd, ci beneficiara unei euthanasii planetare, care anihilase tot răul din lume...

Între timp, ajunse pe fundul puțului și porni pe culoarul care ducea către bunker; atmosfera viciată de afară era încă periculoasă pentru cei născuți înainte de război. Pășind pe culoarul întunecat, Ioan era mai chinuit ca niciodată de enigma harurilor primite de supraviețuitorii dezastrului...

...se pomeni în genunchi, privind stupefiat lumina aceea nefirească și orbitoare ce invadea culoarul, venind către el. Dar nu era lumină; era mai mult decât atât. Era o dezvelire a tuturor lucrurilor din jur, a culoarului, a bunkerului, a ruinei îngropate a hotelului, a orașului distrus, a continentului care acum avea un alt relief, a Terrei întregi devastate de războiul atomic, devenită Terratomica, Nuclear Earth, Nuclearth... A lumii, a întregului univers, cu cele văzute și cu cele nevăzute și cu cele nici măcar bănuite... Și când lumina scaldă totul în claritate și înțelegere, Ioan își dădu seama că tot universul e în mintea sa, iar mintea sa este o particulă infimă a universului, și el e egal cu universul! Și lumina îi vorbea, dar nu prin cuvinte, nu prin umbrele lucrurilor, ci prin lucrurile înseși, pe care nu le vezi niciodată cu adevărat...

...Apoi, peste numai câteva clipe, mergea din nou, năuc, spre ușa bunkerului. Străfulgerarea aceea uluitoare trecuse, dar îi răvășise trupul și mintea și sufletul... deoarece acum avea răspunsul la enigma care-l obseda de 74 de

ani încoace. Percepea gândurile și cuvintele prietenilor săi, dincolo de zid:

— ...o experiență tragică, spunea Nicolae. Tocmai pri-meam avid cunoștințe dintr-un manual de fizică, pe care omul meu de legătură îl citea, iar eu i-l "sorbeam" în ace-lași timp. Brusc, s-a întrerupt, apoi mintea sa a licărit câ-teva clipe și am auzit gândul și cuvintele lui: FUGI, EUGENIA!, după care am simțit o durere groaznică în cap și legătura s-a întrer...

— Mi-a vorbit Dumnezeu, spuse Ioan pășind transfi-gurat în cameră, și toți tăcură, simțind un fior de-a lungul șirei spinării, indus reciproc și reverberat la nesfârșit. Auziseră și de alte cazuri în care oamenii puteau comu-nica direct cu Creatorul, dar nu puteau fi perfect siguri că era adevărat. Prieteni, rosti Ioan, Domnul mi-a vorbit chiar adineauri, pe culoar. A spus că știe că ne simțim vi-novați pentru moartea celorlalți. Știe și că suntem curați și pregătiți să aflăm de ce am fost cruțați. Știe că suntem mici, neînțelegători și grăbiți, dar pe de altă parte inteli-genți, născuți să fim blânzi, iubitori și dornici de cunoaș-tere. De aceea mi-a dezvăluit tâlcul întâmplărilor din ultimul secol. Ei bine... Fondul, cum îl numim noi, este inepuizabil, indestructibil, nepieritor, însă finit. Atunci când a fost creat, era destinat divizării sale în mințile unui număr limitat de oameni...

— Cei 144.000 de aleși din Apocalipsă?

— Sau poate numai Adam și Eva, cine știe?... Cert e că omul s-a înmulțit infinit mai mult și de aceea Fondul s-a

“diluată” atât de mult încât a dat naștere la efecte secundare: răutate, lăcomie, ură... Cu cât era mai diluat, cu atât omenirea trecea prin clipe mai grele. Și atunci a trebuit redus numărul utilizatorilor... Dacă stai să te gândești, după fiecare catastrofă, adică reducere a numărului de “abonați”, omenirea a făcut câte un salt important. De exemplu, epidemia de ciumă care a ucis un sfert din populația lumii, în secolul al XIV-lea, a fost urmată de Renaștere; primele două războaie mondiale, cu aproape 100 de milioane de victime, au fost urmate de descoperirea tranzistorului, expedițiile pe Lună, Internet... Cu alte cuvinte, “ne venea mintea la cap” – o expresie mai profundă decât am fi crezut! La sfârșitul secolului al XX-lea, realizările scilicet ale geniului uman, începând cu drepturile omului și terminând cu ajutorul decisiv dat de filosofie fizicii atomice la elaborarea Marii Teorii Unificate, păreau să fi făcut din om o ființă evoluată și superbă... Și totuși, nu! Nebunia uciderii, a războaielor religioase, a științei folosite pentru distrugerea planetei, a otrăvirii mediului, dovedea că saltul spre o treaptă superioară era încă departe. Și atunci a fost nevoie de încă o diluare a Fondului!

— Al treilea război...

— Da, al treilea război mondial a fost potopul nostru! Înțelegeți?! Ni s-au dat aceste puteri pentru a o lua pe drumul cel bun. Țineți minte cum vă veneau puterile acelea minunate chiar în timpul deflagrațiilor atomice? Sute de milioane de oameni dispăreau în clipele acelea. Nu-

mărul de "abonați" la Fond scădea vertiginos, iar acesta intra întărit în receptoarele noastre, creierele, "hardul" minții noastre. Acum suntem ca patriarhii biblici: trăim sute de ani și – poate cea mai importantă schimbare, ceva ce fusese refuzat civilizației industriale – iată, vorbim cu Creatorul, cu inefabilul... Fondul a fost reconcentrat în mințile noastre, ale celor care am fost cruțați, pentru a o lua de la capăt pe drumul cel bun! Cu Fondul, acum puternic pentru fiecare, de partea noastră, cu spaima de război în suflet și cu cunoștințele strămoșilor noștri, putem reface civilizația umană... și poate de data asta o vom face, pentru prima dată, bună!

Epilog

Această scenă a avut loc la 74 de ani după ce Kurt Neurand, Evghenia Stepanova și Vasili Balanev, acuzați de trădarea puterii neosovietice, au fost arestați și executați pe loc în spitalul din Jasch; la 89 de ani după ce peste 1.000 de oameni au fost asasinați în România, în văzul lumii, apoi au fost uitați, nerăzбunați și chiar batjocoriți... Și lista poate continua mai departe, în trecut, cu Hitler, Stalin, Custer, Pizarro, Irod și mulți alții, și înapoi la Hiroshima și Nagasaki... la Nuclearth.

COUNTRY OF THE DEAD

INMARMURESTI, ROMANIA. The little village of Inmarmuresti, 400 km north of country's capital city Budapest, was the scene of an undead outbreak that lasted two days, leaving 13 people dead, 20 people undead and 5 persons temporarily dead. A few dozen persons were injured, but since at least 7 of them were already dead when receiving the injury, the counting had to be stopped until the arrival of an expert from Bucharest.

The outbreak happened Monday just before dusk with at least 3 village people (a soldier, an engineer and a policeman) attacking fellow villagers in the street in a biting spree. They managed to bite at least 10 people before bystanders' screams attracted the local law enforcement officers.

The officers had to use firepower against the three infected persons, but with no result. Reports from the scene indicated the infected were immune to bullets. "They didn't have to dodge bullets", said one eyewitness. "Neo would have hated their guts. The infected pissed on cops' bullets" [intraslatable Romanian expression], continued the witness.

The fighting soon escalated as more people were bitten than the policemen could shoot down. When dark engulfed the village, Inmarmuresti was under siege. There is no evidence of all the murders and attacks of that night, just isolated stories of people who survived. The witnesses are still in a state of shock after they lived unspeakable terror moments.

JEAN DUPONT (RED CROSS WORKER FROM FRANCE): I was there on a Red Cross mission. I was just watching the TV when I heard screams in the street. I didn't understand quite well what they were saying. I only caught something like "fututz mortii matii de mortu 'reacu care esti". But then this is a daily occurrence in this village so I didn't bother to see what happened. Then the door opened and my zombified neighbour, nea Vasile, entered the room. He missed half his face, was covered in blood and made horrific sounds that reminded me of a mad dog.

REPORTER: Did that scare the crap out of you, sir?

JEAN DUPONT: Actually it didn't. Nea Vasile looks like that every Saturday night after drinking and fighting at the local bar. Anyway, I sensed something was not right when he attacked me and tried to bite my neck. I had to punch him down. Even until that moment, everything was still OK. He tries to bite my neck every Saturday night when he's wasted and I have to punch him down. It's just that this time he rose as if I hadn't hit him, and attacked me again. So with regret I just had to stick a huge

pencil (local folkloric art craft) through his head. They seem to go down permanently when you put huge pencils through their heads.

In another incident, a man and his son arrived at home from the hills; previously he had prepared his son's birthday by gathering a number of relatives, with the intention to do the old "Surpriiise" joke. But when they entered the room, the lights stayed off. When he put them on, he saw all the guests seemed to have some sort of Halloween masks on their face. "Nice touch, you creative old bitch!", he thought as he tried to pull off his mother-in-law's mask. Instead, he was left with her jaw in his hand. Consequently all the guests attacked them. They managed to escape in the yard. When one of the boy's cousins tried to bite him, the boy pushed him and the cousin fell with his head over a rake's teeth, dying instantly. "This happened as I was unsuccessfully trying to fight my wife's crazed mother, who was trying to bite off my hands", said the boy's father. "I remember screaming to my son: 'Damn, boy, you're good! Do grandma too!'".

All night, the undead ruled the village. People were caught completely off guard, with zero expertise in the field. "I remember a neighbour who yielded a wooden stack. When Marghioala a lu Bashica, who had been infected, attacked him, the neighbour stuck the stack through her heart. Of course, it had no effect. Another neighbour yelled at him: 'Not wooden, and not through the heart, you moron!' Amazed, my neighbour said: 'You

mean I have to put this in her...?!' The next moment Marghioala bite him, and he shouted: 'Why the hell are you eating my liver, bitch?!' The other neighbour took an ax and gave it to him from the front of the railway station", said one witness.

REPORTER: But you don't have a railway station in your village!

THE WITNESS: Well, my friend, this is another untranslatable Romanian expression!

Calm was restored only after troops were brought into the village, at daybreak. They began shooting any person who had the symptoms of the infection: staggered walk, unintelligible sounds, blood on their clothes, attacking other people. This led to a controversy, as the gendarmes were accused they shot non-infected people too. "How the hell could we tell infected from the non-infected?! People in this village are always drunk and starting fights, so you really can't tell who's a zombie and who's an ordinary drunk!", said one officer.

Gendarms also said a team of 4 kids from the village distinguished themselves by killing a record number of undead. They are to be rewarded with medals later in the month. When interviewed, they said their secret was they were local champions in online video games like Counter-Strike and Half-Life. "My son used to steal money from me and go to the city to play his damn games", said one of the kids' parents. "I used to beat the crap out of him. I used to beat him up until water sounded in his head".

REPORTER: My God, did you really do that?!

MOTHER: No, idiot, this is just another untranslatable Romanian expression!! Anyways, outcrapping beating days are over now. I'll buy him a computer myself!

Twenty infected people were caught alive (so to speak) and sent to a laboratory where doctors would investigate the disease. The military also spread posters with typical zombie faces and mentioned: "Wanted dead or alive or undead".

In one effort to reconstruct the seriously damaged village, politician funny promised he would pay the damages and educate the people by bringing deadometers (in order to detect any undead) and such educational movies as "Dawn of the Dead" at the local cinema. "People gotta be able to defend themselves against those cocksucking dead motherfuckers", said the politician. As a counter-measure, ex-president Ion Iliescu declared that should he be re-elected as the head of the state, he promises he would not allow the dead to walk the streets in Romania again. "We are anchored in the synergy of the facts, you animals. We won't let you walk our streets, because we elude the meanders of the concrete!", detailed Iliescu. President Traian Basescu's reply was swift: "So what will he do, call the miners again to kick undead ass?! Ha-ha-ha!"

Local press has already dubbed the whole incident "Zombiada".

VENDETTA LUI UCIGĂ-L TOACA

Pentagon, Washington D.C., 1982

Colonelul Morris T. Clayton își luă adio de la promovare în clipa în care depuse discheta pe biroul generalului White. Acesta îl privea sumbru, iar la întrebarea sa mută, colonelul răspunse cu inimă grea:

— Da, domnule general. Au făcut-o.

— Au și folosit-o?

— Nu, dar, ca să spun așa, timpul lucrează în favoarea lor...

După ce colonelul Clayton ieși țeapăn, generalul – șeful Departamentului de Cercetare Neconvențională al Pentagonului – se lăsă pe spate în fotoliu, închise ochii și oftă. Faptul că Uniunea Sovietică reușise să construiască o mașină de mers în timp făcea Pentagonul la fel de periculos ca și un raion de batiste.

— *Numai dracul ne mai scoate din situația asta, suspină generalul.*

Istavovneț, RSFS Rusă, 1983

În dimineața zilei de 30 martie, un seism ce dură câteva clipe zgudui micul sat, făcând să cadă tencuiala celor

câteva căsuțe și îngrozind animalele. Bătrâna Ekaterina Kaliușina ieși speriată în curte, în aerul tare de afară, privind încruntată peste câmpul încețoșat, spre unitatea militară de la Dugoiarsk, și-și făcu trei cruci mari, după care blestemă:

— *Lua-v-ar dracu' – Doamne, iartă-mă! – cu 'sperimentele voastre!*

Dugoiarsk, RSFS Rusă, 12 octombrie 1984

Uniforma nou-nouță îl incomoda pe căpitanul Vitali Maximovici Oseghin, primul călător în timp. Sau poate că nu voia să recunoască faptul că avea emoții. Oricum, își luase o poziție degajată. Se afla în interiorul Bazei, o construcție metalică situată în centrul unui accelerator de particule numit, în mod profan, "mașina timpului". Contrar lecturilor sale din copilărie, nu aștepta saltul în trecut nici pe un fotoliu ultramodern, cu oarece senzori lipiți de craniu, nici într-o cabină strâmtă, scufundată într-o lumină misterioasă. Pur și simplu fuma, cocoțat neglijent pe o ladă cu aparatură; mai erau zece secunde până la saltul în timp, iar memoria îi proiecta fragmente rapide dintr-un film nebunesc, dar real, a cărui acțiune începuse cu 17 ani de zile...

ZECE... (1967)

— Vitea, iar ești cu capul în nori! În loc să-ți faci lecțiile, te ții de citit tâmpenii!

— Da', tatko...

— Taci din gură, mucosule! Ia dă cartea încioace. Aha, Жюль Верн, știam eu!

...NOUĂ... (1969)

— Oseghin și Grigorov, ia poftiți voi la tablă! spunea Natașa Sergheevna, profesoara de științele naturii. Oseghin, tu ești cel mai slab elev pe care l-am avut vreodată. Cred că nu știi nici unde ți-e capul!

— Cred și eu, dacă are numai 2 la anatomie! șopti Osipov din prima bancă, iar ceilalți râseră cu poftă, căci știau prea bine câte parale fac cei doi colegi ai lor.

— Liniște, împielițaților! Oseghin, despre ce vorbeam adineaori?!

Băiatul zâmbi încurcat, se uită la Sașa Grigorov, dar nici acesta n-avea habar; de-abia se abțineau să nu izbucnească în râs. Colegii lor se amuzau copios, bucuroși că mai au o clipă de respiro.

— Păi ia să vă pui eu câte-un 2 la fiecare, să vă-nvățați minte!

...OPT...

Deodată, Vitali se schimbă la față. Privind spre clasă, o văzuse pe Irina Benova, feblețea sa, șoptindu-i ceva la ureche lui Osipov, rivalul său! Amândoi râdeau și se uitau la el. Atunci Vitea se supără. Irina râde de el, nu? Și vorbește cu tocilarul de Osipov, nu? Iar el, Vitea, nu e decât un prost, nu? Ei bine, lasă, or să vadă ei cine-i Vitea

Oseghin! Își îndreptă pieptul și zise tare, pe când Natașa Sergheevna se pregătea să treacă notele în catalog:

— Ba eu știu, tovarășa profesoară. Întrebați-mă orice!

...ȘAPTE...

— Buuun... Dacă erai atent, atunci – zise profesoara cu un zâmbet răutăcios – spune-mi, te rog, de ce au dispărut dinozaurii?!

Vitea se încruntă, nefiind prea sigur nici dacă respectivele lighioane existaseră vreodată. Copiii se hlizeau, chicoteau, râdeau, curioși să audă perla colegului lor. Ei știau că era o întrebare la care nici știința încă nu era capabilă să răspundă. Și, se pare, nici Vitea Oseghin. Copiii râdeau în hohote. Înciudat, Vitea o privi pe Irina, care râdea cu gura până la urechi... și jură răzbunare.

...ȘASE... (1972)

— Cât despre cel de-al cincilea elev care va intra în Komsomol... Ei bine...

Toată clasa asculta încordată, privindu-i pe tovarășul secretar de partid al școlii și pe cei patru aleși care stăteau mândri în fața clasei; printre ei, și Irina...

— Ei bine, numele său începe cu "O"!

Toți copiii se priviră, iar Sașa Grigorov îi dădu cu cotul veșnicului său coleg de clasă și zise destul de tare:

— Oseghin!

Ceilalți chicotiră înăbușit, iar Vitea îi promise o bătaie bună prietenului său.

— Vai de mine, cum Oseghin? Cu notele lui?! Nu, numele lui e Osipov!

Asta fu prea de tot pentru bietul Vitea, care, printre lacrimi, își privi rivalul pășind triumfător alături de Irina...

...CINCI... (1974)

— ...cât despre cibernetică, ea este femeia de stradă a capitalismului, o diversiune ordinară a imperialiștilor! Noi, marele popor sovietic, nu acceptăm concepțiile retrograde și reacționare ale societății de consum și combatem marele cancer care roade lumea capitalistă: religia, un instrument de subjugare a poporului! Religia a omorât în Evul Mediu! Noi trebuie să deprindem învățăturile marxist-leniniste și să fim fii de nădejde ai marii URSS!

— Oseghin, mă uimești! Ai răspuns cel mai bine din toată clasa și-ți voi da nota maximă. Ține-te, băiete, de învățământul politic și vei ajunge departe!

...PATRU... (1979)

— Prost, foarte prost! zise sobru tov. prof. univ. Arudaitis. Nu mă așteptam de la voi, studenți la biologie și, pe deasupra, komsomoliști, să obțineți note așa proaste la paleontologie. Din grupa voastră de zece oameni au luat examenul doar doi, aceiași doi: Zinovieva și, bineînțeles, Vitea Oseghin...

...TREI... (1981)

— Tovarășe general, vă rog să-mi permiteți să raportez: am găsit un om pentru Misiunea Supremă.

— Te ascult, Feodorov, spuse generalul Muratovski.

— Un tânăr absolvent de paleontologie din Leningrad, cap de serie. Are o condiție fizică perfectă, vârsta ideală, și este și motivat psihologic; un episod din școala generală...

— Politic corespunde?

— Desigur. Dosarul său este ireproșabil, iar nivelul de pregătire politică ridicat. De altfel, este secretar la Kom-somol pe raion. După umila mea părere, omul ideal pentru a fi trimis înapoi în timp ca să... Scuzați-mă, pentru Misiunea Supremă.

— Ai făcut o treabă bună, Feodorov. Supraveghează-l din umbră, 24 din 24, peste tot pe unde umblă. Când voi primi aprobarea de la Cabinetul nr. 1, te voi anunța să-l aduci aici.

...DOI... (iunie 1984)

— Ehei, ce înseamnă puterea sovietică! făcu Oseghin visător și bine dispus.

În contradicție cu el, generalul Muratovski, încruntat, privea afară pe geam.

— Să faci așa o cheltuială, și financiară și energetică, numai pentru a elucida o problemă științifică..., vorbea Oseghin, dar generalul se întoarse către el, întrerupându-l:

— Dragul meu Vitea, trebuie să-ți spun ceva. Nu ți s-a dezvăluit până acum, în întregime, mobilul efortului acesta despre care vorbești tu.

— Ce vrei să spunei cu asta? Nu mă duc în Cretatic pentru a afla de ce au dispărut dinozaurii?! Nu pentru asta mă antrenați de trei ani?

— Ai găsit numai o jumătate de adevăr, Vitea. Acum e momentul să afli și cea de-a doua jumătate. Este vorba despre Misiunea Supremă.

...UNU... (12 octombrie 1984)

— Oseghin, mai sunt 5 minute, auzi Vitea în difuzorul Bazei vocea generalului Muratovski. Chiar acum am primit o telegramă de la tov. general Andropov. Îți urează succes...

— E la curent cu experiența?! se miră primul călător în timp, aprinzându-și ultima țigară pe 1984.

— Bineînțeles. Și așteaptă să îi dai răspunsul de care depinde soarta comunismului în lume!

...ZERO!

Un complicat proces fizic avu loc în inima acceleratorului, într-o fracțiune infinitezimală de secundă. Baza, aparatura, Oseghin, totul se dezintegrează în subquarci. Pur și simplu, dispărură. Procesul acesta îngrozitor de complex, precis și delicat, se repetă după o altă miliardime de secundă, dar în sens invers, iar Baza, aparatura și Oseghin există din nou: numai că spațiu-timpul se defor-

mase, iar Baza, cu tot ce era înăuntru, profitase pentru a-și părăsi coordonatele inițiale și, cu un gigantic consum de energie, trecuse ca un fulger prin hiperspațiu, rematerializându-se la noile coordonate, care erau: ± 100 km pe axa N-S, ± 100 km pe axa E-V și minus 65 de milioane de rotații ale Pământului în jurul Soarelui.

Continental Pangeea, anul 64.008.016 î.Hr.

Oseghin, transpirat, crispat, dar calm, stătea în picioare în mijlocul Bazei. Totul părea să fie în regulă, nu avea nici cea mai mică reacție negativă de pe urma dezintegrării și reconstrucției trupului și, mai ales, a creierului său, lucru pe care îl constată pe îndelete, cu satisfacție. Zâmbi la gândul că *acum, deja*, era înapoi în unitatea de la Dugoiarsk, ieșind din accelerator în aplauzele tuturor... Răspunsul este cunoscut, dar – fir-ar să fie – trebuie mai întâi să-l afle! Pentru că ne aflăm în preistorie, la sfârșitul Cretacului, și multe lucruri – oameni, civilizație, știință, URSS – nu există încă. Doar el, singur, curajos și inteligent – și cu o poliță mai veche de plătit dinozaurilor!

— **Fir-aș al naibii!** exclamă el admirativ. E ceva de capul meu!

Și uite-așa, în toate facultățile mintale fiind, și mai lucid ca niciodată, brusc, între el și ecran *apăru un om*. Pur și simplu, apăru din nimic. Oseghin înlemni, dar își călcă pornirile iraționale ce ar fi vrut să irumpă din sinea sa și rămase acolo nemișcat, livid, ținându-și respirația, pândind mișcările intrusului. Era un tip destul de mic de sta-

tură, la vreo 40 de ani, cu un început de chelie, îmbrăcat într-un trening negru și încălțat cu ghete Puma. Se priviră câteva clipe în tăcere, cercetându-se atenți. Apoi, intrusul zâmbi afabil.

— *Amerikanieț?! întrebă stins Oseghin. Altă explicație nu găsea. Cine dracu' ești? American?*

— Dragul meu, ți-ai răspuns singur, continuă bine dispus individul.

— Fir-ar să fie! exclamă Oseghin. Știam eu că o să ne-o luați înainte. De când ești aici?

— Dragul meu Vitea, îi ignoră el întrebarea, mi-ai zis adineauri "Cine dracu' ești? American?", iar eu ți-am confirmat că ai dreptate. Dar nu sunt american. Sunt Dracu'.

Oseghin se încruntă. Tipul îl lua peste picior, asta era clar. Dar el nu-și putea permite să fie altfel decât logic, calculat și rațional.

— Uite ce-i, tovarășe Dracu' sau cum te-o chema. Nu mi-e frică de tine, oricine ai fi. Draci nu există, Dumnezeu nici atât. Ești ori american, venit ca și mine din viitor, ori extraterestru.

— Buuun, exclamă admirativ intrusul. Mă așteptam să leșini sau să înnebunești când o să mă vezi, sincer să fiu...

— Fii serios. Science-fiction-ul și comunismul m-au făcut să nu am porniri mistice. Pur și simplu, apariția ta e doar o problemă de tehnică. Nimic supranatural. Ba, mai mult, dacă te-ai da drept diavol în timpul de unde vin, ți-ar râde în nas și copiii. După atâtea filme de groază cu monștri, vampiri, mumii, diavoli, zombi, alieni, mutanți

și alte alea, ai fi chiar penibil, domnule **Ucigă-l Toaca!** Și, apoi, eu nu cred în Dumnezeu, Diavol, sfinți, fantome și tot ce se subsumează fenomenului religios sau mistic. Totul are o explicație științifică.

— Bine, dar mă vezi, nu? Cum poți să nu crezi ce vezi?

— Cred ce văd, dar nu cred explicațiile tale iraționale. Măcar dacă ai fi avut imaginația de a-ți face o apariție mai spectaculoasă, un ăla negru, păros, cu copite și coarne – poate așa te mai cre...

Mâinile palenontologului se crispară atunci când, sub ochii săi măriți, simpaticul cetățean cu chelie se transformă într-un monstru solzos, respingător, cu gheare uriașe, colți tăioși, coarne și ochi roșii, de fiară. Din botul deschis se prelinge sângeră... Oseghin, cu un puls de 130, se străduie să nu urle. Stăpânindu-se cu eforturi supraomenești, reuși să bâiguie:

— Și nici măcar... nici măcar nu miroși a smoală!

În aceeași clipă îl sufocă un miros greu și înțepător de catran încins. Omul sovietic tuși, izbutind să horcăie:

— Dispari, ticălosule! Mă sufoc!

Totul încetă brusc. Intrusul își relua look-ul sportiv. Oseghin trase aer curat în piept, apoi înjură în rusește, pe îndelete. După un timp, zise:

— Bun. Să admitem că ai avea capacitatea să îți schimbi înfățișarea instantaneu sau să mă hipnotizezi. Dar asta nu înseamnă că ești neapărat Dracul! Ăla nu există.

— Ești incorijibil, Vitenka, îl dojeni Diavolul, care se pare că era un tip răbdător. De ce nu vrei să accepți evidența?

— Pentru că este un fals. Pe de altă parte, am alte treburi. Mă aflu aici într-o misiune... ăăă, științifică!

— Vrăjeală, moșule! i-o întoarce Diavolul, cu vocea lui Sașa Grigorov, poznașul său fost coleg de clasă. Să-ți zic eu de ce ești aici: *generalul Muratovski vrea să afle cum au murit dinozaurii.*

Oseghin primi cu mult curaj și această lovitură. În sinea sa era însă foarte intrigat de necunoscutul în training ce făcea jogging cu 65.000.000 de ani înaintea născocirii joggingului. Cine putea fi?

— Ce vrei, de fapt, de la mine? îl întreabă Oseghin.

— A, nimic deosebit. Voiam doar să văd cine mă vizitează așa, pe nepusă masă. Ce-i drept, niște rugăminți în legătură cu tine am primit eu, dar nu știam exact despre ce era vorba... Prima, de la un general american, White, să-l scot din rahatul în care l-ați băgat tu și ăia ai tăi, de la laboratoarele din Dugoiarsk. A doua, de la mătușa Kaliușina, care m-a rugat să am grijă de tine. Plus că tu însuși ai spus "Fir-aș al Naibii" etc. etc. Gând la gând cu bucurie, mi-am zis, și am intrat să te văd.

— Ascultă, **Ducă-se pe Pustii!** M-am săturat. Lasă-mă să-mi văd de misiunea...

— Apropo, am uitat să-ți zic. Chestia cu dinozaurii e doar implicită. *Adevărata misiune e cu totul alta.*

Oseghin transpiră, pentru prima dată începând să intre în panică de-a binelea. "Ăsta știe prea multe! N-am de ales – trebuie să-l elimin și să-i duc cadavrul înapoi, în 1984!"

— N-are rost, Vitea! Un cartuş e şase kopeici în ziua de azi. Tragi un încărcător, s-a dus juma' de rublă. Iar eu, oricum, n-am nimic, ca să nu zic că "n-am nici pe... dracu'!".

Oseghin nu-l crezu. În rastelul Bazei avea un pistol Makarov, un Kalaşnikov şi un aruncător de flăcări. Alese pistolul şi, foarte hotărât, îl îndreptă spre faţa intrusului. Acesta, însă, râse, bine dispus:

— Unde-ai mai văzut tu copil cuminte şi drac mort?!

Paleontologul, căruia nervii începeau să-i dea semne de oboseală, trase două cartuşe în diavol, dar acesta nu avu absolut nimic. Pe faţa sa nu se vedea nicio urmă. Atunci, Oseghin mai trase vreo două. Şi, apoi, tot încărcătorul. Diavolul, destins, căsca a plictiseală.

— Gata? întrebă el afabil. Te-ai răcorit?

Oseghin aruncă arma şi sări la el... dar rămase înlemnit atunci când braţele sale atinseră gâtul creaturii – căci aceasta avea carnea rece şi dură ca metalul, efectiv lipsită de viaţă.

— Oseghin, eşti un neghiob! zise Diavolul, fără pic de supărare în glas. Tu nu-ţi dai seama că nu poţi face nimic? Şi că eu sunt acela care pune fratele să-şi ciopârţească sora, care desface buloanele căii ferate bosniace când trece un tren sârbesc?! Şi, spune-mi, te rog, în definitiv, ce ai împotriva mea?

— Nu exişti! Asta e.

— Atunci eu ce sunt? Cine e acest domn din faţa ta?

— Habar n-am. Extraterestru, american din viitor, membru al unei civilizații preistorice, atlant, dracu' știe...

— Sigur că știe!...

— Bun, făcu Oseghin trăgând aer în piept. Să admitem că ești domnul **N-aibă parte**. Să admitem că, ha-ha, ar exista un Dumnezeu, sfinți și așa mai departe. Atunci spune-mi, te rog, ce ai de zis despre Angriya-Mayniu și Ahura Mazda? Despre Odhinn și Loki? Despre Allah sau Buddha? Pentru că și ei sunt tot niște Diavoli și Dumnezei. De ce ați exista tu și Dumnezeu, iar ei nu?

— Dar nu ne excludem reciproc, dragă Vitenka. Dacă nimereai mai la nord, dădeai peste omologul meu, Loki – ceea ce nu ți-ar fi priit. El e un tip mai din topor! După cum, probabil, ai studiat la istoria religiilor...

— Nu mă interesează așa ceva, bătu Oseghin în retragere. Sunt ateu și membru al PCUS!

— Vei fi, nu ești, zise pedant Diavolul. Dar hai să-ți dau un exemplu pe înțelesul tău: să zicem că la întoarcere greșești puțin și ajungi nu în 1984 ci, de exemplu, în 1964, când tu aveai vreo cinci ani. Ei bine, în acest caz vor exista doi Vitali Maximovici Oseghin, simultan, unul de 35 de ani și altul de 5 ani?!

— Foarte probabil, dar nu am verificat ipoteza, așa că nu știu, răspunse prudent Vitea.

— Ei bine, nu! Vor fi doi numai aparent. Va fi un singur V.M. Oseghin, dar două – cum să le zic? – *proiecții*. Exact la fel se întâmplă și cu mine, cu Loki sau cu Ciort. Nu există decât un singur Prinț al Întunericului, dar, totuși,

nici ceilalți nu sunt ireali. Destul, însă, cu vorbăria! Dă-mi mâna și hai să rămânem prieteni!

Oseghin, cu dinții încleștați, dădu din cap cu ură. Încă mai credea, pe undeva, că intrusul era un tip de prin Texas, care-și bătea joc de el.

— Dragă Vitenka, foarte rar Diavolul nu profită de ocazie pentru a-și băga coada. De ce nu vrei să apreciezi asta? Aș fi putut să-ți defectez mașina timpului, să pun un dinozaur să te omoare... Dar îmi ești simpatic. În plus, vreau să te protejez, pentru că, recunosc, misiunea ta mă interesează.

Oseghin își dădu o palmă peste frunte. Acum înțelegea. Se sprijini de un perete și-i zâmbi disprețuitor intrusului.

— Deci, aici voiai să ajungi! Știai ceva, dar nu totul. Probabil o "cârțiță" capitalistă din Dugoiarsk a aflat ceva despre misiune, dar avea nevoie de tine, oricine-ai fi tu, ca să mă tragă de limbă... Dar de la mine n-o să afli nimic!

— Nici nu trebuie, ripostă Diavolul. Știu care este adevăratul scop al expediției, Misiunea Supremă: *să identifici factorul care a condus la dispariția dinozaurilor...*

— Taci! urlă Oseghin răgușit.

— ...și a altor specii, atât de brusc și de eficient, și în caz că nu era vorba de cauze naturale, gen prăbușirea unui meteorit, *să folosiți metoda respectivă împotriva americanilor!* Nu-i așa?!

Era grav. Oseghin, căruia îi venea să urle, privea în sus, mușcându-și buza inferioară, așa cum făcea în copilărie

când era prins cu șoalda. Evaluă situația – și nu era deloc roză. Diavolul avea toate atuurile, el, niciunul. Ce putea face? Un compromis, doar. Diavolul era invincibil. Avea sens să se lupte cu el?

— Sigur că n-are sens, făcu senin Diavolul.

— Iar îmi citești gândurile cu nerușinare?! Ascultă, Drace. Să presupunem că ești, într-adevăr, Dracul, personajul care sperie o lume întreagă, mai puțin pe noi, comuniștii. Ești dușmanul lui Dum... ești dușmanul universului, vrei să-l distrugi, să trimiți sufletele oamenilor în iad și așa mai departe. (Oseghin se încălzea pe măsură ce vorbea, căci un nou aspect al problemei îi trecuse prin minte.) Dar, cu toate astea, nu ești și tu tot o ființă?! Nu ești o entitate biologică, din atomi, din molecule, din celule vii? Ești mai deosebit, recunosc, dar nu ești tot o ființă?!

— Nu, zise cam nervos Sarsailă. Eu sunt Prințul Întunerului, Regele Muștelor, tartorul Iadului! Eu am pus-o pe Eva pe regim vegetarian, și se știe cu ce rezultate strălucite, eu am împrăștiat ciurma și SIDA în lume, eu l-am pus pe Michael Jackson să invite copii la ranch-ul său, eu i-am fluturat lui Stalin cârpe roșii prin fața ochilor când era copil...

— Cât despre tovarășul Stalin, te rog să fii respectuos! Nu-l amesteca în găinăriile tale.

— Vitenka, ascultă-mă, spuse Diavolul din nou bine-dispus. Când doamna Djugașvili, mama lui Iosif Visarionovici Djugașvili (cel ce și-a luat ulterior porecla de

Stalin, adică Omul de Oțel), era gravidă prin luna a treia, eu tocmai hălăduiam prin Gruzia, Australia și Brazilia...

— În același timp?!

— Desigur. Ei bine, în Brazilia am vrut să împing un misionar european, un călugăr, în falcile unui crocodil, undeva pe Amazon, iar în Australia intenționez să pun un bătrân să scape țigara pe covor și să dea foc unei case lipite de o creșă în care dormeau liniștiți vreo 30 de copii, iar educatoarea era beată turtă și ușa creșei încuiată...

— Și?!...

— Și n-am reușit... Călugărul a coborât din barcă, chiar atunci, ca să-și facă rugăciunea, așa că am șters-o imediat. Bătrânul a primit vizita unui cunoscut care i-a spus, ce crezi?, că tutunul e iarba diavolului, iar el, ca să-i facă plăcere, a stins țigara. Deci, copiii au scăpat, misionarul la fel. Atunci m-am înfuriat grozav și m-am răzbunat cum am putut și eu – am provocat o furtună în Gruzia, astfel încât ploaia s-o prindă pe doamna Djugașvili în plin câmp. Bineînțeles, udă learcă, a răcit – dar nu numai ea, ci și fătul a avut de suferit. La naștere, micul Iosif Visarionovici a părut normal, dar mai târziu s-a văzut că era bolnav, și încă rău de tot. Se știe că era paranoic și că a murit din cauza unor leziuni pe creier. Așa că, în loc de copii și călugărul de care-ți ziceam, m-am ales cu instaurarea comunismului și cu un război mondial. Eh, amintiri, suspină Diavolul.

— Vorbești prostii! Și, pe deasupra, mă mai și ții din treabă!

— Dimpotrivă, mai avem de discutat. Mă interesează planul vostru, poate voi avea și eu o mică satisfacție, un războiaș, ceva...

— Atunci, că veni vorba, mă întrebam ce rost mai are să stau aici ani de zile, să împânzesc regiunea cu aparatură, să fac disecții, să fugăresc reptilele, să trag concluzii complicate, când, pur și simplu, mi-ai putea spune tu care este motivul pentru care au murit dinozaurii. În felul acesta, obținem mai rapid amândoi ceea ce vrem, nu?

— Vitea, zise Diavolul cu reproș în glas, astea-s satisfacții meschine. Eu am plăceri mai rafinate!

Exasperat, Oseghin se gândi cum să scape de intrus. Din păcate, prin cap nu-i trecea decât o soluție, care însă nu-i convenea și pe care va trebui s-o treacă în raport: "La naiba! De ce nu?".

Și tovarășul Vitali Maximovici Oseghin, membru al PCUS, fost secretar de Komsomol pe raion, fost elev de nota 10 la marxism și învățământ politic, își făcu cruce.

Tăcere apăsătoare. Aparent, nu se întâmplase nimic. Diavolul, însă, nu mai zâmbea. Chipul său devenise brusc sumbru. Iar în secunda următoare dispăru la fel de pe neașteptate cum apăruse.

...În dimineața celei de-a patra zile, Vitali Oseghin părăsi Baza la bordul unui vehicul amfibie dotat cu mitraliere, camere video, tehnică necesară marcării radioactive prin injectare de la distanță a exemplarelor ce trebuia urmărite ulterior, precum și aparatură servind analizei chimice, botanice, zoologice și patologice. În prealabil

lansase și câteva baloane-sondă umplute cu heliu, precum și mici elicoptere telecomandate, prevăzute și unele și altele cu camere video, tehnică de analiză, aparatură meteo și injectoare pentru marcaj. Acțiunea acestor baloane, elicoptere, precum și a unor senzori lansați de ele în diferite puncte era coordonată de computerul de la Bază, realizând astfel un program complex și grandios de urmărire a vieții animale și vegetale, dar, mai ales, a dinozaurilor. Acest program cuprindea trei direcții: stabilirea cât mai precisă a tuturor condițiilor ambientale existente, stadiul de extincție a dinozaurilor (dacă aceasta începuse deja) și identificarea factorului distrugător. Tehnica funcționa 24 de ore din 24, iar datele se stocau continuu în memoria computerului, verificat cu regularitate de Oseghin. Diavolul, sau ce-o fi fost, nu mai apăruse.

Faptul că aparatura nu semnala vreun procentaj neobișnuit de cadavre ale dinozaurilor sau vreun dezechilibru ecologic important, intens și recent, îl cam deranja pe biolog. Oare să nu fi început Marea Dispariție?! Se știa că ea a avut loc la sfârșitul Cretacicului, deci cu aproximativ 65.000.000 de ani înaintea lui 1985, și durase între 1 și 100.000 de ani.

Saltul în timp se calculase în așa fel încât Oseghin să ajungă acolo în plin proces de dispariție a dinozaurilor, sau măcar la foarte puțin timp după aceea, când se puteau, eventual, autopsia cadavrele, dar cu toate aceste precauții nu era totuși imposibil să ajungă mai devreme cu 100 sau 100.000 de ani, ori mai târziu cu 100 sau 100.000.

Practic, Oseghin avea la dispoziție 50-60 de ani, speranța sa naturală de viață, să aștepte începutul Extincției. Cât mai avea însă de așteptat? Un an? Douăzeci? Cinci mii de ani? Greu de zis. Și apoi, cine-i garantează lui că de cum va începe Marea Dispariție își va da seama că despre ea e vorba și nu, să zicem, de o banală epidemie?

Aceste gânduri îl munceau în timp ce conducea TAB-ul către ceea ce părea țărmul unui lac sau al unei mări. Mai avea puțin și ieșea din zona de vegetație luxuriantă, când, brusc, în calea vehiculului apăru un masiv *Tyrannosaurus Rex*, cel mai feroce dinozaur carnivor al acelor vremuri. Depășea patru metri înălțime, se deplasa în poziție bipedă, solzii săi erau murdari de noroi și sânge închegat, iar ghearele, colții și ochii injectați și răi nu prevesteau nimic bun. Paleontologul privi încântat splendida reptilă, cu ochii măriți de curiozitate. Țeava injectorului se roti pe turelă și trase; un minuscul marcator radioactiv – inofensiv pentru reptilă – i se înfipse acesteia în piele, dar monstrul nici că se sinchisi. Dădea din cap repede, cu mișcări ca de șopârlă, și nu se mișca de la locul lui.

Bucuros nevoie mare, *Homo Sapiens* Oseghin deschise turela TAB-ului și, fără să iasă afară, pentru a nu speria sau înfuria fosila încă vie, privi în voie dihania, murmurând cuvinte de laudă și mulțumire.

Deodată, percepă foarte clar o serie de triluri încântătoare, încât rămase mai uimit decât în clipa în care văzuse *T. Rex*-ul – la acesta măcar se aștepta. Trilurile se apro-

piau, tot mai impetuoase, semănând ba cu un ciripit de mierlă, ba cu un cârâit de cioară, ba cu viersul dulce al privighetorii, însă la un volum mult mai mare.

— Archaeopteryx! exclamă biologul. N-aș fi crezut să sune așa de bine.

Oseghin nu rezistă tentației și scoase puțin capul din TAB, așteptând să vadă un Archaeopteryx planând spre el... Când colo, văzu un alt T. Rex, și mai mare, ce înainta cu o sprinteneală uimitoare pentru volumul său monstruos. Avea ceva grotesc și înfiorător în mersul acela agil și greoi totodată, și privirea rea, de șarpe. Mai stupefiant era că trilurile proveneau chiar din gâtul său, iar celălalt exemplar îi răspunse în același fel!

— Asta-i bună! șopti biologul retrăgându-se în întunericul turelei. Al doilea tiranozaur ocolise TAB-ul ca pe un bolovan și ajunse lângă celălalt, lângă care se opri ciripind și dând din gheare fioros. Față în față, dinozaurii dădeau un duel muzical de toată frumusețea, agitându-și ghearele, cozile și mișcând repede din capetele enorme – dar nu se clintiră de pe locurile lor.

— Normal! exclamă brusc solul anului 1985. Bineînțeles, zâmbi el luminat. Cum naiba să nu aibă syrinx și să nu cânte așa dezinvolt, când sunt strămoșii păsărilor!

Injectorul mai trase o dată, discret. Oseghin privea fascinat animalele și, la un moment dat, zise cu glas tare:

— Ce n-aș da să înțeleg ce spuneți!

— **Te pot ajuta, Vitea!** răsună un glas în afară, de-l trecură sudorile. Scoase un pic capul și privi, holbându-se.

Lângă TAB, un individ la patru ace – costum negru impecabil, cămașă albă, cravată de mătase cu ac de aur, pantofi de piele nou-nouți și batistă albă, imaculată, la piept –, al cărui chip era identic cu cel al intrusului în trening de ieri, fuma distins, folosindu-se de un portțigaret din lemn de santal.

— Poate ai nevoie de-un interhprhet autorhizat, gra-seie Diavolul. Ei bine, nu te voi inoporhtuna cu prhezența mea, darh dacă dorhești, poți înțelege ce vorhbesc dino-zaurhii. Au rhevoirh!

Până să scoată vreun sunet, Oseghin fu izbit de două voci dinspre tiranozauri:

— Dacă mă port astfel încât nu sunt nedemn de fericire, sunt îndreptățit să sper că voi avea parte de ea?

— Maestre Tnak, ți-aș putea răspunde invocând un gânditor raționalist, dar demersul meu filosofic...

Biologul rămase cu gura efectiv căscată. "Dumnezeule", gândi el, "cine au fost dinozaurii?!".

Lucrurile începeau să se lege. Pe de o parte, Biblia spune că Uriașii zămisliți la începutul lumii au stârnit dezamăgirea și, mai apoi, mânia Domnului, care i-a pedepsit exterminându-i cu ajutorul potopului. Pe de altă parte, știința afirmă că Pământul a fost dominat de reptile cu mult înainte de a fi cucerit de mamifere, dar că – din motive inexplicabile – reptilele au dispărut brusc la sfârșitul Cretacicului. Poate nu e doar o coincidență și poate că uriașii erau *mult* mai inteligenți decât se bănuia – în care caz ajungem la eterna întrebare: *totuși, de ce au pierit dinozaurii?*

Computerul semnală ceva. Ecranul monitorului afișează o întrebare care-l izbi în plin de biolog: "Ce zici, tovarășe ateu?". Desigur, o singură persoană putea fi conectată la Internet în Cretacic. Oseghin păru să-și calce pe inimă, ca și pe carnetul de partid, când tastă o altă întrebare:

— De ce trebuie să moară?

— Nepătrunse sunt căile... ăăă, căile, îi răspunse ipocrit Diavolul.

— Nu-ți mai bate joc. Dinozaurii sunt o civilizație uimitor de avansată, după câte am văzut.

— Da, în unele privințe sunt geniali. E vorba însă de gândirea teoretică, speculativă. Filosofia, poezia, dreptul, sunt domenii în care excelează și chiar vă întrec. În schimb, laturile practice ale gândirii nu-i preocupă. Habar n-au de fizică, inginerie, astronomie, sport sau artă. Au o vagă intuiție a ceea ce ar putea fi chimia, dar având în vedere că nu-i interesează decât propriile lor corpuri, o socotesc medicină. Altfel, nu sunt în stare să pună două pietre una peste alta.

— Și asta înseamnă că le-a atras și nemulțumirea lui Dumnezeu, nu?

— Vai, tovarășe Oseghin, pomeniți de Dumnezeu...

Paleontologul își încleștă maxilarele și se abținu să nu dea cu pumnul în tastatură. Trebuia neapărat să intre în contact cu dinozaurii – chiar dacă n-aveau sisteme de referință comune, totuși, fiind și unii și ceilalți dotați cu rațiune, era imposibil să nu poată comunica într-un fel.

...După două minute, cu aruncătorul de flăcări în mână, strecurându-se printre plante și liane, ajunse la lizieră, dincolo de care începea plaja lacului. Cei doi T. Rex mergeau unul lângă altul cu aerul a doi bătrânei care se plimbau la ora prânzului în Piața Roșie, povestindu-și șotii din liceu. Oseghin ar fi vrut să intre în contact cu ei, dar cum? Traducerea se efectua unilateral, iar pentru a obține și jumătatea cealaltă, ar fi trebuit să ceară ajutorul lui Dumnezeu – ceea ce nu concepea. Nici ca om, nici ca bun comunist. Trebuia, însă, să facă ceva, neapărat. Trebuia să intre în legătură cu ei. Dacă nu pentru curiozitatea sa de om și savant, măcar pentru a-și ușura misiunea, căci ar fi fost foarte ușor ca în loc de analize și observații îndelungate, să vină la el un amic dinozaur și să-i spună: "Vitea, uite ce-i, nu știu de ce, dar specia noastră e pe moarte". Numai că pentru asta avea nevoie de Diavol, ceea ce însemna, implicit, să accepte că acesta există... "La naiba, ce gândire rafinată! Ce tortură gândită! Într-adevăr, minte de Diavol..."

Tot blestemându-l pe Diavol, Oseghin ieși din pădure și, hotărât, descărcă arma în aer. Un șuvoi incandescent erupse dinspre arma biologului și incendie plaja. Cei doi T. Rex se întoarseră și rămaseră nemișcați.

— Ce crezi, e Focul din Cer?

— Exclus. Focul din Cer nu vine decât odată cu Apa din Cer. Și, implicit, cu Forța din Cer. În schimb, iată un animal comestibil neobișnuit, biped...

Oseghin se simți jignit de epitetul "comestibil" și dădu s-o rupă la fugă spre pădure, când auzi răspunsul celui-lalt animal:

— Într-adevăr neobișnuit, cu atât mai mult cu cât sesizez la el curenți cerebrali puternici. Nu pare deloc un animal stupid. Hai să-l vedem mai de-aproape, dar fără să-l speriem.

Oseghin, înfrângându-și o pornire aproape irezistibilă de a fugi la adăpost spre TAB (lucru pentru care, oricum, n-avea timp), rămase acolo, cu arma în mâini. Fiarele se apropiară de el cu ochii lor răi și ghearele murdare, dar efluviile telepatice care veneau dinspre ei erau total opuse aspectului lor agresiv, asemănătoare cu ale unui om care vrea să mângâie un pisoi speriat. Oseghin simți pentru prima dată în viața sa că trebuie să-i mulțumească **Cuiva** care are grijă de lume și de destinul lui, al paleontologului intrat în contact cu civilizația dinozaurilor... Asta însă nu plăcu... **Altcuiva**.

Iosif Visarionovici Stalin apăru în spatele dinozaurilor, echipat în uniformă militară completă, inclusiv caschetă și medalii. Cu binecunoscutul zâmbet afabil al Tătucului Popoarelor, se apropie de reptile până ajunse între ele; acestea nu păreau să-l fi sesizat.

— *Zdrastvuite, taviarișce Oseghin!* salută el și apoi, cu un gest de iluzionist, scoase de după ureche o grenadă, îi rupse cuiul de siguranță cu dinții și o aruncă pe nisip. Brusc, prin cascheta ce se sfâșie, erupseră două coarne feroase, iar Stalin/Sarsailă dispăru într-un nor de fum.

Vitea se aruncă la pământ. Grenada făcu explozie. Se trezi alergând ca un disperat, asurzit de bubuitură, cu reptilele croncănind feroase pe urmele sale. Cu un salt disperat, se aruncă într-un tufiș de la marginea pădurii, unde scăpă arma într-o băltoacă. Dădu să bage mâna după ea, când un bot ca de crocodil țâșni, împrôșcând apă și mâl, și nu lipsi mult să-i reteze brațul. Oseghin urlă și o luă la fugă, încercând să ajungă la TAB. Reptilele se opriseră la lizieră, căutându-l cu gesturi nervoase din cap. Oseghin vedea, printre ferigile masive, tija ce susținea camera video, și se orientă după ea. Escaladă un dâmb și sări orbește, convins că avea să aterizeze pe TAB.

În aer, avu un șoc. Se rostogoli în noroi, apoi, stupefiat, se ridică în genunchi, privind către locul unde fusese TAB-ul.

— Nu, nu se poate, îmi pierd mințile. Nu-i adevărat!!

O mică troiță de lemn adăpostea o toacă de care erau atârdate două ciocănele. Tija și camera ieșeau din tavanul troiței, închipuind o cruce. Oseghin îngiți în sec. Ștergându-și noroiul de pe față, paleontologul se ridică în picioare și păși către troiță, până ajunse la un pas de ea. Privea prostit toaca de lemn. Ceva pocni și placa masivă de lemn a toacei se desprinze căzând spre el. Urlând, se rostogoli într-o parte, iar greoaia masă de lemn se înfipse în noroi, împrôșcând în toate direcțiile. Oseghin înjură, căci îi prinsese un picior dedesubt. Chinuindu-se să-l scoată, auzi un mare foșnet de ferigi în spate. Se întoarse. Cei doi dinozauri îl priveau. Unul dintre ei spuse:

— Ia te uită, era să-l **ucidă toaca!**

Oseghin își trase piciorul de sub placă, după care o luă la fugă cu speranța nebună că va putea ajunge la TAB înainte de a-l prinde reptilele. Dar, spre surprinderea sa, tiranozaurii nu-l mai urmăriră. O râpă pe fundul căreia amenințau bolovani colțuroși se deschidea în stânga rusului. Acesta fugea pe marginea ei, când deodată un dimetrodont, un colos de aproape zece metri lungime, apărură din pădurea cretacică, venind cu viteză spre el ca un uragan. Vitea știa că dimetrodonții erau ierbivori, dar și că matahala aceea care se pregătea să-l împingă în hău avea vreo zece tone greutate – și toate se repezeau la el! Era atât de îngrozit încât nici nu se mai miră că dinozaurul îi spuse, cu accent american:

— Dă-te, bă, la o parte!

— N-am unde! răspunse mecanic Vitea, la un pas de a se prăbuși peste bolovanii ascuțiți. Brusc, fiara se opri la numai câțiva pași de el. Vitea avu revelația fulgerătoare că totul nu e altceva decât o altă glumiță de-a lui **N-aibă Parte**. Monstrul râse și-i reproșă:

— Nu vrei să te dai la o parte? Aha, te pomenești că **N-ai Parte?!**

Văzând negru de furie, Oseghin apucă o piatră de pe jos și o aruncă în capul dimetrodontului, ca o descărcare nervoasă, conștient că micul proiectil n-ar fi ucis nici măcar un câine. În schimb, văzu cu stupefacție ditamai monstrul sărind în aer la receptarea pietrei și căzând pe spate, cu labelle în sus, ca la desenele animate. În tufișuri, Diavolul se tăvălea de râs, hohotind isteric.

...Oseghin fugea ușor către TAB, de-a latul unei porțiuni de deșert. Dar dacă deșertul era deșert, în schimb aerul de deasupra sa nu. Două păsări Archaeopteryx planau liniștite deasupra omului. Acesta, speriat, căzu în nisip, gata să se lase devorat de răpitoarele aerului. Când colo, le auzi sporovăind:

— Îl mâncăm?

— Nu, lasă-l să **se ducă pe pustii!** răspunse cealaltă și se îndepărtă fâlfâind.

Oseghin era disperat. Fusesse prins la mijloc. Orice ar fi făcut, ieșea prost. Dacă accepta că Diavolul există, trebuia să renunțe la ateism. Dacă însă respingea existența Diavolului, era obligat să respingă și realitatea uimitoare a civilizației dinozaurilor. Dar curiozitatea omului de știință tindea să depășească loialitatea comunistului aflat în misiune... Iar afecțiunea sa pentru dinozauri, pe care și-o mărturisise de-abia acum, în ciuda întâmplării din școala generală și a festelor Diavolului, era illogică dacă se gândea că, în cazul în care dinozaurii ar fi supraviețuit, oamenii nu ar mai fi apărut! Cu aceste gânduri învâlmășite în mintea sa, și așa greu încercată de evenimentele ultimelor zile, nemaitemându-se de dinozauri, pentru că știa că aceștia nu-i vor răul, Oseghin, întins pe nisipul Cretacicului, ațipi. Era hotărât să intre în contact cu dinozaurii, să-i prevină de pericol și, odată ce-l vor fi identificat, să se întoarcă în 1984 cu misiunea împlinită... În curând, Oseghin adormi buștean.

...Se trezi cu capul greu, la auzul unui pocnet metalic. Văzu ca prin ceață TAB-ul staționat în fața sa. Se frecă la ochi, ridicându-se în picioare. Realiză că pocnetul care-l trezise era pocnetul turelei trântite. Ca și cum, gândi el, cel ce a adus TAB-ul a ieșit, a trântit turela și a plecat. Își privi ceasul – dormise acolo, întins, nici măcar o jumătate de oră. Oftă și se urcă în TAB, pornind către Bază, pradă gândurilor și planurilor. Iar straniul somn de nici 30 de minute, în miezul zilei, Oseghin îl aruncă într-un colțișor prăfuit al memoriei.

Așadar, Diavolul îl lăsa în pace. De ce? Simplu: Diavolul avea nevoie de el, avea nevoie ca paleontologul comunist să se întoarcă în 1984 d.H., pentru a împărtăși colegilor săi întru marxism metoda prin care își puteau extermina eternii dușmani. Și deodată avu revelația: dacă Diavolul îl lasă în pace ca să identifice motivul extincției, înseamnă că *acest motiv există*, adică, fie azi, fie peste maxim 50-60 de ani, extincția va începe! "E logic, nu? Dacă știa că am venit prea devreme, nu l-ar mai fi interesat persoana mea. Așa, înseamnă că el știe când va începe evenimentul, și că am timp să identific clar motivele și să mă și conving că e vorba de ceva ce putem folosi împotriva americanilor."

Ar fi trebuit să-și dea seama de mult de asta... Oricum, bucuria sa nu avea margini. Chiui de fericire și apoi strigă:

— Reagan, *nu pagadi!* Ați încurcat-o, capitaliștilor!

Brusc, presă frânele vehiculului, care se opri cu o smucitură. Afară, în praf, zăcea cadavrul unui stegozaur.

— De-ar fi Extincția! murmură Oseghin emoționat. De n-ar fi doar un banal cadavru...

Degetele sale umblară pe tastele computerului, iar cadavrul mătăhălos, cele câteva tone de carne, oase și solzi, uriașa reptilă moartă, intră în atenția aparaturii vehiculului: măsurători, cântăriri, evaluări, fotografii, prelevări de os și mușchi, de organe, de celule nervoase și de secreții interne. Totul dură un sfert de oră, după care TAB-ul demară în trombă către Bază. Pe drum, călcă un *Pterodactyl* prăbușit peste tufe și strivi tone întregi de materie vegetală moartă. Fredonând ușor un cântec de veselie, Oseghin sări din TAB și intră sprinten în Bază. Mușcând dintr-o bucată de carne rece, se așeză în fața monitorului central și ceru computerului date despre situația reptilelor și a speciilor vizate de extincție. Cu puțin noroc, într-o lună-două putea pleca acasă!

Primul set de zece senzori raportă apariția unor cadavre de reptile, iar celelalte nu făcură nici ele excepție. Oseghin lăsă jos bucata de carne și mai ceru informații. Toate semnalau o puzderie de cadavre, precum și foarte multă vegetație ofilită. Controlă analizoarele atmosferice, chimice, meteorologice, seismice, tot ce se putea verifica. Nimic neobișnuit. Și atunci, de ce erau atâtea cadavre? Oseghin era deja nervos. Ceva nu era în regulă. Prea multe leșuri împânzeau împrejurimile. Solicită calculatorului o evaluare a procentului de reptile deja moarte. Când citi cifra, se înecă și începu să tușească.

— Dumnezeule! articulă el, livid.

Evaluarea vizase exemplarele marcate radioactiv, iar *extincția afectase un procent de exact sută la sută*. Oseghin era transpirat. Nicăieri, absolut nicăieri, nu mai putea găsi niciun dinozaur viu. Rămase încă o jumătate de oră în fața ecranului, în timp ce bănuiala i se accentua, pe măsură ce timpul se scurgea, ireversibil.

Se vorbea mult despre dispariția dinozaurilor acum 65.000.000 de ani. Unii afirmau că s-ar fi datorat unui meteorit ce ridicase praful în aer, acoperind soarele și producând o iarnă ucigașă. Alții credeau că un virus necunoscut declanșase o epidemie generală. Alte păreri vizau gazele unei comete, huligani extraterestri sau hipercalcifierea ouălor, aducătoare de moarte puilor dinăuntru prin neputința acestora de a mai sparge găoacele, sau, dimpotrivă, decalcifierea scheletelor reptilelor, ce ar fi cedat sub apăsarea organismelor gigantice. Oricum, indiferent de motivul real, specialiștii estimaseră durata extincției la perioade variind între un an și câteva zeci de mii de ani. *Nu era adevărat. Dinozaurii muriseră în câteva clipe.*

De asemenea, mulți savanți visaseră să se întoarcă la sfârșitul Cretacicului pentru a constata cu ochii lor de ce muriseră reptilele. O parte chiar încercaseră, fără rezultat însă. Vitali Maximovici Oseghin, în schimb, ajunsese. Și știa ce dorea. Dar, obosit, dormise 22 de minute, timp în care dinozaurii dispăruseră!

Biologul se ridică palid. Mâinile îi tremurau. Ieși la aer. Se întunecase, iar zgomotul pădurii era considerabil diminuat. Cadavrele reptilelor putrezeau peste plantele

veștejite. Oseghin respira rapid, în timp ce privirile sale se ridicaseră către cer. Se chinua să identifice Carul Mare, sub forma sa cretacică.

— Ei, Vitea, ce zici?

Vocea binecunoscută venea din întuneric. Oseghin, obișnuit cu aparițiile idioate ale Diavolului, nu se întoarce și nu zise nimic. Trecură așa câteva minute, timp în care amândoi tăcură. Cel care reluă dialogul fu tot Diavolul.

— Nu trebuia să dormi, Vitea. Dacă n-ai fi adormit, ai fi văzut ceva senzațional!

— Taci, spuse biologul, răgușit.

— Atâta efort și chin pentru a veni aici să vezi cum a fost cu reptilele, și tu dormi exact când e mai interesant!

— Taci dracului din gură!

— Bine, o să tac. Dar mă gândesc la tine, că o să ai de furcă la întoarcerea în 1984.

— Ba n-o să pățesc nimic, ticălosule.

— Da? Și ce-o să le zici? Că ai dormit buștean în timp ce milioane de reptile mureau?!

— Nu, o să le spun adevărul!

— Ah, da. La asta nu mă gândisem, grăi N-aibă Parte cu înțelegere. O să le spui că Diavolul, travestit în Stalin, a asmuțit dinozaurii pe tine, că era să-ți dea cu toaca în cap și că pricepeai ce sporovăie dinozaurii, nu?!

Oseghin își dădu seama că Diavolul avea dreptate. Un membru PCUS, și om de știință pe deasupra, nu putea raporta așa ceva, cu atât mai mult cu cât vorbele lui ar fi

fost interpretate nu numai ca dovezi evidente de tulburări mintale, dar și ca ofense aduse ideologiei comuniste.

Atunci de-abia, Oseghin cedă nervos. Se încuie în TAB, scoase sticla de vodcă din ascunzătoare și se îmbătă în ultimul hal.

— Totul sau nimic, murmură el amețit. Totul sau nimic. Nici eu nu-mi voi îndeplini misiunea, nici creatura asta, indiferent ce-o fi, nu mă va folosi ca pe o unealtă!

Programă mașina timpului pentru întoarcere, scrise pe calculator câteva rânduri cu conținut fad și nerelevant pentru generalul Muratovski și apoi, beat și extenuat, luă pistolul și-și zbură creierii.

La câteva clipe după aceea, Diavolul se materializă în cabină, de data aceasta gol-goluț și în întreaga și înspăimântătoare sa hidoșenie, pe care nu i-o arătase omului din viitor, și surâse satisfăcut, privind cadavrul acestuia și sângele împrăștiat pe aparatură.

— A fost mai prost decât îl credeam, râse Diavolul, dacă a crezut poveștile cu faptul că vreau să-l trimit înapoi. O, nu, eu fac totul singur!

Și, aplecându-se, puse buzele pe tâmpla cadavrului, acolo pe unde ieșise glonțul, și suflă. După câteva clipe, aerul se încinse, iar Diavolul se mototoli ca un balon care se dezumflă, se subție și dispăru brusc, pătrunzând în cadavru prin gaura din cap, care se închise imediat după aceea. Mai trecură câteva clipe și apoi cadavrul mișcă din cap, genu și, în cele din urmă, se ridică în picioare.

— Mașina e a mea, a mea!!

Cadavrul viu se așează în fotoliu, cu nonșalanța omului căruia afacerile îi merg din plin, și apăsă tasta Enter. Programat de Oseghin, calculatorul își făcu datoria instantaneu. Baza dispăru fără urmă din Cretacic și se rematerializă, în aceeași clipă, 65.000.000 de ani mai târziu, exact în secunda în care plecase, în dimineața zilei de 12 octombrie 1984, în unitatea militară ultrasecretă de la Dugoiarsk. Ovaționat și aplaudat, Vitea se lăsă purtat pe brațe. Un coleg mai tânăr îl bătu pe umăr admirativ:

— Măi, Vitea, zău așa, *parcă ai pe dracu-n tine!*

În fața generalului Muratovski, oamenii îl lăsară jos. Cu chipul radiind de fericire, Diavolul salută militărește, generalul la fel, apoi își strânsesă mâinile.

— Tovarășe colonel, vă raportează că misiunea a fost îndeplinită!

— Felicitări, tovarășe *maior* Oseghin! Acum, vino cu mine și dezvăluie-mi în două cuvinte marele secret...

— Desigur, zise Diavolul. Imediat. Dar pentru asta vă rog să-mi permiteți câteva sugestii urgente, absolut necesare: mai întâi, Republica Autonomă Ceceno-Ingușă – nu am timp să vă explic ce se va întâmpla pe teritoriul ei, dar, vă rog, stocați acolo urgent cât mai multe arme și muniții de război, ultramoderne, *atât de bine ascunse încât nici armata noastră să nu știe de ele!* Apoi, vă recomand să invitați cei mai mari oameni de știință din Occident, mai ales din SUA, pe un șantier paleontologic de lângă o localitate, Cernobîl, prin aprilie 1986. O să vă zic după aia de ce! Și, cel mai important, ar fi bine ca secretar general al PCUS

să iasă un tovarăș tânăr, care nu va schimba absolut nimic – de pildă, tovarășul acela cu gî... Cum îi zice?! A, da – Gorbaciov!...

ZARCĂ ÎNREGISTRATĂ

— Dragă, ai de gând să-mi spui odată unde mergem, saau?...

Complicitatea aceluia "saau" îl umplu de căldură pe Bogdan, în timp ce vira cu grijă la dreapta, pentru a se apropia de destinația misterioasă. "ȘI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE", informa un panou uriaș și Bogdan avu un zâmbet de motan satisfăcut. Anette nu era tocmai genul de femeie cu care îți puteai stabili complicități, și mai ales mieroase, așa cum fusese adineauri intonația ei. De fapt, intonația ei reprezenta chiar o mică victorie din partea bărbatului. O mică victorie într-un război care putea fi câștigat, dar numai cu strategie coerentă și eforturi supraomenești. Păi bun, și dacă ești atent la strategie și la tactică, unde mai e fiorul?! Pentru că, în mijlocul războiului (să nu se amăgim, e vorba despre un război), femeile mai vor în același timp și fior...

Mașina ajunsese în dreptul Stadionului Național, unde mulțimea veselă și nerăbdătoare blocase strada formând un șuvoi care intra, fără sfârșit, în parcul care înconjura clădirea ovală. Fața Anettei se luminează toată.

— Să nu-mi zici că...

— Că, zâmbi Bogdan, încercând să nu pară prea marcat; în fond asta era el, un bărbat puternic, sigur pe sine, care știa să ofere surprize uimitoare femeii din viața lui, așa că încântarea ei era doar un fleac căruia nu îi acorda prea multă atenție, își spuse el. Poftim, acum făcea treburi bărbătești, încerca să parcheze mașina, abil, periculos de aproape de altele două, doar pentru a fi aproape de intrarea în stadion. Un banner sub formă de steag, pe care scria "ȘI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE", flutura în bătaia vântului și vârful său atinge ușor mașina, ca un ghiont prietenesc de încurajare.

Puțin mai târziu pășeau împreună prin poarta stadionului, în înserare, înaintând în ritmul mulțimii către construcția impunătoare, de unde răsună deja un vacarm care avea darul să binedispună.

— Cum ai reușit să faci rost de bilete?! îl întrebă Anette încântată.

Bogdan nu-i răspunse, ci preferă să zâmbească îngăduitor. Să nu acordăm prea multă importanță unor simple bilete... Desigur, nu erau neapărat simple, Campionatul de Branduri era cel mai în vogă și căutat eveniment sportiv al momentului, prețurile erau ridicate, favorurile nu mai erau de ajuns, aveai nevoie fie de bani mulți, fie de relații extrem de înalte... Dar, hei, ce însemna o dificultate la un bărbat care avea rezolvare la orice?!

Anette nu mai zise nimic, iar Bogdan interpretează zâmbetul ei satisfăcut drept o altă poartă a cetății căzând. La naiba, nimic nu-i putea rezista, era de neoprit!

— Ce nebuni! râse Anette. Erau înconjurați de o ceață gălăgioasă îmbrăcată în roșu, albastru și alb, care scandau lozinci agresive, dar măcar amuzante, cu referire la inamicii lor tradiționali, a căror galerie însă fusese îndrumată către altă intrare.

— Nu par așa de răi pe cât se spune în presă, aprecie Anette.

— Așa cum îi vezi tu acum, hazlii, pot deveni chiar feroce în cinci minute. Nu i-ai văzut când se bat cu ceilalți. Nu e deloc... și lasă fraza în suspensie – nu se făcea ca masculul să-și împovăreze partenera cu amănunte dure, rezervate exclusiv bărbaților, pe care numai faptul că le știa îl înnobilau și îi dădea greutate.

— Oricum, nu mi-e frică, mă apără poliția, râse Anette agățându-se de brațul său. În drumul lor constatară totuși că Bogdan cam avusese dreptate; probabil cu doar câteva zeci de secunde înainte cineva scrisese pe un perete, sub o reclamă cu "ȘI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE", un cuvânt de patru litere.

— Nesimțiți și bătărași, comentă altcineva din spate. Aștia nu văd că mai sunt și copii aici?!

Ajunși la locurile lor, o pofti să se așeze și salută de la distanță un cunoscut, venit cu familia. Cuprinse stadionul cu privirea. În mijlocul terenului trona un pedestal

acoperit cu catifea, sub faldurile căreia știa că așteaptă tradiționalul candidat la reciclare.

Mulțimea din tribune fierbea și tălăzuia în așteptarea începerii spectacolului. Roș-albii crează un mic incident atunci când un grup de vreo douăzeci de persoane săriră gardurile pentru a veni în fața galeriei rivale, unde porniră a scanda lozinci genealogice. Tradiționalele proiectile improvizate (pahare de suc, brichete, na și-un pantof) începură să zboare în ambele sensuri, ba chiar unul dintre atacatori încercă să escaladeze gardul din beton într-o misiune sinucigașă de infiltrare în mijocul galeriei roș-alb-albastre, dar un obiect zburător neidentificabil de la distanța asta îl aruncă la loc, în huiduielile întregului sector roșu și alb, și numai apariția poliției aplană, cel puțin pe moment, conflictul.

— Anette, vrei o Cola, marcă înregistrată?

— Mulțumesc, da, zâmbi ea, chiar vreau o Cola, marcă înregistrată.

— Și chipsuri, popcorn...?

— Nu, mulțumesc.

— Au chipsuri ediție specială pentru Campionatul de Branduri, o tentă Bogdan.

— Vreau să îmi păstrez silueta asta, ca să te mai uiți pe furiș, în geam, la ea, surâse Anette prefăcându-se că se uită pe teren.

— Bună ziua! tună deodată vocea prezentatorului, ceea ce trimise în aer un val de aclamații. Doamnelor și domnilor, declar deschisă cea de-a zecea ediție a Campionatului de Branduri!

Mulțimea era în delir, confetti zburau prin aer, galeriile rivale tropăiau, pe cer dronele desenară textul "ȘI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE".

Bogdan, în schimb, noroc că plecase spre bufet, pentru că mai mult ca sigur nu și-ar fi putut disimula uimirea în fața femeii. Numai alaltăieri Anette îi reproșase, relativ subtil, că nu e în stare să facă mai mult în viață, că a pierdut deja două ocazii de promovare doar pentru că era prieten cu contracandidații – și acum îi zicea că vrea fie în formă pentru el?!

— Două Cola, marcă înregistrată, vă rog, spuse el, ajuns, încă mirându-se, la bufet.

— Medii, mari sau complete?

— Medii, mulțumesc.

Bogdan cobora către locurile lor, aproape râzând singur. Anette era, fără discuție, femeia vieții lui, sau cel puțin urma să fie, dar era și incredibilă. O invitasese în oraș de șapte ori în ultimele două luni și ea îl refuzase – finuț, plauzibil, dar îl refuzase. Acum, fusese suficient să-i spună că o invită la un eveniment unde va fi multă lume bună și nu numai că acceptase, dar, brusc, voia și să se păstreze sexy pentru el!

Coborând, ținea la subraț cele două sticle de 2 litri și aplauda, și el, asemenea celor din jur, deși nu-i era foarte clar dacă aplauzele nu sunt și pentru talentele scanda-loase ale Anettei. Și atunci se petrecu dezastrul: una dintre sticle îi alunecă zglobie de la subraț și se izbi de treptele de piatră. Avea reflexe rapide și puse talpa peste ea, dar

lichidul sub presiune țâșni; jeturile fură absorbite în mare parte de pantoful său, totuși o parte stropiră doi tineri aflați în apropiere. Unul dintre ei, ud pe pantaloni, sări de la locul lui:

— Care naiba stropеști cu Cola, marcă înregistrată?!

— Îmi cer scuze!...

“Cola, marcă înregistrată” în sus, “Cola, marcă înregistrată” în jos! De ce naiba vorbeau oamenii așa, atât de implauzibil? Nu știți? Bun, atunci se vede că e vremea pentru o scurtă paranteză, în care să lămurim niște aspecte care pot părea neclare cititorului din vremea Brexitului, care nu știe ce s-a întâmplat în următorii 20, hai, 25 ani după ieșirea Marii Britanii din UE. Privit la momentul respectiv ca o catastrofă, Brexitul s-a dovedit, ulterior, a nu fi chiar atât de dezastruos în sine; în schimb, indirect, a dat tonul unei întregi serii de evenimente care, asemenea Brexitului, până să se întâmple, păreau imposibile – știți, cele din categoria “Nooo, e imposibil, rațiunea va triumfa!”. Aiurea, imposibil. După ce Marea Britanie s-a rupt de UE, Turcia a ieșit din NATO, Damascul a dispărut complet într-o noapte de bombardamente, Rusia a ocupat complet Ucraina și Georgia, iar în România Partidul Național Comunist a câștigat alegerile din 2024 și, ca o primă mostră a programului de guvernare, a dispus cercetarea tuturor celor care înjuraseră sau ironizaseră partidul pe Face-

book. Ca urmare, în doi ani, România era exclusă din UE și NATO, după încă câțiva statul intra în incapacitate de plată, au urmat violențe de stradă și numai după ce mulțimea a năvălit în parlament și a spânzurat câțiva senatori și deputați, iar guvernul a chemat oamenii de bine să apere instituțiile statului, ceea ce a dus România la un pas de războiul civil, țara a fost salvată de fondul de investiții Bluestone și firma Coca-Cola, care – conform unei chi-chițe avocățești ingenioase, care tocmai revoluționa lumea – *au cumpărat-o*. În 2029 țara era readmisă în UE și NATO, iar nivelul de viață al românilor creștea furibund, până la cel al țărilor din Occident. Salvatorii României se gândiseră bine: modelul politic eșuase, ce-ar fi să aplice modelul comercial? Așa că aborda problema ca pe un simplu business, cu gândul nu la alegeri, ci la profit, crescând nivelul de trai al românilor nu cu un guvern mai bun, ci cu CEO mai bine motivați, obișnuind oamenii nu să muncească pentru a trăi, ci să trăiască pentru a cumpăra, cumpăra, cumpăra. Populația acceptase în viața sa publicitatea mult mai profund decât până atunci, și acest lucru nu o deranja, pentru că nu trăise niciodată atât de bine. Nu-i deranja cantitatea de advertising cu care erau bombardați, așa cum nu-i deranja nici obligativitatea de a folosi cuvintele Coca-Cola sau Cola numai însoțite de precizarea “marcă înregistrată”, iar regula avusese un succes fulminant, încât rebelii antisistem ajunseseră să scrie pe pereți, asemeni fanilor de mai devreme, “Cola” fără să adauge și precizarea stipulată de lege, spre indignarea trecătorilor oripilați! Contestatarii noului sistem

susțineau că aceste reguli noi erau excese de neiertat, iar românii erau supuși unor experiențe care urmăreau să vadă câtă publicitate poate înghiți un om înainte să clacheze. Bogdan însă nu-și pusese niciodată astfel de probleme și în niciun caz nu ar fi făcut-o în seara aceasta, în care mergea cu Anette, mereu eluziva sa pasiune, la ediția a zecea a Campionatului de Branduri al Entității Statale România (Parte a Coca-Cola Co., Marcă Înregistrată), cum suna denumirea oficială a țării.

După ce cumpărase o altă sticlă medie de răcoritoare, Bogdan se întorsese la locul său.

— Poftim, Anette.

— Mulțumesc, îi răspunse și, după ce se așezase, îl sărută pe obraz. Când el se uită, totuși, surprins, spre ea, Anette era foaaarte interesată să citească bannerul mesaj, etalat pe cer, cu fum roșu, de două drone publicitare; se dovedi a fi “ȘI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE”.

— ...pentru că, doamnelor și domnilor, vom începe Campionatul de Branduri cu proba de tenis de masă, disputată între... dar ce aud? Nu vă convine?...

Regula era ca prezentatorul să se joace puțin cu publicul, pentru a-l întărâta și mai mult, dar adevărul este că toată lumea știa foarte bine cu ce probă va începe campionatul.

— În regulă, doamnelor și domnilor, atunci să dăm startul fascinantei probe de patinaj viteză!

Vacarmul se întinde pe stadion; comentariile scrise de spectatori pe telefoane apăreau în direct pe ecranele cu care era înconjurată arena: “patinaj sa urmaresti tu mah”, “vrem reciclare!”, “vrem sange!”.

— În acest caz...

Prezentatorul nu își termină propoziția, ci preferă să lase voalul roșu să alunece, în falduri spectaculoase, de pe soclul din centrul arenei, în timp ce bărbatul înlănțuit acolo începea să poată fi văzut, stând în picioare, îmbrăcat sărăcăcios și cu o expresie obosită, dar dârză, pe chip. Mulțimea o luă razna.

— Da, este proba în care unui dușman al stilului de viață modern i se dă șansa să se căiască și să se reabiliteze, pentru a nu ajunge la reciclare.

“merita sa infunde reciclarea!”, “a cautat-o cu lumana-re, reciclati-l odata!”, scriau nervos spectatorii.

— Cunoașteți, fără îndoială, continuă prezentatorul, faptul că “Și Coca...” (o hologramă cât tot stadionul prinse a pulsa suflându-le răspunsul)...

— ...“Cola, marcă înregistrată, te iubește pe tine”! răsună asurzitor răspunsul în cor al spectatorilor.

— Exact! Dar deși ea ne iubește, există și oameni care nu o iubesc! Subiectul nostru de azi este clientățeanul Manole Georgescu. Acestui fost traducător, în vârstă de 32 de ani, nu-i place Coca-Cola, marcă înregistrată. El nu a mai consumat băutura aceasta din 2020 și susține că este

o unealtă a imperialismului, că este capul de pod al globalizării, că ne spală creierul și că ar exista și alte băuturi, mai bune chiar, dar Coca-Cola, marcă înregistrată, nu le lasă să intre pe piață!!

Din rândurile spectatorilor se înalță exclamații de indignare, iar mesajele de pe ecrane se întetiră.

— Dar lucrurile merg și mai departe. Clientățeanul Manole Georgescu este acuzat că a încălcat legea 1/2031, care stipulează obligativitatea ca toți locuitorii țării, în vârstă de minimum 25 de ani, să-și contracteze un credit bancar!

Stadionul reacționează cu strigăte generale de uimire și obidă.

— Clientățeanul Manole Georgescu nu are niciun credit, nici ipotecar, nici auto, nici de nevoi personale, nimic. De asemenea, a încălcat și legea 73/2036, deoarece nu a înregistrat la forurile legale nicio listă de branduri preferate.

O revărsare asurzitoare de huiduieli și fluierături înghiți stadionul. "nu ne mai întorcem în evul mediu!", clamau oamenii revoltați.

— De asemenea, clientățeanul Manole Georgescu nu a participat în viața lui la construirea vreunui brand. Totodată, el nu a făcut dovada, legalizată la un notar public, că a consumat cantitatea legală de reclame care, conform legii, trebuie consumate în fiecare lună. Conform propriilor declarații, clientățeanul Manole Georgescu nu a mai consumat nicio reclamă în ultimii cel puțin cinci ani!

Mesajele erau acum atât de numeroase, încât viteza cu care se succedau amintea mai curând de un stroboscop; iar lumina intermitentă avea darul de a-i scoate din minți și mai mult pe cei 50.000 de oameni inflamați.

— Și lista de infracțiuni nu se oprește aici. Acest monstru, atenție, nu apare în evidența niciunui hipermarket sau măcar supermarket, ca și client!

Oamenii tastau furibund “nu e posibil sa traim ca animale!” sau “reciclati-l mar!”, în vreme ce galeriile Pepsi și Cola uitaseră de dușmănia reciprocă și scandau la unison “Aduceți robul / Să-l operăm cu ciobul!”.

Bogdan, care, ca și Anette, nu se agita foarte tare, deși amândoi savurau spectacolul, sesiză la un moment dat că invitata sa scotocea de zor în poșetă, părând nemulțumită. Cum avea o țigară neaprinsă între degete, pe care o ținea deoparte ca să poată căuta, Bogdan deduse că Anette nu-și găsea bricheta. Avu un impuls ciudat: se trezi la un pas să ceară o brichetă în jur! Își aminti însă fulgerător că împrumutarea obiectelor fusese interzisă prin lege, deoarece această acțiune scădea vânzările. În fond, la ce bun să ai un salariu de 2.000 de euro dacă cerșești o brichetă de 2?

— Îți aduc eu bricheta imediat, îi spuse el și se ridică bărbătește, așa cum, cu zeci de mii de ani în urmă, omul primitiv își lua ciomagul și arcul și se ducea să căsăpească un mamut, pentru supraviețuirea familiei.

Escaladă câte trei trepte deodată și se așeză la coada nu foarte mică, dar rapidă.

Era întins pe jos, amețit, cu o arsură în cot, probabil o julitură, iar urechile îi bubuiau, deși nu auzea absolut nimic. Vedea stele verzi și, câteva clipe, nu mai avu noțiunea de sus sau jos, nu-și dădea seama dacă se ridică sau tocmai cade. Apoi totul se clarifică, începu să audă sunetele din nou, era întins pe jos, de ce?!, ah, da, fusese o buibuitură înspăimântătoare care aruncase brusc stadionul în haos. Urlete, plânsete, oameni alergând speriați și pe alocuri călcându-se în picioare. Cel mai probabil, fusese o explozie de genul unei grenade paralizante cu rază mare de acțiune. Probabil avusese loc un atentat.

Se ridică în picioare și mintea începu să-i funcționeze, așa cum fusese condiționată de anii lungi de instrucție. Unu, evaluarea situației. Opri un bărbat mai în vârstă, care fugea încercând să iasă din stadion.

— Sunt agentul Bogdan Nicola, de la Poliția Română! strigă el. Ce s-a întâmplat pe teren?

— A fugit! Infractorul a fugit!

— Cum adică a fugit?!

Bărbatul nu mai putea vorbi coerent; îl lăsă să plece, pierdea timpul cu el.

Doi, eliminarea pericolelor imediate și protejarea populației. Anette! Își croi drum destul de brutal prin mulțime până ajunse la locurile lor. Anette, prăvălită pe două scaune, avea rimelul scurs pe față și părul vâlvoi. Un panou uriaș, pe care scria "ȘI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGIS-

TRATĂ, TE PLACE PE TINE", căzuse la numai câțiva pași de ea, iar oamenii ajutau două persoane pline de sânge să iasă de sub panou.

— Mă miram eu, așa-mi trebuie, că nu mă învăț minte! urlă ea. Uită-te cum arăt! O să murim aici și numai din cauza ta!

— Nu, nu, a fost doar o diversiune ca să evadeze. Vino cu mine, o apucă el de braț – dar Anette se smulse, furioasă.

— Vin pe naiba cu tine!

— Anette, uită-te la valul de oameni care urcă spre noi! Sunt disperați să iasă de pe stadion, și mai ales retarzii din galeria lui Pepsi. Vrei să ne calce în picioare?!

În treizeci de secunde ajunseseră la toalete și intrară acolo; Bogdan închise ușa. Vacarmul de afară se estompă în mare parte. Era liniște, curat, spațios, puteau rămâne acolo până trecea nebunia. Femeia dădu să deschidă gura, și se vedea limpede că avea o agendă lungă..., dar răsună o împușcătură înfundată și o oglindă se făcu țandări; Anette urlă și sări în brațele lui. Nu erau decât ei acolo; cine putea trage și de unde? Bogdan descoperi repede că glonțul fusese tras dintr-o altă încăpere, din spatele zidului cu chiuvete, și spărsese oglinda de pe peretele opus. Se apropie cu urechea de zidul prin care intrase proiectilul.

— Bogdan, ce naiba fa...

— Șșșșt!

Anette era prea șocată de întrerupere, poate mai șocată chiar decât de explozie, dar apoi trebui să admită că,

într-adevăr, de dincolo se auzea ceva. Voci, o încăierare, "Staai!", încă o împușcătură.

— Lasă-i naibii, e lumea care vrea să fugă, șopti ea.

— În pereți?! Dă-te puțin la o parte; nu veni după mine.

Mă duc să-l arestez pe Manole Georgescu!

— Ce naiba zici acolo?!

— Du-te lângă ușă, Anette, nu vreau să fii rănită, spuse el bărbătește.

Și, spre stupefacția femeii, Bogdan își luă avânt și se aruncă cu toate cele 80 de kilograme în perete, printre două chiuvețe și prin posterul cu "ȘI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE". Care perete era din rigips și se prăbuși pe o porțiune de câțiva metri, relevând adevăratul perete interior al holului toaletei, ca și cum cineva tăiasse pe acolo un culoar secret de fugă. Zgomotele de adineauri încetaseră; puțin mai încolo, pe tunel, Bogdan găsi trupurile a doi agenți de pază, înjunghiați și plini de sânge, dar respirând. Un al treilea trup, al unui civil, zăcea inert lângă ei. Era ușor de dedus că paznicii nimeriseră, probabil întâmplător, peste fugari și urmasse o luptă; infractorii, care aveau cuțite, îi doborâseră pe paznici, pierduseră un om, însă cei rămași fugiseră mai departe. Iar agentul Nicola – care își dăduse seama, într-o scăpărare a minții de care putea fi mândru, că glonțul nu ar fi putut trece printr-un zid de beton, deci cineva se chinuise să ridice un zid fals, motivul devenind acum evident – se lansă, discret, în urmărirea lor.

Nu știa câți sunt și nici nu avea arma la el. Din fericire însă, poliția fusese dotată de curând cu o aplicație care putea printa 3D inclusiv arme de foc; greu de imaginat în urmă cu câțiva ani, app-ul salvase viața mai multor polițiști în situații limită. Bogdan lansa imediat aplicația, în timp ce se strecură pe urmele fugarilor. Lângă telefonul său prinse viață o bucățică mică de material plastic, care se mărea văzând cu ochii, totuși nu suficient de repede cât avea el nevoie. Materialul căpăta forma brută a unui pistol, care se mărea și se preciza tot mai mult. Sigur, era o armă destul de primitivă, un pistol fără piedică, fără încărcător, fără nimic, cu un singur cartuș, cu glonțul dur ca metalul, acționat de un arc lamelar extrem de puternic. Deși fusese instruit cu privire la arma aceasta, avea reale dubii că glonțul ei poate ucide la fel de eficient ca o armă adevărată. Totuși, altceva nu avea la îndemână. Tot drumul prin tunele și canale aplicația printa de zor, iar lui Bogdan îi era teamă doar că va trebui să-i înfrunte înaintea ca arma să fie gata.

Cine gândise planul de evadare cunoștea bine locul. La adăpostul diversiunii, Manole Georgescu fusese scos din teren, poate printr-un tunel, urcaseră prin chiar clădirea stadionului, printr-un tunel în mare parte improvizat, apoi coborâseră în canalizare, în timp ce forțele de ordine îi căutau înnebunate afară. Canalizarea îi dusesse dincolo de stadion, dincolo de șosea, pe sub blocuri, magazine și străzi.

Se lămuri pe drum că era vorba de doi oameni, Georgescu și încă unul. Primul impuls după ce spărsese perețele fals fusese, bineînțeles, să sune la secție și să-și alerteze colegii. Dar un gând viclean îl făcuse să renunțe, cel puțin pentru moment. Dacă îl prindeau alții pe evadatul zilei? Dacă ei rămâneau cu gloria, iar el doar cu pasa de gol? Oamenii nu rețin decât numele celui care marchează... Anette nu s-ar fi combinat în viața ei cu ăla care dă pasa de gol!

Străbătuseră poate un kilometru prin canalizare, când fugarii se opriseră sub o gură de vizitare, încercând s-o deschidă pentru a ieși. Cât timp cei doi ticăloși desfăceau chepengul cu atenție, să nu fie văzuți de afară, omul legii verifică printarea: era gata în proporție de 86%. Încă nu avea pistol!

Când ieși el însuși prin chepeng, între pomi, într-o zonă pustie, în aerul tare al serii, văzu cum două umbre abia se mai distingeau printre copaci; arma ajunsese la 91%; avea deja formă finală, trăgaciul funcționa, cel mai probabil app-ul tocmai printa glonțul în interiorul armei.

Bogdan își dădu seama că ieșiseră în parcul Titan, într-o zonă în care începuseră lucrările pentru amenajarea unui alt mall și, ca atare, la ora asta nu era nimeni pe acolo. Procentele creșteau dureros de încet pe displayul telefonului: 93%. "Fie ce-o fi!", își spuse el și o luă la fugă după infractori, pe care îi ajunse destul de repede. Șuşoteau într-un luminiș.

— Stați! Poliția! strigă el, ascuns între pomi de vederea fugarilor. Mâinile sus!

Cei doi se uitau speriați în jur, dar fără să ridice mâinile; amândoi aveau câte un cuțit de vânătoare. Bogdan ieși din spatele pomilor, înaintând spre ei, în mână cu arma, care ajunsese, dar ei nu aveau cum să știe asta, la 95%.

— În umele legii, sunteți arestați. Lăsați armele!

— Nu prea cred, răspunse sfidător Georgescu.

— Sunteți înconjurați, nu are rost să opuneți rezistență.

— Exact rezistența e tot ce are rost să opunem pe lumea asta, sclavule care aperi regimul! rânji la el celălalt, un tânăr chel și cu fizic de rugbist.

— Taci și lasă arma!

— În niciun caz nu mergem la poliție, sau la reciclare, îi aruncă Georgescu. Mai bine murim aici, acum, împușcați de tine.

— Deși mi se pare că ai pistol printat, deci un singur glonț!! mârâi rugbistul sinistru. Noi suntem doi, pe unul îl împuști, dar celălalt te taie. Și asta dacă cel împușcat cu jucăria aia moare...

— Îți dau cuvântul meu că „jucăria” asta e mortală! Hai, nu fiți proști, nu trebuie să moară nimeni... Credeți că eu vreau să mor? Uite...

Bogdan scoase, cu mult curaj (și dorința de a trage de timp, pentru că pistolul ajunsese doar la 97%), telefonul și le arătă o poză.

— Am trei copii, nu vreau să crească fără tată. Vreau să trăiesc și vreau să trăiți și voi. Hai! Lăsați armele și predați-vă!

Rugbistul începuse să ridice mâna cu cuțitul, ca și cum se pregătea să-l arunce.

— Nu, îi spuse, pe neașteptate, Georgescu. Nu-ți mânji mâinile!

— Îl putem face, Manole!

— Are trei copii, Alex. Și tu vei putea avea într-o zi, nu face asta!

Bogdan se felicită în gând pentru găselnița cu copiii. Îl iritaseră întotdeauna fiii surorii ei și n-ar fi crezut că într-o zi poza lor avea să-i salveze viața!

— E ultima somație, nu fi prost! spuse el. Tovarășul tău...

Un șuierat gros îi întrerupse cuvintele. Bogdan era sincer mirat; cuțitul mare și greu părea că-i crește din stomac. Durerea veni cu o întârziere de o secundă, dar îl lovi ca un tren. Nu mai apucă să vadă nici măcar dacă arma se printase complet. Apucă doar să apese trăgaciul și apoi se prăbuși.

Arma făcu un "clac" sec, trăsese cu succes. Glonțul trecu prin pielea și mușchii rugbistului, îi perforă inima, îi sparse un plămân, apoi ieși prin mușchii și pielea din partea celalaltă; omul căzu învărtindu-se și se lovi cu fața de pământ. Dar glonțul nu-și terminase cursa; după ce trecuse prin primul om, zbură mai departe și se înfipse și în toracele lui Manole Georgescu, reteză un vas mare

de sânge și se opri într-o coastă. Georgescu se prăvăli și el. Nu trecuseră mai mult de câteva clipe de când Alex aruncase cuțitul.

Trei oameni erau acum întinși în luminiș, în bălți de sânge. Unul nu mai mișca, ceilalți, la câțiva pași unul de celălalt, se chinuiau să se ridice; dar niciunul dintre ei nu mai putea. Bogdan scoase cu greu telefonul, apela și, scui-pând sânge, vorbi cu greu:

— Sunt agentul cod PR2657, sunt rănit grav.

— Comunică-ți poziția, domnule agent!

— În parcul Titan, partea de sud, lângă...

— ...daaaar nu înainte de a consuma un mesaj publicitar din partea sponsorilor poliției!! Coca-Cola, marcă înregistrată, dorește să vă anunțe apariția unui nou sortiment de băutură răcoritoare: Coca-Cola, marcă înregistrată, cu aromă de mere pădurețe! Pentru cei care s-au săturat de gusturile clasice, pentru cei creativi, pentru cei cu imaginație, pentru cei dinamici, pentru tineri și bătrâni, pentru femei și bărbați, pentru simțiți și nesimțiți!...

În nebunia ultimelor clipe de viață, Bogdan avu impresia că Manole Georgescu, grav rănit, sângerând abundent, râde! Nenorocitul ăla, în loc să-și vadă de moartea sa, râdea de necazul lui!

— Ironia..., horcăi Georgescu.

Bogdan nu mai putea ține telefonul; îl scăpă în balta de sub el. Sângele inundă aparatul, care se închise.

Georgescu rămăsese singur. Îi era foarte clar că dacă nu îl salvează cineva, va sângera până la moarte acolo,

singur, pe pământul tare. Bâjbâi cu mâinile în buzunarul tovarășului său și-i scoase telefonul. Pe când apela, agentul care îi urmărise horcăi și tresări. Nu murise!

Georgescu, spre marea lui surprindere, se pomeni că ezită. Agentul ăla, coada aia de topor, idiotul ăla, era pe moarte. Dar avea trei copii acasă. Dacă el murea acolo, trei copii urma să crească fără tată. Din cauza lui, că nu l-a salvat, că l-a lăsat să moară. Georgescu realizează în același timp că dacă veneau camarazii lui, nu mai avea timp să sune la ambulanță pentru agent. Dar, dacă suna la ambulanță, îl ridicau și pe el!

Să sune la ai lui sau la ambulanță? Ura sistemul, ura Coca-Cola, ura idioții care își închipuiau că trăiesc bine... dar nu putea omorî un om. Alex măcar era psihopat; Georgescu nici nu ar fi vrut să fie salvat de Alex, știa că se va termina cu vărsare de sânge. Însă prostul ăsta de-aici, prostul ăsta, avea trei copilași... Și o soție...

Dar nu se putea duce iar la închisoare. Nu! În fond, nu l-a obligat nimeni să se facă polițist. Știa la ce se expune dacă apără sistemul. Degetul lui Georgescu era la un centimetru de telefon, dar nu reușea să se hotărască. "Dă-l naibii!", își spuse în cele din urmă.

Și, în aceeași clipă, totul i se întunecă. Scăpă telefonul și căzu inert, eliberat de povara de a lua o decizie imposibilă.

Telefonul abia atinsese solul când deasupra lor apărură o dronă de urgență, probabil trimisă pe urma apelului făcut de agent. Bineînțeles, era inscripționată cu reclama

“ȘI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE”. Un con de lumină le scaldă trupurile...

Cafeneaua din colț, cu mesele sale prăfuite, este aproape goală. Manole Georgescu stă la masa lui obișnuită, privind fix la paharul gol. De câteva ori privirea îi alunecase, fără să se fixeze, peste afișul uriaș cu sticla de Coca-Cola de pe peretele din față. “ȘI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE”, scrie dedesubt.

O amintire îl năpădi din senin. Era noapte și el vopsea cu sprayul un panou uriaș pe care scria “ȘI COCA-COLA, MARCĂ ÎNREGISTRATĂ, TE PLACE PE TINE”, trăgând cu ochiul la camaradul său, care pândeă să nu apară poliția. Nu i-a luat mai mult de șapte minute, cu tot cu urcat și coborât. Au fugit, iar ulterior s-au întors și, stând comod pe o bancă, priveau oamenii care se holbau la panou fără să le vină să creadă.

— Cum adică, mami, “TE-AI GÂNDIT VREODATĂ SĂ BEI APĂ?”, întrebă o fetiță.

— Nu știu, mamă, e o prostie. Oameni nebuni!

Își gonește imaginea din minte. Era o amintire falsă. Uneori i se întâmpla să aibă amintiri false. Ca și aia, ciudată, dar la care nici nu voia să se gândească, în care fugea pe sub un stadion. Dar nu contează amintirile astea, atâta timp cât știi clar ce e adevărat și ce nu e.

Melodia care sună discret în boxe este întreruptă de un promo. Manole Georgescu ciulește urechile; însă nu e buletinul sportiv, ci un anunț referitor la consumul de bere pe cap de locuitor în România, care depășise media UE și se îndrepta spre un loc fruntaș pe continent. Manole pare că nici nu și-a dat seama când chelnerul i-a turnat, discret, în pahar. Cu gesturi mecanice, apucă paharul de Coca-Cola, îl duce la gură și-l golește.

Deodată, se uită direct către afiș. Sticla exista atunci când el s-a născut, a existat toți acești 34 de ani și va mai exista încă mult timp de aici încolo. Oare chiar meritase să piardă atâta timp urând-o? De ce își irosise viața cu o rebeliune, până la urmă, fără scop? O lacrimă, pesemne din cauza acidului din băutura rece, dulce și înviorătoare, i se prelinge pe obraz. Nu mai contează, acum totul e în regulă. A câștigat lupta. Îi place Coca-Cola, marcă înregistrată!

Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța

de Ovidiu Vitan

*“Un volum care te ține cu
sufletul la gură de la început
și până la sfârșit!”*

*“Citești și aștepti să nu se mai
termine; te îndrăgostești de
personaje și le simți ca pe
cei mai buni prieteni ai tăi.”*

*Nerecurgerea la Forță și la amenințarea
cu Forța e o culegere de povestiri și nu-*

vele science-fiction care te transpun, ca într-o teleportare lină, în universuri unde, invariabil, îți vei pune întrebări existențiale și vei porni, avid, să cauți printre rânduri răspunsuri la ele.

Plin de o vioiciune a scrisului rar întâlnită la autorii români, cu o tehnică a dialogului incredibil de savuroasă, Ovidiu Vitan face ca textele sale să creeze dependență, acel tip de dependență pozitivă, menită să aducă senzația de frumos și sublim a sufletului la nivelul maxim!

Titlu: *Nerecurgerea la Forță sau la amenințarea cu Forța*

Autor: *Ovidiu Vitan*

Nr. pag.: 160

Colecția Science-Fiction: # 3

Comandați-o la: www.selfcoach.ro

Rangkook

de Constantin D. Pavel

“Genul de poveste plină de mister de la un capăt la altul!”

“Un personaj principal de care te îndrăgostești și abia aștepți să-i savurezi fiecare aventură în Zona Colonizată.”

Cea dintâi nuvelă din seria Aventurilor detectivului spațial Ray Garren deCase, *Rangkook* te incită, te înfierbântă și te face să-ți dorești să călătorești printre stele.

În această carte, celebrul detectiv special este chemat să rezolve misterul disparițiilor unor turiști, pe una dintre cele mai luxuriante și impresionante planete, pe care tronează cel mai înalt munte din sistemul ei planetar, Rangkook. Descoperirile pe care le face detectivul îl vor conduce alături de frumoasa Lolla, către aventuri cu totul și cu totul fabuloase!

Titlu: *Rangkook*

Autor: *Constantin D. Pavel*

Nr. pag.: 128

Colecția Science-Fiction: # 5

Comandați-o la: www.selfcoach.ro

Secretul emisferei

de Traian Bădulescu

"Un univers urban plin de necunoscut, de ireal și fantastic!"

"Dacă nu te mai așteptai la ceva nou în privința călătoriilor în timp, a venit vremea să te pregătești pentru o teribilă aventură de gen!"

Utopii și distopii care păstrează nealterat stilul science-fiction-ului românesc de sfârșit și, evident, început de mileniu, încărcat de substanță, viu și incitant.

În această culegere de povestiri și nuvele, Traian Bădulescu, un autor format la școala inconfundabilă a Cenuclului Planetar Science-Fiction, din București, confirmă peste ani prin talentul său literar! Lasă-te purtat, pagină după pagină, în universul ba întunecat și teribil, ba luminos și plin de speranță, creat în jurul unei societăți aflate, mai mereu, la limită!

Titlu: *Secretul emisferei*

Autor: *Traian Bădulescu*

Nr. pag.: 160

Colecția Science-Fiction: # 2

Comandați-o la: www.selfcoach.ro

CUPRINS

Dosarele X-mas	5
Mikrobiokratos.....	12
Omul care a ucis pentru mândria rănită a lumii ..	53
Nuclearth	67
Country of the Dead	96
Vendetta lui Ucigă-l Toaca	101
Zarcă înregistrată	135

ISBN 978-606-94222-2-9

9 786069 422229 >

www.colectiasf.ro